Monica Ramirez
Gemini
Copyright Monica Ramirez
Copyright TRITONIC 2018 pentru ediţia prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.
TRITONIC
Str. Coacăzelor, nr. 5, Bucureşti email: editura tritonic.ro www.tritonic.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RAMIREZ, MONICA
Gemini: roman / Monica Ramirez – Ed. a 2-a, rev…
— Bucureşti: Tritonic Books, 2018
ISBN 978 – 606 – 749 – 343 – 6
821.135.1
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: DAN MUŞA
Bun de tipar: iulie 2018
Tipărit în România
Orice reproducere, totală sau parţială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

SERIA GEMINI – VOL.1

Monica Ramirez locuieşte în SUA, unde a publicat nouă romane. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România cu

Asasin La Feminin, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Beyond Smoke and Shadows*, *Abyss şi Requiem for an Assasin*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black*, precum şi thrillerul *Blackout*.

Au mai apărut în România: Seria Alina Marinescu, care include şase volume: *Asasin la feminin*, *Identităţi secrete*, *Balanţa puterii*, *Bariere de fum*, *Abis şi Recviem pentru un asasin*, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller – Tehnica americană de scriere creativă cu ajutorul căreia poţi transforma o idee într-un roman de succes*, *Seducţia apei*, *Viaţă dublă la Veneţia*, *Fantoma de pe lac*.

Autoarea are în lucru mai multe proiecte editoriale, cum ar fi *Cealaltă jumătate de vis*, thriller/romance/fantasy, *Tranzacţii mentale*, thriller/romance/paranormal, *Ghostwriter*, thriller/romance/paranormal, precum şi o nouă serie de spionaj/romance intitulată *Gemini*, care va include 3 volume: *Gemini*, *Rogue* şi *Ops Files*.

Singura zi uşoară a fost cea de ieri.

Navy SEALS

Ambasada Statelor Unite ale Americii Beirut.

ODatza cu apariţia platoului încărcat cu ouă umplute, stomacul îi protestă zgomotos şi în totală neconcordanţă cu rochia elegantă Versace pe care o purta. Trecuseră mai bine de opt ore de când pescuise din mers un croissant minuscul în timp ce se îndrepta spre Range Roverul blindat ce-i adusese la ambasadă. Tatăl ei avea lucruri mult mai importante de care trebuia să se ocupe, astfel încât prânzul nu mai încăpuse în programul lor încărcat. Întoarse capul să privească în direcţia bufetului, un oftat scăpându-i printre buze.

— Ţi-e foame?

Jadyn Mathinson îşi dezlipi cu greu privirea de la

antreurile apetisante, întorcându-se spre ambasadorul american care o studia cu un zâmbet amuzat.

— Sunt la un pas de inaniţie.

— Fără îndoială. Tatăl tău te ţine ocupată toată ziua, fără să se gândească la faptul că trebuie să mai şi mănânci din când în când.

— Cam aşa ceva…

Nici nu se aşteptase la altceva. Tatăl ei, un adevărat model de energie nesecată, nu şi-ar fi amintit niciodată să mănânce dacă cineva din staff-ul său personal nu i-ar fi pus o farfurie cu mâncare sub nas pe birou. Probabil trebuia să fie recunoscătoare pentru multele dineuri la care era nevoită să participe, altfel chiar ar fi murit de foame.

Ambasadorul se aplecă o idee spre ea, privind-o pe deasupra ochelarilor cu rame aurii.

— Cred că mai durează puţin până se serveşte mâncarea adevărată, spuse cu voce scăzută. Rămâi pe loc, o să încerc să-ţi umplu o farfurie cu ceva mai consistent.

— Eşti un înger, îi şopti Jadyn cu un zâmbet recunoscător.

Îl urmări cu privirea în timp ce străbătea încăperea, dar atenţia îi fu atrasă de un ospătar aflat în colţul opus. Ceva nu era foarte în regulă cu el… stătea extrem de drept, aproape ţeapăn, sprijinit de peretele din spatele lui. Era îmbrăcat într-o uniformă de un alb imaculat, cu tot cu sacou şi papion, dar nu asta îi atrăsese atenţia, ci faptul că radia tensiune prin toţi porii. îl studie în timp ce-şi ştergea transpiraţia de pe frunte cu mâneca sacoului, privind agitat în toate direcţiile. Părea că transpiră abundent, în ciuda faptului că sala de banchet a ambasadei era dotată cu aer condiţionat setat la cea mai joasă temperatură posibilă. îmbrăcată doar cu rochia din tafta bleumarin şi în sandale, Jadyn mai că nu tremura de frig. Cu toate astea, ospătarul părea că se topeşte precum o bucată de unt într-o tigaie. Era bolnav? Pentru că ori avea febră foarte mare, ori era îngrozitor de speriat de ceva anume.

Jadyn intră în alertă, instinctul avertizând-o de un

pericol iminent. Încercă să se relaxeze, certându-se în gând pentru reacţia exagerată. Nivelul de securitate fusese ridicat la cel mai înal nivel, personalul făcând parte din liga selectă a celor mai bine antrenaţi operatori din întreaga lume. Miles Graham, şeful echipei de securitate, controlase încăperea centimetru cu centimetru. Probabil absolut tot staff-ul, inclusiv ospătarii angajaţi pentru dineu, fuseseră trecuţi prin toate aparatele detectoare existente pe planetă. Zeci de puşcaşi marini americani erau împrăştiaţi în toate punctele strategice ale ambasadei. *Calmează-te naibii odată şi bucură-te de moment*, îşi impuse iritată, îndreptându-se către masa imensă din centrul încăperii pentru a se aşeza.

— Tatăl tău se laudă mereu cu fiica lui cea frumoasă şi inteligentă, dar până în seara asta am crezut că exagerează.

Jadyn îi zâmbi politicos diplomatului american aflat lângă ea.

— Mulţumesc pentru compliment, mă bucur să aflu că are o părere atât de bună despre mine. *Având în vedere că nu prea-l cunosc, din moment ce-a fost absent mai toată viaţa mea*, adăugă în gând.

Obrajii plini ai diplomatului american, deja roşii de la prea multe pahare cu vin, se înroşiră şi mai tare. Sprâncenele stufoase veşnic arcuite a mirare îi confereau un aer semiidiot.

— Bănuiesc că semeni cu mama, reuşi să guiţe înainte de-a goli încă un pahar.

Jadyn îl privi cu o expresie întrebătoare.

— Un nenorocit atât de dur precum Hani nu poate avea prea multe în comun cu o creatură atât de minunată, o lămuri diplomatul cu un sughiţ minuscul.

Jadyn îşi îndreptă privirea peste masă către tatăl ei. În ciuda celor şaizeci de ani, Hani Ijaaz avea un fizic încă robust şi impozant, poate chiar atractiv pentru unele gusturi. Ochii negri încă reuşeau să străfulgere pe oricine ar fi îndrăznit să-i stea în cale. Jadyn nu-i moştenise decât

inteligenţa sclipitoare, din punct de vedere fizic fiind o copie la indigo mult mai reuşită a mamei.

— Fiica mea e o floare rară, comentă Hani pe un ton distrat.

Ambasadorul american reapăru şi se aşeză la masă, nu înainte de a-i arunca o privire învinsă lui Jadyn, clătinând dezamăgit din cap. Cel mai probabil fusese gonit din bucătărie. îi zâmbi încurajator, încercând să ignore imaginile cu fripturi fabuloase ce i se perindau prin minte.

— Dacă am terminat cu discuţiile de salon, propun să trecem la subiecte importante, continuă Hani pe un ton sugestiv.

Diplomatul de lângă Jadyn oftă prelung cu un aer suferind.

— Tatăl tău nu ştie când să se relaxeze şi să se distreze. Dineul e minunat, atmosfera fabuloasă, mâncarea e bună şi vinul scump… Făcu un gest cu mâna către restul participanţilor. Toţi consilierii americani se simt bine, ba chiar şi miniştrii libanezi prezenţi par să se distreze, numai Hani vrea subiecte importante.

— Probabil priorităţile noastre sunt diferite, sugeră Hani pe un ton acid.

Diplomatul american se întoarse către Jadyn cu o expresie exasperată.

— Întotdeauna e atât de plictisitor?

Jadyn îl privi cu gravitate.

— Absolut întotdeauna.

Doar aşa crescuse, în umbra acelor priorităţi, ea şi mama ei fiind mereu ultimele pe listă. Motiv pentru care se şi mutaseră înapoi în Seattle încă din primii ei ani de viaţă. Era mai uşor să creşti un copil singură decât să mori de singurătate şi plictiseală alături de tatăl lui.

— După cum bine ştiţi, sunt destule răni vechi de vindecat în Liban, i se adresă Hani ambasadorului american. Şi mai avem mult de lucru pentru a stabiliza guvernul în particular şi toată regiunea în general.

Corect, aprobă tacit Jadyn, dar oare exista vreo

soluţie pentru un dram de linişte şi pace? Problemele specifice Orientului Mijlociu erau atât de complexe încât totul părea deja pierdut. Divizarea musulmanilor şi escaladarea tensiunilor etnice între şiiţi şi sunniţi deveniseră cele mai mari ameninţări pentru securitatea internaţională, în timp ce monarhiile din Golful Persic îşi urmăreau strict propriile interese, încurajând conflictele religioase în ciuda tuturor riscurilor. Tensiunile religioase măcinaseră lumea musulmană de mai bine de o mie de ani, devenind din ce în ce mai violente în ultimul deceniu, odată cu intervenţiile militare din Afghanistan şi Irak. După care urmase Siria. Şi la fel ca în Siria, cu al său regim alawit condus de Bashar Al Assad, regimurile din Pakistan, Irak şi Iran erau ameninţate de comunitatea sunnită, fără a mai pune la socoteală cazul Yemenului, acolo unde însăşi Iranul alimenta tensiunile religioase pentru a-şi urmări propriile interese geopolitice. Pe măsură ce situaţia se degrada în Orientul Mijlociu, devenea tot mai clar faptul că exportul de democraţie în lumea arabă reprezenta un demers complet falimentar. Dezastrul din Siria şi inconsecvenţa occidentalilor în acel sens oferiseră Rusiei o nesperată oportunitate pentru a-şi lărgi culoarul la Mediterană, recuperând în acelaşi timp influenţa fostei URSS în Orientul Mijlociu. Pe fondul instabilităţii prelungite, zone precum Siria, Libia şi Yemen deveniseră teatre ale unui război dus prin *proxies*. Ruşii, americanii, iranienii, saudiţii, mai nou şi turcii se confruntau indirect dar violent în toată regiunea. Oare mai rămânea vreun loc şi pentru arbitri?

Jadyn intuia faptul că tatăl ei o invitase pentru o vacanţă în Beirut pe perioada acelui summit tocmai datorită dublei ei cetăţenii libanezo-americană. Hani Ijaaz o considera un giuvaier nepreţuit, completarea perfectă a tuturor întâlnirilor şi conferinţelor diplomatice. Tatăl ei nu se dădea înapoi de la nimic, folosind-o pe post de spărgător de gheaţă şi punte de legătură între cele două culturi ori de câte ori era nevoie. N-o mai surprindea nimic

atunci când venea vorba despre manipularea unei situaţii în avantajul lui. Hani era la fel de dur pe cât era de sclipitor, motiv pentru care făcuse parte din guvernul libanez în ultimii şaptesprezece ani. Adevăratul motiv al acelei invitaţii neaşteptate nu avea nimic în comun cu dorul tatălui pentru fiica lui, ci cu acel important summit. De fapt, fiecare vacanţă petrecută alături de el coincisese cu câte un eveniment diplomatic vital din punctul lui Hani de vedere. În timp ce marea majoritate a libienilor urau America şi absolut tot ce reprezenta ea, Hani realiza faptul că Libanul are nevoie de asistenţa americană pentru a putea supravieţui. Un fel de rău necesar.

— Nu ştiu cât sunteţi de conectaţi la pulsul oraşului, dar eu vă pot povesti faptul că acum câteva zile am fost la Baalbek, unde am văzut localnici care vindeau tricouri galben-verzi cu scris indescifrabil arăbesc şi conturul unei mitraliere unui turist canadian. Şi asta poate n-ar fi nimic, dar turistul credea că Hezbollah e o echipă de fotbal braziliană, interveni Jadyn, atrăgând toate privirile. Cam ce vă imaginaţi că s-ar întâmpla dacă ar apărea îmbrăcat în tricoul ăla drăguţ la frontiera cu Israelul? Oară evreii ar râde la gluma asta bună?

— Israel nu are simţul umorului, dar are arme, interveni Hani, mulţumindu-i din priviri. Şi după Israel, în topul celor mai dotate armate din regiune nu vine Iordania, Palestina ori Liban. Pe locul doi este Hezbollah, partidul lui Dumnezeu. Cu excepţia aviaţiei, au de toate, tancuri, rachete, tot ce le trebuie.

— Şi de unde le au? întrebă diplomatul american de lângă Jadyn.

— Din Israel, răspunse Hani, privindu-l încruntat. Pentru că Hezbollah şi Israel sunt unul şi acelaşi lucru.

Diplomatul se înecă, efectul şutului în mingiuca siliconată a creierului său îmbuibat proiectându-i mintea pe peretele cutiei craniene.

— Cum adică? reuşi într-un final să guiţe pe un ton sufocat.

— Israelul s-a retras, donând Hezbollah-ului sudul Libanului, care practic ţine graniţa Israelului. Totul e o faţadă, tot circul ăsta cu bătălia dintre bine şi rău. Sunt toţi împreună, saudiţi, sirieni, iranieni, israelieni, palestinieni şi egipteni.

— Şi ruşi, completă ambasadorul american pe un ton amuzat. Să nu uităm falanga prostituatelor rusoaice care acţionează în Liban.

— Nu, ruşii n-au şanse prea mari să ajungă aici, răspunse Hani în acelaşi mod. Nu e bază NATO, dar e zonă CIA. Cea mai puternică din regiune. Ruşii n-au nicio şansă.

— Un fel de basm cu prinţi, comori şi tinereţe fără bătrâneţe. Pe lângă turbulenţele regiunii, nu face decât să-ţi transmită că nu trebuie să-ţi baţi capul să înţelegi prea multe, ci să te bucuri şi să trăieşti clipa aşa cum o fac libanezii. Întotdeauna mâine va fi mai rău.

Jadyn oftă exasperată.

— Voi, politicienii! exclamă fără să se mai poată abţine. Vorbiţi mereu în termeni abstracţi din cărţi şi manuale. Dar cine are curajul şi curiozitatea de-a ieşi pe stradă? Să socializaţi cu oamenii de rând, cei pe care credeţi doar că-i conduceţi. Ştiţi oare că Zaituna Bay străluceşte noaptea? E plin de iahturi care umplu golful pe şase rânduri precum dinţii unui rechin. Şi, recunosc cinstit, n-am putut să nu mă întreb dacă nu cumva există iahturi capcană care să facă bum, spulberând paharele de prosecco din mâinile agenţilor CIA despre care tot vorbiţi. Să nu uităm faptul că limuzina blindată a primului ministru Hariri a explodat chiar aici, pe malul Mediteranei, lăsând în urmă un crater atât de mare, încât orice supravieţuitor al războiului care a văzut efectele unei maşini capcană ştie că n-a fost ucis de-o simplă bombă pusă de sirieni.

— Nu, interveni Hani, Israel a trimis un proiectil dintr-un avion militar şi gata. Atunci s-a terminat pentru o vreme cu investiţiile. Banii n-au mai curs din Arabia Saudită şi nici sirienii n-au mai venit. Acum au venit, sunt vreo două milioane de săraci care muncesc pe jumătate din

salariul unui libanez obişnuit.

— Să revenim la viaţa de zi cu zi, preluă Jadyn frâiele conversaţiei, nedorind ca tatăl ei s-o direcţioneze din nou în zona politicii abstracte. Ştiţi oare că barurile sunt pline ochi, în ciuda preţurilor uriaşe? O bere costă cinci dolari, un pahar de vin Ksara tot cinci dolari. Se bea arak şi whisky şi bere, dar nu se serveşte alcool dacă eşti pe Corniche, esplanada de la malul mării din zona musulmană. Acolo sunt fete parfumate ascunse sub hijab şi pescari trăgând cu sete din narghilele cu miros de primăvară. Se bea ceai, jelab şi cafea, în timp ce cântarea melancolică a muezinului curge din boxele ataşate micului minaret. Se claxonează sălbatic, dar calm. Sunt taximetriştii, care te invită la drum. Nu merg pe jos decât familiile de refugiaţi sirieni. Şi apoi taxiurile sunt atât de ieftine, de ce-ai vrea să te rătăceşti prin cartierul Hezbollah? Nu e chiar periculos, dar simţi că nu eşti bine-venit. Pe stradă nu zâmbeşte nimeni, blocurile sunt mai dese, privirile mai încruntate, peste tot flutură steagul galben-verde. Toţi bărbaţii au barbă, ca un fel de manifest general. Cartierul nu e mare, dar e greu să treci printr-un culoar de oameni încrâncenaţi care te turtesc cu reproşuri nerostite. Şi imediat după, ajungi în Achrafieh unde găseşti bătrâne cochete în balcoane cu feronerie dantelată şi în spate blocuri din lemn şi piatră mată făcute de designeri suedezi. Librăriicafenea cu sucuri şi reviste care te învaţă rezistenţa prin cultură şi magazine elegante unde consumul de obiecte de cel puţin cinci mii de dolari este singurul tratament împotriva psihozelor de care suferă libanezii. Căci toţi, chiar şi cei născuţi după, sunt traumatizaţi de război. Nu vor să vorbească despre el, nu vor să şi-l amintească, nu e războiul lor, n-a fost niciodată. Cincisprezece ani de murit degeaba, au atât de mult de recuperat… muzică, dans, festivaluri, rujuri, blugi strâmţi, pantofi cu toc cui, fuste scurte, chirurgie estetică, Jamiraquai, Shakira, arak, bikini şi şampanie, strasuri peste tot, de parcă femeile s-ar fi tăvălit în sticla pisată a

geamului unui automobil. Şi peste toate, copiii sirieni care cerşesc între mese. Unul vinde trandafiri, altul gumă de mestecat, altul brăţări din cauciuc. Ştiţi voi, oare, că şase sute de mii de palestinieni trăiesc în Liban? Şi două milioane de refugiaţi sirieni. Unii sunt în corturi în valea Bekaa, alţii vând şerveţele în intersecţii. Unii sunt medici şi profesori dar s-au angajat pe jumătate ori pe un sfert din salariul unui libanez. Libanezii sunt îngrijoraţi, dar viaţa merge înainte. Porumbeii se strâng în Place de l'Étoile şi doar doi copii le împart firimituri. Arată ca un grup de refugiaţi, porumbeii, bulucindu-se la mâna saudiţilor şi-a iranienilor. Dar e bine şi e pace, iar voi vă prefaceţi că le vreţi binele la serate precum cea de azi, unde s-au cheltuit probabil sume ce-ar ajunge pentru hrănirea a sute de familii de refugiaţi.

Jadyn tăcu îmbujorată, respirând din greu. Privi în jur, oarecum ruşinată că dăduse frâu liber gândurilor ce-o asaltaseră de multă vreme. Liniştea ce se lăsase în salon era aproape opresivă, toţi diplomaţii privind-o cu expresii uimite. Hani îşi drese glasul.

— Fiica mea e extrem de pasională în tot ceea ce face, nici nu e de mirare că a ales să devină avocat, spuse cu un zâmbet reţinut. Mă bucur că ne-a pictat acest tablou al vieţii cotidiene, e întotdeauna de folos să nu uităm că cei pe care-i guvernăm sunt oameni în carne şi oase, nicidecum numere ori teorii abstracte.

În timp ce discuţia diplomaţilor se îndreptă pe făgaşul dorit de Hani, Jadyn căută cu privirea ospătarul ciudat, descoperindu-l în dreptul uneia dintre ferestre. Părea la fel de agitat, studiind zona din faţa ambasadei cu o expresie temătoare. Privirile li se întâlniră atunci când bărbatul se întoarse cu faţa spre încăpere. Omul îngheţă pentru câteva fracţiuni de secundă, apoi se grăbi să dispară în direcţia bucătăriei. Panica i se declanşă din nou în stomac cu fiori de gheaţă. În *mod clar*, *ceva e în neregulă cu tipul ăsta*. *Pare de-a dreptul speriat*. Poate n-ar fi stricat să informeze pe cineva din echipa de

securitate.

Ospătarul reapăru câteva minute mai târziu şi se îndreptă spre aceeaşi fereastră, ştergându-şi faţa de transpiraţie cu mâneca sacoului. Era clar că făcea eforturi majore să nu privească în direcţia ei. Jadyn îl privi fix, instinctul deja urlându-i: *Pericol*!

Sentimentul anti-american atinsese un nivel record în regiune odată cu schimbarea rapidă a situaţiei în Irak. Jihadiştii ISIS lansaseră o ofensivă, cucerind în câteva zile teritorii vaste. Analiştii şi politicienii occidentali fuseseră nevoiţi să recunoască faptul că un nou *stat* apăruse peste noapte în lumea arabă, un *djihadistan* peste nord-estul Siriei şi vestul şi nordul Irakului. Profitând de slăbirea celor două ex-state forte din Orientul Mijlociu, Statul Islamic din Irak şi Siria continuase extinderea teritoriilor pe care le controla. ISIS depăşea cu mult Al Qaeda ca forţă şi mijloace financiare, afişând aceeaşi falsă puritate islamistă sunnită şi aceeaşi violenţă extremă cu care spera să modifice durabil harta regiunii, îndreptându-şi mai ales atenţia asupra provinciilor petroliere. Noile bătălii ale jihadiştilor sunniţi pentru controlul nordului şi estului Siriei, precum şi nordului Irakului distruseseră deciziile secrete diplomatice anglo-franceze de după primul război mondial ce divizaseră vechiul Imperiu Otoman, trasând noi frontiere pentru mini-statele arabe controlate de Occident. Însă Califatul Islamic nu dădea doi bani pe frontierele stabilite pentru Siria, Irak, Liban şi Iordania, şi nici pe mandatul asupra Palestinei.

În acel registru, Beirutul era înţesat cu celule teroriste, cele mai multe dintre ele coordonate de ISIS. Securitatea fusese ridicată la rang de necesitate în tot oraşul, mai ales atunci când venea vorba despre instituţiile guvernamentale şi ambasadele ţărilor aflate pe lista neagră a Califatului. Tatăl Oliviei locuia într-o adevărată fortăreaţă, mereu înconjurat de bodyguarzi şi personal de securitate. Camere video de supraveghere fuseseră amplasate de-a lungul şi latul proprietăţii, câte patru

lunetişti aflându-se în permanenţă pe acoperiş. Hani Ijaaz putea deveni oricând o ţintă datorită dorinţei de-a păstra relaţii diplomatice decente cu Statele Unite. Plus că era căsătorit cu o americancă şi aveau o fiică, ceea ce reprezenta o adevărată blasfemie.

Un alt ospătar mult mai înalt, cu o cicatrice pe bărbie, se apropie de primul şi-i şopti ceva la ureche. Expresia speriată a primului fu înlocuită cu una de uşurare. Se îndreptă din nou spre bucătărie, de unde apăru câteva secunde mai târziu cu un platou imens din argint acoperit cu un capac. îl aşeză pe bufet cu o grijă exagerată, apoi se grăbi să dispară din încăpere fără să mai privească înapoi. Înainte ca uşile batante ale bucătăriei să se închidă în urma lui, Jadyn îl surprinse în timp ce-şi ştergea din nou faţa transpirată cu mâneca sacoului. Ciudat. Oare ce naiba făcea? De ce era atât de nervos? Privi în jur pentru a vedea dacă mai observase şi altcineva comportamentul acela cel puţin straniu, dar diplomaţii erau mult prea ocupaţi cu discuţiile. Poate exagera ea cu spiritul de observaţie acolo unde chiar nu era nevoie. Îşi îndreptă atenţia spre cel de-al doilea ospătar, care rămăsese lângă fereastră. Fu şocată să observe că o privea fix, expresia plină de ură ce i se oglindea în ochi aproape paralizând-o de frică. Bărbatul îi zâmbi într-un fel crud, aproape dispreţuitor. Panica îi explodă pe şira spinării. Susţinându-i privirea, ospătarul îşi trecu încet şi deliberat degetul arătător peste gât într-un mod mai mult decât relevant, după care-i întoarse spatele şi se îndepărtă. Sângele îi îngheţă în vene la implicaţiile ascunse ale acelui gest. Jadyn sări în picioare.

— Opriţi-l! Ospătarul, să-l oprească cineva!

Hani Ijaaz îşi privi fiica cu o grimasă, părând extrem de nemulţumit de acea întrerupere neaşteptată.

— Ospătarul, opriţi-l! repetă Jadyn, ignorând privirile mirate ale celor din jur.

Ospătarul aproape trecuse deja de cei doi puşcaţi marini americani aflaţi la intrare. Jadyn se repezi după el,

făcându-le semne disperate. Chiar în acel moment, lumina se stinse. Cu inima bătându-i în gât, Jadyn se opri brusc. Murmurele invitaţilor păreau că izvorăsc din bezna totală. Ţipete, apoi trei împuşcături. Haosul se dezlănţui în jurul ei.

— Jos! Toată lumea jos! strigă o voce din întuneric.

Jadyn se trânti la podea şi orbecăi în patru labe în direcţia mesei din lemn masiv aflată în centrul încăperii. Explozia nimici totul în jur. Geamurile fură pulverizate în milioane de bucăţi, iluminate de mingea portocalie de foc. Suflul o izbi în plin, aruncând-o în spate ca pe o marionetă stricată, izbind-o de un perete. Rămase nemişcată, luptându-se să respire. Auzea ţipetele oamenilor din jur ca prin vată, desluşind cuvinte de-a valma în engleză şi arabă. Nu vedea absolut nimic prin pâcla neagră şi densă.

Mâini puternice o apucară cu brutalitate, târând-o peste cioburi şi moloz. Încercă să ţipe de durere, dar reuşi să scoată doar un sunet înfundat. În dreapta ei o voce masculină rosti câteva cuvinte în arabă. *Fiica trădătorului…*

Se zbătu în mâinile celor care continuau s-o târască prin clădirea distrusă, realizând prea târziu că nu încercau s-o ajute, ci s-o răpească. Reuşi să-şi strângă picioarele sub ea şi împinse cu putere în podea, trăgându-se brusc în spate. Se eliberă din strânsoarea brutală a mâinilor şi pivotă pentru a înfige un cot în coastele bărbatului din dreapta ei, care înjură. Cineva o prinse de păr şi-o aruncă la podea. Cu un urlet furios, lovi în întuneric cu picioarele, dar nu nimeri pe nimeni. Lacrimi de durere îi limpeziră puţin vederea, suficient cât să distingă trei siluete întunecate.

Se trase spre spate şi se ridică în picioare, încercând să fugă în direcţie opusă, dar un braţ puternic i se încolăci pe după gât, strângând cu putere. Jadyn simţi că se sufocă şi încercă să lovească cu capul spre înapoi, dar nu nimeri decât pieptul bărbatului care-o ţinea captivă. Aşa că-şi ridică braţele şi-l izbi cu ambii pumni în faţă. Strânsoarea

slăbi şi se aruncă înainte, reuşind să se elibereze. O rupse la fugă prin ceea ce fusese odată sala de festivităţi a ambasadei. Fumul înecăcios îi ardea ochii şi gâtul. Tuşi şi clipi rapid, ştergându-şi lacrimile pentru a vedea mai bine. Peste tot se auzeau doar gemete macabre, punctate ici colo de ţipete sfâşietoare. Nu ştia unde ar fi putut fi Hani ori măcar dacă mai era încă în viaţă. Zări o lumină îndepărtată, probabil ceea ce fusese odată uşa de la intrare şi se îndreptă spre ea.

Ceva tare şi greu o lovi în moalele capului, în acelaşi timp în care ceva o înţepă în umăr. Nu mai apucă să ţipe înainte ca întunericul s-o înghită cu totul.

3

Portavionul USS George H.V. Bush-W Marea Meââterânâ – MM Undeva în apropie-oaste Mibanezej

Ultimul portavion din clasa Nimitz, USS George H.V. Bush fusese construit pe şantierele navale Northrop Grumman din Newport. Cu un cost de 6, 2 miliarde de dolari, un deplasament de 102.000 de tone şi o lungime de 332 de metri, imensa navă era propulsată de două reactoare nucleare Westinghouse A_4W ce-i asigurau o viteză de croazieră de 56 de kilometri pe oră. Centrala tactică de conducere a luptei subordona radarele 3D de cercetare a spaţiului maritim şi aerian de tip AN/SPS-48E şi AN/SPS-49A (V) 1, radarul SPN-43B pentru conducerea în luptă a formaţiilor de aeronave la mare distanţă, două radare AN/SPN-46 folosite pentru controlul şi dirijarea aeronavelor în zona de apropiere de portavion, precum şi două radare AN/SPN44 pentru dirijarea de precizie în faza finală a aterizării. Ca armament defensiv, portavionul era dotat cu două tipuri de rachete AA dispuse în lansatoare verticale de tip Mk 29 şi subordonate centralei de conducere a focului SPQ-9B, plus un procesor de comandă al războiului electronic compus din echipamente de bruiaj în toate gamele de frecvenţe.

În sala de mese destinată ofiţerilor, Owen Wallace, locotenent în cadrul trupelor speciale Navy SEALS, sorbi

din cafeaua minunat de fierbinte în timp ce încerca să întocmească în minte un raport complet al ultimei misiuni din care tocmai se întorsese. Oftă satisfăcut, mulţumindu-i în gând cerului pentru faptul că nu se mai afla nimeni prin preajmă.

După ce petrecuse ultimele patru luni în provincia Al-Anbar din vestul Irakului, infiltrat adânc în inima teritoriului inamic, în sfârşit se putea bucura de un moment de linişte. SEAL Te-am 3 urma să plece acasă pentru o vacanţă mult aşteptată şi, mai ales, binemeritată. Îşi trecu degetul absent de-a lungul liniei albe de pe antebraţ, acolo unde cuţitul unui terorist îi muşcase adânc din carne. Cicatricea i se răsucea pe antebraţ ca un şarpe, dar era deja o rană veche şi fină la atingere, tocită de apă, soare şi timp. Câteodată o lăsa la vedere, purtând-o cu mândrie ca pe o diplomă de merit, alteori îşi trăgea mâneca pentru a ascunde greşeala ce aproape-l costase funcţionalitatea braţului stâng şi, implicit, excluderea din rândul operatorilor de elită. Ceea ce-ar fi echivalat cu o condamnare la moarte, pentru că unitatea Navy SEALS reprezenta întreaga lui viaţă. Înalt şi bine făcut datorită antrenamentelor draconice de tip comando, Owen era un bărbat brunet cu ochi de un albastru închis precum apele adânci şi reci ca gheaţa ale oceanului Pacific, motiv pentru care colegii îl mai numeau câteodată în secret *top modelul echipei*. În realitate, Owen era un luptător de temut cu experienţă pe fronturile din Afghanistan, Somalia şi Irak, decorat de două ori pentru merite deosebite pe câmpul de luptă. Restul de şapte operatori de elită din subordinea lui alcătuiau una dintre mult temutele subdivizii ale SEAL Te-am 3.

Pe numele său complet United States Navy’s Sea, Air and Land Teams, sau pe scurt Navy SEALS, unitatea de operatori de elită era cea mai importantă şi eficientă forţă de intervenţie din cadrul Naval Special Warfare Command, celebrul acronim fiind derivat din capacitatea lor de-a opera pe mare, în aer sau terestru indiferent de vitregia

condiţiilor meteo sau alţi factori de periculozitate a misiunii. Operatorii Navy SEALS erau trimişi aproape exclusiv în misiuni cu risc maxim precum salvare de ostatici, intervenţii anti-teroriste, conflicte neconvenţionale, răpiri de suspecţi, misiuni de recunoaştere în teritoriul inamic, intervenţii în prima linie a frontului militar sau operaţiuni interne, eficienţa lor făcând ca Divizia de Operaţiuni Speciale din cadrul CIA să-şi recruteze personalul din rândurile lor.

Uşa se deschise brusc şi Owen îşi stăpâni cu greu o înjurătură atunci când Paul Locke, căpitanul portavionului îşi făcu apariţia.

— Avem probleme, spuse pe un ton grav, făcându-i semn să-l urmeze. CNN tocmai anunţă un atac cu bombă la ambasada noastră din Beirut.

Owen îl urmă pe coridorul îngust către centrul de comandă. Probabil situaţia era suficient de gravă încât să necesite intervenţia unei echipe de operatori de elită şi SEAL Te-am 3 se afla chiar la faţa locului. *Adio vacanţă*, se gândi cu o grimasă, păşind în încăperea scăldată în lumina albăstruie a multiplelor monitoare conectate la sisteme avansate de calculatoare. Patru plasme ocupau peretele din dreapta lui, imaginea ambasadei în flăcări fiind proiectată din diferite unghiuri. Explozia fusese devastatoare, ucigând cel puţin o sută treizeci de oameni şi rănind alte câteva zeci. ISIS revendicase deja atacul, anunţând că se află în posesia unui membru al guvernului libanez, precum şi a unui cetăţean american. În mod sigur, o misiune incluzând luarea de ostatici urma să intre în responsabilităţile trupelor speciale, aşa că Owen îşi luă gândul în mod oficial de la orice speranţă de vacanţă în viitorul apropiat. Analiză cu privirea imaginile, căutând puncte de acces şi extracţie.

Căpitanul Locke îl privi peste umăr.

— Am o vagă bănuială că nu mai plecaţi nicăieri.

— Da, domnule, e foarte posibil să aveţi dreptate.

Owen mai studie imaginile pentru câteva minute,

apoi părăsi încăperea centrului de comandă pentru a-şi anunţa colegii. SEAL Te-am 3 se pregătea pentru o nouă misiune. Planurile de vacanţă puteau să mai aştepte. Nimic nou sub soare.

[Damasc, Siria în camera lui de hotel, Jack Silva, întinse mâna după telecomandă pentru a da mai tare sonorul televizorului, apoi o puse la loc pe noptieră, lângă Glockul de 9 mm. Al Jazeera tocmai prezenta detalii despre atacul cu bombă de la ambasada americană din Beirut. *Fuck*! Intuise faptul că Farouk Tehrazzi, jihadistul pe care-l vânase timp de luni de zile, pregătea un atac major. Ceva grandios, care să facă multă vâlvă. Cu toate astea, superiorii lui nu consideraseră drept credibile avertizările şi informaţiile extrase din surse multiple. Putea pune pariu că acum regretau amarnic, dar era cam prea târziu pentru păreri de rău. Dumnezeule, ura Beirutul din toată inima. În anii ’80, fusese detaşat la filiala CIA-ului din fundul acela de lume şi cei cinci ani promişi se transformaseră în zece. Ca agent operativ, văzuse şi făcuse multe lucruri reprobabile în viaţa lui, dar nimic nu se compara cu perioada petrecută în Beirut.

La aproape patruzeci de ani, Jack era un bărbat brunet cu piele măslinie şi ochi întunecaţi, ce degaja o aură aproape ameninţătoare. Fost luptător în trupele speciale Navy SEALS, fusese recrutat de către CIA pentru a activa ca agent în cadrul forţei paramilitare de elită Special Activities Division. Marea majoritate a agenţilor SAD erau foşti operatori de elită, trimişi în misiuni prin cele mai fierbinţi zone ale planetei pentru a se implica în războiul din umbră împotriva terorismului, traficului cu armament şi droguri, precum şi traficului cu carne vie.

Jack ascultă cu atenţie detaliile prezentate de reporterul aflat la faţa locului, în timp ce echipele de salvare continuau să scoată victimele din clădire. Conform unor informaţii încă neoficiale, un ministru din guvernul libanez se aflase la ambasadă împreună cu fiica sa în momentul exploziei, ambii daţi dispăruţi. Jack se tensionă.

Hani. Era foarte plauzibil să se fi aflat la ambasadă. Plus că avea o fiică pe jumătate americancă, ţinta perfectă pentru un terorist care dorea să atragă atenţia liderilor ISIS şi să strângă bani pentru finanţarea altor atacuri. Un terorist precum Farouk Tehrazzi, spre exemplu, pentru care fusese demarată *Operaţiunea Gemini* ce-şi căpătase numele tocmai datorită faptului că până nu demult Tehrazzi şi Jack fuseseră nu doar aliaţi împotriva terorismului islamic, ci şi extrem de apropiaţi pe plan personal. *Fraţi*, obişnuia să spună mereu, bătându-l prieteneşte pe umăr.

Telefonul mobil începu să-i vibreze în buzunar. Stomacul i se strânse atunci când văzu numele afişat pe ecran. Chiar dacă se aflau în relaţii relativ bune, Tyrone Green era totuşi superiorul său şi nu l-ar fi sunat din senin pentru a se interesa de vreme. Fără îndoială aflase veştile şi se temea că oficialul libanez era chiar Hani, prietenul lor comun.

— Fuck, mârâi Jack printre dinţi înainte să răspundă. Câteodată chiar ura să aibă dreptate.

— Ai aflat? întrebă Tyrone fără altă introducere.

— Da, mă uit acum la CNN.

— Crezi că e vorba despre Hani? Ştiu sigur că Jadyn e în vizită acolo şi-am înţeles că s-a confirmat deja prezenţa lor la dineul de la ambasadă.

— Mda, e foarte posibil, aprobă Jack pe un ton sumbru. Încerc să aflu tot ce pot şi te anunţ.

— Tocmai am fost informat că SEAL Te-am 3 se află prin apropiere. Au fost deja mobilizaţi. Vreau să te deplasezi acolo, atacul ăsta are amprenta clară a lui Tehrazzi şi oricum te afli de ceva timp pe un fir mort. SEAL Te-am 3 e sub comanda unui anume locotenent Owen Wallace. Ia legătura cu el şi vezi ce se poate face, încheie Tyrone convorbirea.

Jack rămase cu privirea la ecranul telefonului pentru câteva momente, apoi formă un număr.

— Spence, te uiţi la CNN? întrebă imediat ce o voce baritonală îi răspunse.

— La ce altceva să mă uit? Ce vrei să facem?

— Fă-ţi bagajul, în treizeci de minute ne vedem la recepţie.

Jack decise să facă un duş rapid. Numai Dumnezeu putea şti când avea să mai poată beneficia de apă caldă. Apoi aruncă câteva haine într-un rucsac, plus trei paşapoarte cu trei identităţi diferite şi muniţie suficientă. Restul echipamentului necesar îl puteau ridica pe drum spre graniţa libaneză.

Luă telecomanda şi schimbă canalele până ajunse la Al Jazeera. Pe ecranul televizorului era afişată o poză mai veche în care Hani zâmbea reţinut în direcţia aparatului de fotografiat. Identitatea celor două persoane date dispărute fusese confirmată: Hani Ijaaz şi fiica sa, Jadyn Mathinson. Jack înjură din nou. Dacă cei doi se mai aflau încă în viaţă, singura lor şansă de supravieţuire putea fi o intervenţie rapidă a SEAL Te-am 3 şi asta doar cu condiţia ca locaţia în care erau ţinuţi prizonieri să fie descoperită cât mai repede. Ceea ce însemna că era foarte important să dea rapid de locotenentul Wallace. Jack deţinea informaţii vitale ce trebuiau comunicate fără întârziere celor implicaţi. Era clar că Tehrazzi nu se mai afla în Damasc, ci pe undeva pe lângă Beirut, iar membrii grupului său erau probabil deja pe drum spre graniţa cu Siria. În mod sigur, Tehrazzi rămăsese în urmă pentru propria protecţie. Jack spera să-i localizeze înaintea echipei Navy SEALS, altfel exista posibilitatea să fie cu toţii ucişi, luând cu ei în mormânt informaţii în legătură cu viitoarele atacuri planificate şi locul unde se ascundea Tehrazzi. Îşi îndesă Glockul la spate în betelia pantalonilor şi-l acoperi cu tricoul, apoi luă rucsacul şi cercetă holul prin vizor înainte de-a părăsi camera de hotel.

Spencer Pratt îl aştepta deja în faţa recepţiei. Fost luptător în trupele speciale Green Beret, acum agent veteran în cadrul SAD, era alegerea perfectă pentru *Operaţiunea Gemini*. De înălţime medie, cu păr castaniu închis şi ochi căprui, Spence beneficia de o fizionomie

comună, putând trece aproape neobservat oriunde în lume. Oamenii tindeau să nu-i remarce prezenţa, ceea ce-l făcea nesperat de eficient pe teren.

— Deci, care-i treaba? întrebă Spence imediat ce Jack se apropie de el.

— Sezonul de vânătoare e deschis, îl informă Jack pe un ton sugestiv.

3

Al Qutayfah, în apropierea frontierb Hibaneză

— DLJCOt-.1 femeia în pivniţă, ordonă Farouk Tehrazzi.

Doi dintre oamenii săi se grăbiră să scoată trupul inert din camionetă pentru a-l căra într-o casă dărăpănată. Tehrazzi îi urmări cu privirea. Visase la acel moment atât de mult timp, încât aproape nici nu-i venea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Planul funcţionase perfect.

— Şi bărbatul?

Tehrazzi întoarse capul peste umăr, privind încruntat celălalt trup nemişcat din camionetă. Singurii pe care-i ura mai mult decât pe americani erau musulmanii care lingeau picioarele infidelilor ca nişte căţeluşi flămânzi. Buzele i se curbară într-o grimasă plină de dispreţ.

— Duceţi-l cu femeia, legaţi-l în capătul opus al încăperii.

Alţi doi bărbaţi se repeziră să-i îndeplinească ordinele. Tehrazzi îi urmă, coborând cu grijă treptele către pivniţă. Cei doi imobilizară mâinile şi picioarele prizonierului, apoi se retraseră din încăpere. Tehrazzi o studie cu atenţie pe Jadyn, încercând să ignore sentimentul de vinovăţie ce i se declanşă în stomac. Islamul nu încuraja violenţa, nici măcar în numele lui Allah. Strânse pumnii, reamintindu-şi că era americancă şi fiica duşmanului său. Totuşi, aproape că-i părea rău pentru ea. Moartea nu avea să-i fie una lină.

O studiase cu un ochi critic ani de-a rândul, de fiecare dată când venea să-şi viziteze tatăl, mereu dezamăgit de comportamentul ei mai mult decât modest.

Dacă s-ar fi asemănat cu compatrioţii ei degeneraţi ar fi fost mult mai uşor s-o urască, dar Jadyn era deosebită. O dată chiar îi ţinuse uşa, în ciuda vrafului de cărţi din braţe. Bineînţeles că habar nu avusese cine era el şi nici că ştia absolut totul despre ea şi tatăl ei. Îşi amintea şi acum ameţeala produsă de zâmbetul ei radiant şi felul în care-l privise drept în ochi, într-un mod atât de deschis. îl irita profund faptul că o admirase din perspectiva unui bărbat, însă acum nu era momentul pentru procese de conştiinţă.

Musulmanii sufereau peste tot prin lume datorită trădătorilor precum Hani Ijaaz. Femei violate, copii ucişi ori morţi de foame în teritoriile palestiniene, Irak, Cecenia şi Afghanistan. Avea o datorie sfântă să cureţe acele locuri de invadatorii creştini şi sionişti, iar Hani împreună cu fiica sa urmau să devină un simbol al puterii lui nemăsurate.

Tehrazzi închise trapa pivniţei.

— Au nevoie de apă, comentă unul dintre oamenii săi. Şi ceva de mâncare dacă vrem să nu moară înainte să obţinem banii de răscumpărare.

Tehrazzi se întoarse să-l privească.

— Din partea mea, n-au decât să putrezească.

Ignoră expresiile şocate ale oamenilor săi şi părăsi clădirea, suindu-se înapoi în camionetă. Ce-i păsa lui de bani? ISIS îl plătea cu vârf şi îndesat, asigurându-se că putea cumpăra toate armele şi proviziile pe care şi le dorea. Moartea prizonierilor avea să trimită un mesaj mult mai explicit autorităţilor infidele.

Pentru un moment, oamenii săi rămaseră pe loc indecişi, aruncându-şi priviri ezitante unul altuia. Dacă s-ar fi gândit să-i ignore ordinul, liderul lor i-ar fi împuşcat pe loc, netolerând nici cea mai vagă intenţie de indisciplină. Ameninţarea oglindită în ochii lui fusese mai mult decât concludentă. Aşa că se grăbiră să părăsească la rândul lor clădirea, suindu-se în spatele camionetei. Şoferul porni motorul şi demară în trombă, străbătând micul sătuc în doar câteva minute. Tehrazzi inhală cu nesaţ aerul răcoros al dimineţii parfumat cu mirosul diferitelor mâncăruri

gătite în curţile prăfuite, remarcând cu satisfacţie teama şi respectul din privirile sătenilor. Deşertul îi primi cu braţe aurii şerpuitoare, promiţând fierbinţeala molatică a unei noi zile.

Zumzetul muştelor o trezi. Jadyn se forţă să deschidă ochii aţintindu-şi privirea pe raza de lumină ce se strecura printr-o crăpătură din tavan. Unde era? Cum ajunsese acolo? Căluşul din gură o sufoca. Încercă să-l împingă cu limba, fără niciun rezultat. îi era sete şi buzele îi erau atât de crăpate încât simţea că aveau să se dezintegreze la cea mai mică mişcare. Vru să se ridice în şezut, dar mâinile şi picioarele n-o ascultară. Abia atunci realiză că-i fuseseră imobilizate. O durea tot corpul. Muşchii îi zvâcneau şi tăieturile de pe mâini şi picioare o ardeau. Tâmplele îi pulsau dureros. Studie încăperea scufundată în semiîntuneric, descoperindu-şi tatăl în colţul opus. Încercă să-l strige, dar nu reuşi să scoată decât un mormăit neinteligibil. Părea complet nemişcat. Oare murise? Era rănit?

Fără panică, *îşi impuse*. *Oricum nu mă ajută cu nimic*. *Trebuie să mă calmez şi să judec totul la rece*. Se forţă să respire adânc. Îşi amintea totul în fragmente. Fuga ospătarului, împuşcăturile şi apoi mugetul exploziei. Fierbinţeala şi suflul puternic. Ţipetele oamenilor. Braţele care-o târâseră peste cioburi şi moloz. Lovitura din moalele capului şi înţepătura din umăr. Cine se afla în spatele atacului? Şi ce urma să se întâmple cu ei? Aveau să fie torturaţi? Decapitaţi în faţa lumii întregi? Oare puteau spera la o cerere de răscumpărare ori răpirea nu fusese decât un fel de declaraţie simbolică de război şi acum deveniseră inutili? înghiţi cu greutate, încercând să-şi calmeze bătăile nebune ale inimii. *Nu. Încetează*. *Dacă ar fi vrut să ne omoare*, *ar fi făcut-o deja*. Până la urmă, tatăl ei era un important politician libanez, viaţa lui avea o anumită valoare. Oare ştia cineva că fuseseră răpiţi?

Căldura înăbuşitoare începea să-şi facă simţită prezenţa tot mai mult. Pielea i se acoperise de transpiraţie

şi se simţea complet neputincioasă în poziţia aceea, fără posibilitatea de-a se ridica măcar în şezut. Şi nu zărea pe nicăieri mâncare ori apă. Dumnezeule, îi era atât de sete… Temperatura părea să crească tot mai mult, ceea ce însemna că soarele urca pe cer. Probabil era încă dimineaţă. Nu-şi amintea nimic din noaptea trecută, drogul cu care fusese injectată încă circulându-i prin vene. În curând, setea se transformă în valuri de greaţă, încercă din nou în zadar să-şi strige tatăl. Lacrimile îi ardeau ochii. Nu puteau supravieţui prea mult în căldura aceea insuportabilă fără mâncare şi mai ales fără apă. Măcar dacă s-ar fi terminat totul repede, dar ştia prea bine că o astfel de moarte ar fi fost lentă şi extrem de agonizantă. Controlul de sine o părăsi într-o fracţiune de secundă şi urlă prelung, ştiind prea bine că n-o aude absolut nimeni.

4

Ambasada Statelor Unite ale Americii Beirut, Liban

& ICZ O F – tz G? nu l Black Hawk ateriza lin în faţa clădirii distruse a ambasadei, de parcă s-ar fi temut să nu sperie spiritele celor decedaţi. Locotenentul Owen Wallace sări afară, urmat de restul operatorilor SE Al. Te-am 3. Căldura se ridica în valuri din caldarâmul încins de soare, deformând parcă şi mai mult metalul contorsionat ce se iţea din pereţii înnegriţi. Un grup de pușcași marini păzeau cortul militar uriaş ce adăpostea centrul de comandă. Owen le făcu semn celorlalţi operatori să rămână pe loc şi se îndreptă spre ofiţerul care-l aştepta la intrare împreună cu un alt bărbat îmbrăcat în civil.

— Luke Harris, se recomandă ofiţerul înalt cu păr grizonant, întorcându-se apoi spre celălalt bărbat. Jack Silva, CIA. E fost Navy SEAL de-al vostru, aşa că sper să vorbiţi aceeaşi limbă.

Owen înclină din cap în semn de salut, studiindu-l cu interes pe agentul CIA. Părea un tip dur şi uns cu toate alifiile, expresia impenetrabilă şi răceala din priviri confirmând că era omul potrivit pentru misiunea dificilă ce-i aştepta. Harris le făcu semn şi intrară cu toţii în

centrul de comandă pentru a se aşeza la masa ovală împresurată de monitoare şi personal de serviciu.

— Jack îi cunoaşte personal pe cei doi dispăruţi, continuă Harris. Plus că a activat mulţi ani la filiala locală a CIA-ului şi se simte ca acasă în gaura asta de iad. Pun pariu că ştie mult mai multe decât spune despre Farouk Tehrazzi, care tocmai a revendicat atacul în numele ISIS. Harris împinse un dosar peste masă în direcţia lui Owen. Ai studiat deja dosarul lui Hani Ijaaz, ministrul libanez răpit, aici e tot ce ştim despre fiica lui.

Owen deschise dosarul. Jadyn Mathinson îl privea zâmbind din fotografia prinsă de copertă. Bruneta cu păr lung până aproape de talie şi ochi negri migdalaţi era o adevărată frumuseţe exotică cu piele măslinie, fără îndoială singura moştenire genetică din partea tatălui. Un metru şaptezeci înălţime, cincizeci de kilograme, fără probleme medicale. Fluentă în engleză şi arabă. Terminase facultatea de drept în Baltimore, dar activa la o firmă de avocatură în Lincoln City, Oregon. Necăsătorită, nu existau informaţii că ar fi avut vreo relaţie stabilă. Mama şi tatăl vitreg locuiau pe coasta de est. Nu avea vreun dosar penal, doar câteva amenzi rutiere achitate integral. Fără tatuaje ori alte semnalmente exterioare după care ar fi putut fi identificată în cazul unui deces. Owen arcui o sprânceană la următoarea informaţie: centură neagră la karate. În sfârşit, o veste bună. Fata nu era vreo panseluţă delicată şi neajutorată, la o adică se putea descurca pe picioarele ei. Chiar dacă n-o făcuse în seara atacului. Owen ar fi dat orice să vadă o tipă super sexi în rochie de seară cotonogind trei terorişti analfabeţi. Poate data viitoare.

— Avem vreo confirmare că ostaticii mai sunt încă în viaţă? întrebă, ridicându-şi privirea din dosar.

— Nu, clătină Harris din cap.

Owen oftă. Văzuse multe orori de când activa în trupele speciale Navy SEAL, dar inima tot i se strânse o idee la gândul că Jadyn ar fi putut fi violată ori torturată de fanaticii ISIS. Conceptul de victorie ideologică pe spatele

victimelor colaterale îi provoca o imensă şi profundă greaţă, mai ales atunci când acele victime erau femei şi copii. Dar dacă Jadyn era încă în viaţă şi, conform dosarului ei, se dovedea o luptătoare profesionistă care pe deasupra mai era dotată şi cu o minte sclipitoare, atunci şansele ca ei s-o găsească şi s-o salveze se măreau considerabil.

— Nu există niciun motiv plauzibil să credem că au fost răpiţi pur şi simplu pentru a fi executaţi, interveni Jack Silva pentru prima oară. Dacă Tehrazzi voia să-l execute pe Ijaaz, atunci ar fi făcut-o încă din timpul atacului. Faptul că a fost răpit împreună cu Jadyn ne arată că se doreşte ceva în plus. Cel mai probabil vom fi contactaţi cât de curând pentru răscumpărare, indiferent ce implică asta.

Făcu o pauză, studiindu-l încruntat pe Owen de parcă ar fi încercat să decidă dacă-i poate destăinui ori nu anumite informaţii secrete. Probabil fu satisfăcut la un anumit nivel de ceea ce văzu, pentru că înclină imperceptibil din cap şi continuă:

— Tehrazzi e un client mai vechi de-al meu şi faptul că a revendicat atacul în numele ISIS mă pune puţin pe gânduri, din moment ce ştiu cu certitudine că n-a servit niciodată unui singur stăpân. Probabil nici n-ai cum să înţelegi afirmaţia asta prea bine dacă nu eşti la curent cu haosul din Orientul Mijlociu, care în momentul ăsta e sufocat de radicalişti islamici precum Hamas, Statul Islamic pentru Irak şi Levant, Jabhat al-Nusra în Siria, Frăţia Musulmană şi Islamul Jihadist susţinut de Iran şi Libia. E o diferenţă între Hamas şi Frăţia Musulmană, pentru că Hamas crede în islamul politic şi în statul islamic pe baza Sharia, dar şi în graniţe într-un stat islamic radical. ISIS în Irak şi Jabhat al-Nusra în Siria nu cred în graniţe, doar într-o mare naţiune islamică, neapărat radicală, neapărat pe baza legii Sharia. Sigur că există jihadişti şi jihadişti… cum ar fi Mossarat Jihabad, recunoscuţi şi de Al Qaeda, care aş spune că sunt mai puţin extremişti pentru că urmăresc să-şi atingă scopul

treptat. Dar numitorul comun, bazele sunt aceleaşi, terorism sub orice fel şi formă. Şi cu toţii plătesc bine dacă le faci jocul, chestie învăţată rapid de cineva precum Tehrazzi, spre exemplu, care-şi vinde serviciile oricui oferă mai mult.

— Din câte înţeleg, eşti pe urmele lui de ceva timp, comentă Owen. Ai vreo idee în legătură cu locaţia unde sunt ţinuţi ostaticii?

— În ultimele luni, Tehrazzi a activat de-a lungul frontierei libanezo-siriene, răspunse Jack, fixându-l cu privirea. Din punctul lui de vedere, e cel mai fierbinte loc de pe planetă în momentul ăsta. Siria a devenit un rezervor al terorismului global şi metastazele se răspândesc de-a lungul arcului de criză, din Pakistan şi până pe Coasta de Fildeş. Unde altundeva să-şi dorească să fie?

Deşi părea oarecum relaxat, Owen avu impresia că i se făcea o radiografie completă. Agentul CIA radia o tensiune de un magnetism aproape hipnotizant. Tipul era în mod clar un predator letal până în măduva oaselor.

— Oamenii noştri de contact din regiune confirmă că cel mai probabil ostaticii se află în oraşul Al Qutayfah din Siria, continuă Jack fără să clipească, indicând cu degetul o regiune muntoasă din nordul Siriei în apropierea graniţei cu Libanul. Avem o informaţie neverificată în legătură cu o casă părăsită aflată la marginea vestică a oraşului. Aşteptăm confirmarea.

Ceea ce înseamnă că CIA-ul e în plin proces de cumpărare a unui informator, îşi traduse Owen în minte. Banii făceau minuni acolo unde ameninţările şi forţa brută dădeau mai întotdeauna greş.

— Şi Tehrazzi e ISIS cu preponderenţă ori asta e doar o fiţă de moment?

Jack schiţă o umbră de zâmbet ce parcă-i adânci şi mai mult răceala din priviri.

— Săptămâna trecută făcea parte din armata Mahdi din Irak, mândru discipol al lui Muqtada al-Sadr, o grupare

bazată mai ales în al-Najaf. Ştim deja că e o organizaţie de interes pentru iranieni, chiar dacă guvernul neagă faptul că le livrează arme şi tone de bani. Tehrazzi e şi'a, deci se integrează perfect în gruparea lui al-Sadr's. Dar e libanez la origine, aşa că activează mai mult aici. Săptămâna asta e probabil ISIS… depinde de unde-şi primeşte felia de caşcaval.

— Deci primeşte fonduri şi de la Hezbollah şi de la miliţiile şi'a din Irak, care la rândul lor sunt probabil plătite de Teheran.

— Cam aşa ceva… Tehrazzi e un adevărat cameleon motivat la fel de mult de ideile extremiste religioase ca şi de conceptul de putere în sine, motiv pentru care nu putem exclude posibilitatea să se fi implicat în mod activ şi cu ceva grupări sunni dacă în felul ăsta îşi serveşte propriile interese. Pe de altă parte, are rude în Afghanistan care i-au făcut lipeala cu talibani de top.

Owen dădu din cap în semn că a înţeles.

— Mai sunt şi alte întrebări? interveni Harris.

— Nu, domnule.

— Imediat ce primim informaţiile necesare, aveţi undă verde.

Mai departe alcătuiră profilul misiunii în cele mai mici detalii. Inserţie, puncte de extracţie. SEAL Te-am 3 urma să se infiltreze adânc în teritoriul inamic pentru a extrage ostaticii, în timp ce Jack şi agenţii lui aveau să-l vâneze pe Tehrazzi. Teoretic, totul arăta destul de bine, dar pe teren asta nu însemna mai nimic. Orice operaţiune pe teren, fie că trata eliberarea de ostatici ori eliminarea unei ţinte, nu respecta niciodată întocmai parametrii stabiliţi. Motiv pentru care era esenţial ca în timpul antrenamentelor recruţii să înveţe să gândească în afara parametrilor, improvizând la liber, adaptându-se condiţiilor de luptă specifice fiecărei locaţii în parte. Chiar şi aşa, de multe ori tot nu era suficient.

Al Qutayfah, în apropierea frontierb Hibaneze

Fâşia de lumină începea să se estompeze, părând că

amurgul izvora din pământ în loc să coboare din cer. Jaydn se concentră să respire regulat, forţând aerul fierbinte şi stătut în plămâni şi afară. Înăuntru şi afară, înăuntru şi afară. Se agăţă mental de acele cuvinte ca de o mantra purificatoare. Dacă s-ar fi gândit la altceva înainte de următoarea respiraţie, ar fi pierdut în mod sigur puţinul control asupra panicii ce ameninţa s-o înghită cu totul.

Trupul îi era aproape complet deshidratat. Transpiraţia ce-i acoperise pielea cu doar câteva ore mai înainte, îmbibându-se în materialul distrus al rochiei, se uscase acum complet, lăsând în urmă dâre albicioase de sare. Limba i se umflase, presând în căluş, aproape sufocând-o de fiecare dată când se căznea să respire. Nu venise nimeni după ei, nici ajutoare şi nici duşmani. Fuseseră complet abandonaţi. Ore întregi se muncise în zadar să lărgească cumva legăturile de la mâini şi picioare, contorsionându-şi trupul în poziţii inimaginabile. Toată acea gimnastică inutilă nu servise la nimic altceva decât la a o face să transpire abundent, obosind-o peste poate. Pe de altă parte, era încă în viaţă. Tatăl ei se mişcase uşor de câteva ori, dar probabil era mult prea slăbit pentru a încerca să comunice.

Jaydn începu să tremure, ceea ce era cel puţin ironic, având în vedere că aproape murise de căldură în acea după amiază. Şi chiar dacă nu avea încă febră datorită deshidratării severe, era conştientă că nu putea supravieţui prea mult în acele condiţii. Dacă deshidratarea n-o ucisese încă, era foarte posibil s-o doboare temperaturile extrem de scăzute de peste noapte. Era foarte posibil să intre în hipotermie fără lichide care s-o ajute să-şi regleze temperatura corpului. Dacă ar fi avut putere, ar fi râs isteric. *Hipotermie… după căldurile de mai devreme…*

Nu-şi imaginase niciodată că aşa avea să arate sfârşitul. Se simţea atât de slăbită, simplul gând al unui pahar cu apă aproape făcând-o să-şi piardă complet controlul. Chiar şi în cazul în care venea cineva să-i ajute,

oare ar fi putut să se deplaseze? Probabil că nu. îi tremurau toţi muşchii din cauza deshidratării şi extenuării.

Ridică puţin capul să privească în jur şi vederea i se împăienjeni. Se concentră pe locul unde ştia că se află tatăl ei şi clipi des atunci când realiză că-l vede în dublu exemplar. Cu siguranţă nu era un semn bun. Ce moarte cumplită, mai groaznic decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată. Şi nimeni nu ştia unde erau. Probabil mama ei nu avea să ştie niciodată ce li se întâmplase. Ceea ce până la urmă chiar era un lucru bun. Spera ca cineva să aibă prezenţa de spirit s-o mintă… *De fapt, fiica dumneavoastră a fost ucisă pe loc de explozie*… Ar fi vrut să poată plânge, dar probabil nici nu mai avea lacrimi. Zăcu în continuare pe podeaua prăfuită, tremurând în întunericul crescând. Puterile o părăsiră complet şi alunecă într-un somn aducător de moarte.

La început avu impresia că visează paşii de deasupra. Deschise ochii şi ascultă cu atenţie. Paşii se auziră din nou, de data asta ceva mai aproape de trapă. Inima începu să-i bată cu putere. Oare cei care-i răpiseră se întorceau să-i omoare? în starea actuală nici măcar nu s-ar fi putut ridica în picioare să se apere. Cel mult putea să lovească cu picioarele. Îşi trase genunchii spre piept, ştiind că nu poate spera decât la o singură şansă.

Trapa se deschise şi lumina lunii pline năvăli înăuntru, aproape orbind-o. O siluetă coborî scările şi se apropie de ea, şoptind cuvinte neînţelese. Aproape paralizată de frică, Jadyn se pregăti să lovească cu picioarele.

— Nu te teme, spuse o voce de femeie în arabă.

Jadyn ezită, o rază de speranţă încălzind-o pe dinăuntru. Venise să-i ajute? Femeia se lansă într-un monolog precipitat din care nu înţelese mare lucru.

— …Allah să mă ierte, nu pot face mai mult de atât…

Se apropie mai mult, ţinând ceva în mână. Nu un cuţit, din moment ce nu lucea în lumina lunii. Un recipient? Jadyn se strădui să-şi limpezească vederea.

— Apă, şopti femeia.

Apă! Jadyn se căzni să se ridice, reuşind să se tragă pe genunchi. O durere ascuţită îi străbătu toţi muşchii, dar o ignoră, cu gândul doar la lichidul mult dorit. Femeia îi scoase căluşul şi-i făcu semn să dea capul pe spate pentru a-i putea turna apă printre buzele crăpate. Jadyn sorbi cu nesaţ şi se înecă, dar reuşi să înghită câteva guri bune. Femeia o mângâie cu blândeţe pe obraz, încercând parcă s-o liniştească, apoi o ajută să mai bea puţină apă.

— Suficient, spuse într-un târziu cu voce aspră de vreme şi regret. Nu mai am decât puţină pentru bărbat.

— Ajută-ne, şopt i slab Jadyn, tremurând de disperare. Libertatea se alia doar la un pas de trapa ce-i îngropase de vii. Era noapte, întuneric, chiar dacă era lună plină tot ar fi reuşit să se furişeze fără să fie văzuţi.

— Ajută-ne, repetă pe un ton ceva mai puternic. Eliberează-ne…

— Qamar! strigă o voce de bărbat.

— Taci! îi şopti femeia. O să ne audă!

Se lăsă pe genunchi şi-o privi adânc în ochi, lumina din spate făcând-o să pară ireală, mai mult un înger. Părea un om bun, în ochi oglindindu-i-se o umbră de înţelepciune şi jale.

— Nu pot, n-am ce face. Nepotul meu… m-ar ucide. Ceea ce n-ar fi nimic, am trăit destul, dar m-ar tortura şi mă îngrozeşte suferinţa. Iartă-mă, mai spuse înainte să se ridice în picioare pentru a se apropia de trupul inert al lui Hani.

Jadyn o urmări cum îi scoate şi lui căluşul pentru a-i turna puţină apă pe gât. Hani se mişcă şi tuşi, dar femeia îi şopti cuvinte de încurajare, forţându-l să înghită lichidul dătător de viaţă.

— Tată, trezeşte-te! Ajută-mă s-o fac să înţeleagă! Dezleagă-ne, te rog, insistă Jadyn.

Femeia se întoarse la ea şi-i mai oferi câteva guri de apă. Jadyn înghiţi cu poftă, apoi trase de legăturile cu care-i fuseseră imobilizate mâinile.

— Te rog, ajută-ne!

— Allah să mă ierte, dar nu pot, repetă Qamar cu regret în glas.

Se lansă din nou într-un monolog bolborosit, încercând să-i lege la loc căluşul. Jadyn se zbătu, întorcând capul într-o parte şi alta, ţipând în protest.

— Taci! şuieră Qamar, înfigându-i unghiile în piele. O să ne omori pe toţi!

Jadyn privi cu disperare spre Hani, care rămăsese nemişcat. Era clar că nu putea s-o ajute. Înfrântă şi rămasă fără energie, se resemnă şi acceptă să i se lege din nou căluşul. Fu cotropită de hohote de plâns fără lacrimi.

— O să mai vin atunci când pot, promise Qamar înainte de-a se îndrepta spre trapă. îi întinse mâna bărbatului care-o aştepta pentru a o ajuta să urce. Allah să vă aibă în pază, şopti înainte de-a închide trapa, scufundându-i din nou în cel mai dens întuneric al disperării.

5

Ambasada Statelor Unite ale Americii Beirut, Libăn-B

— I-am Găsit.

Owen se întoarse de la monitorul pe care era afişată o hartă detaliată a frontierei libanezo-siriene, îndreptându-şi întreaga atenţie către Harris.

— Unde?

— Siria, un oraş numit Al Qutayfah, în apropiere de graniţa libaneză şi la nord de Damasc, exact aşa cum a spus Jack. Au primit puţină apă, dar n-au mâncat nimic de două zile şi probabil sunt foarte slăbiţi.

Harris întinse harta pe masă şi Owen, împreună cu restul operatorilor, se îngrămădiră în jurul ei. Owen mai trecu o dată prin parametrii misiunii. Odată ce eliberau ostaticii, trebuiau să se deplaseze aproximativ trei kilometri până la punctul de extracţie, unde-i aştepta elicopterul. Planul era să se deplaseze printr-o zonă muntoasă a deşertului, astfel încât să beneficieze de acoperirea oferită de peşterile specifice acelei zone. Toată

lumea îşi setă ceasurile.

— Ok, băieţi, hai să-i dăm drumul, spuse Owen nerăbdător. Pun pariu că Jadyn şi Hani abia aşteaptă să iasă din mizeria aia.

Cei opt operatori de elită se grăbiră să-şi pregătească echipamentul de teren.

— Slider.

Slider Woods, un bărbat cât un munte cu păr blond şi ochi de un albastru spălăcit care activa şi pe post de medic al echipei, întoarse capul să-l privească peste umăr.

— Să iei suficient lichid pentru perfuzii… habar n-avem în ce stare-i găsim, spuse Owen pe un ton scăzut.

Al Qutayfati, în apropierea frontierb MID – aneza

Jadyn se rugase neîncetat pentru reîntoarcerea lui Qamar. În timpul zilei căldura fusese la fel de sufocantă, dar se agăţase cu încăpăţânare de acea speranţă minusculă. Şi-o imagina cu ochii minţii cum deschide trapa pentru a le mai oferi apă şi poate de data aceea o putea convinge să-i elibereze. Dar seara sosi cu aceleaşi temperaturi scăzute şi Qamar nu-şi mai făcu apariţia, în locul paşilor ei, singurul sunet era vuietul lugubru al vântului ce se înteţea tot mai tare.

Noaptea trecută Hani se trezise pentru câteva momente. Rostise câteva cuvinte neînţelese, apoi îşi pierduse din nou cunoştinţa. Jadyn bănuia că suferise o lovitură destul de serioasă la cap, posibil chiar o fractură de craniu. Orice ar fi fost, era clar că avea nevoie de îngrijiri medicale. Asta doar dacă deshidratarea nu-l dobora între timp.

După ce băuse apă cu o noapte în urmă, Jadyn îşi mai revenise puţin, chiar dacă se simţea tot extrem de slăbită. Dar măcar încăperea nu se mai învârtea cu ea şi nu mai vedea totul dublu. Reuşise să înlăture şi căluşul din gură pe care Qamar nu-l legase suficient de strâns. Era convinsă că eliminase deja toată apa băută cu o seară în urină, pentru că deja începea să simtă cum se reinstalează febra datorită deshidratării. Ori poate una dintre zecile de

tăieturi suferite în seara atacului se infectase deja, ceea ce ar fi fost şi mai grav. Scuturată de frisoane, ascultă resemnată vaietul vântului.

Hani se mişcă încet, atrăgându-i atenţia.

— O să vină cineva după noi până la urmă, şopti tatăl ei cu voce răguşită.

— Qamar a spus că revine.

— O să vină după noi, repetă Hani ca şi când n-ar fi auzit-o.

Jadyn se întrebă dacă nu cumva începuse să halucineze.

— Da, tată, o să vină, îi şopti pe un ton liniştitor.

Nu putea să-i spună că aveau să moară în curând dacă nu mai primeau apă. Se simţea îngrozitor de neputincioasă, ceea ce-o umplea de furie. *Dacă printr-un miracol scăpăm de aici şi pun mâna pe cei care ne-au făcut asta, îi ucid fără niciun proces de conştiinţă*! se trezi că gândeşte. Se înfioră la intensitatea urii ce-o cuprinsese, aproape speriindu-se că era capabilă de astfel de gânduri.

— Eşti o femeie extrem de curajoasă, Jadyn, şopti Hani. Sunt atât de mândru că eşti fiica mea… Gemu înfundat, apoi continuă: Singurul lucru pe care-l regret e că n-am fost un tată mai bun…

Jadyn îşi înăbuşi un suspin. Complimentele din partea tatălui ei erau extrem de rare. Probabil fusese foarte dificil pentru el să exprime acel regret în cuvinte, un fel de testament, ceea ce-i demonstra că probabil Hani nu credea că urmau să scape cu viaţă din acel coşmar. *Mai mult ca sigur e convins că vom muri, altfel nu mi-ar fi spus asta niciodată*, se gândi cu amărăciune.

— Şi eu te iubesc, îi şopti.

Nu mai era nimic altceva de spus. O tăcere grea se aşternu peste acel simbolic adio. Înfrigurată, însetată şi extenuată, Jadyn îndură tăcută durerea surdă ce i se răspândise prin tot corpul. Zăcu nemişcată, ascultând urletul vântului, aşteptând eliberarea catifelată a morţii.

Un zgomot o trezi din reverie. Ridică capul, ascultând

cu atenţie. Zgomotul de auzi din nou. Paşi? Se întorsese Qamar? Cu un geamăt, se forţă să se ridice în genunchi, dar nu reuşi să mai audă nimic altceva în afara vântului.

— Ai auzit? şopti Hani.

— Da.

Jadyn se tensionă, întorcându-şi privirea către trapă. Nimic. Doar respiraţiile lor întretăiate. Apoi, paşi îndepărtaţi ce păreau că se apropie alergând. Mai mulţi. Un grup de oameni se îndreptau către ei în grabă. Inima începu să-i bată nebuneşte. Era atât de slăbită acum, mult prea slăbită pentru orice fel de tactică de apărare. Frica i se cuibări în pântece, răspândindu-i-se cu degete de gheaţă pe şira spinării, aproape paralizând-o. Se întorseseră să-i execute?

Owen se opri în dreptul trapei, cu arma pregătită. Rafalele puternice de vânt păreau că vor să nimicească totul în jur.

— Trei… doi… unu… acum!

Rone Tiegen, un bărbat de înălţime medie cu ochi căprui şi păr şaten decolorat de soare, trase zăvorul şi ridică trapa dintr-o singură mişcare. Owen intră cu arma ţintită cu ambele mâini, urmat de Dave Mileston, un bărbat cu o barbă stufoasă de culoarea nisipului, ai cărui ochi căprui blânzi erau în totală neconcordanţă cu fizicul impresionant. În lumina verzuie a dispozitivului cu vedere pe timp de noapte zăriră două persoane legate în colţurile opuse ale încăperii. Aerul stătut îi izbi ca un pumn în stomac. Transpiraţie, urină, teroare.

— Liber, spuse Owen, ridicându-şi ochelarii cu infraroşu pe creştetul capului în timp ce se apropia de femeie.

Slider se îndreptă spre bărbat. Trei operatori ocupară poziţii strategice prin încăpere, în timp ce alţi trei rămaseră de pază la intrare.

— Jadyn Mathinson? întrebă Owen pe un ton blând, lăsându-se pe un genunchi în faţa femeii.

Era extrem de palidă, ochii întunecaţi părând nişte

găuri negre în care se oglindea groaza. îl privea fix de parcă ar fi fost o apariţie dintr-un coşmar ce nu se mai sfârşea. Şi probabil chiar aşa părea în echipament complet de teren, înarmat până în dinţi.

— Locotenent Owen Wallace, U.S. Navy, se recomandă pentru a o linişti. Eşti rănită?

Jadyn clătină din cap în semn că nu, părând să se mai relaxeze o idee. Owen îşi scoase cuţitul K-bar pentru a-i tăia legăturile de la mâini şi picioare. Rochia de seară pe care o purtase la recepţia de la ambasadă în noaptea atacului era sfâşiată şi plină de mizerie. Furia i se aprinse în stomac, împrăştiindu-i-se cu iuţeala focului prin tot corpul. Nenorociţii o legaseră ca pe un animal, lăsând-o să moară de inaniţie în gaura aceea de iad. Jadyn suspină înfundat şi-şi masă stângaci încheieturile mâinilor. Owen îşi scoase rucsacul din care extrase o sticlă cu apă. I-o duse la buze pentru a o ajuta să bea. Jadyn o apucă cu ambele mâini şi bău cu nesaţ, înecându-se de câteva ori.

— Încet, îi spuse Owen cu blândeţe.

I se strânse inima în timp ce-o privea cum încearcă să ia înghiţituri mici, insistând să-şi ţină singură sticla cu mâini tremurânde. Aşteptă răbdător până termină toată apa, apoi o ajută să se ridice în picioare. Jadyn se clătină, prinzându-se cu ambele mâini de el.

— Cum stăm? întrebă Owen, întorcând capul pentru a-l privi pe Slider.

— Lovitură destul de urâtă la cap… nu mă pot pronunţa cu un diagnostic clar până nu ajungem la elicopter. I-am dat ceva apă, dar amândoi au nevoie urgentă de perfuzii.

Owen înclină din cap în semn că a înţeles. Scoase din rucsac o salopetă neagră din bumbac gros, ciorapi flauşaţi şi o pereche de bocanci de teren, pe care i le întinse lui Jadyn.

— Pune astea pe tine înainte s-o luăm din loc.

Nu aveau prea mult timp la dispoziţie, puteau fi atacaţi în orice moment. Jadyn ezită pentru un moment,

apoi acceptă hainele. Owen se întoarse cu spatele pentru a-i oferi puţină intimitate.

— Nu cred că pot… îi auzi vocea slăbită în timp ce se chinuia cu salopeta, incapabilă să-şi coordoneze prea bine mişcările.

Owen întoarse cu faţa la ea şi-o luă în braţe, mângâiind-o liniştitor pe spate.

— Totul va fi bine, acum eşti în siguranţă. Mă laşi să te ajut?

Jadyn încuviinţă din cap, rămânând tăcută în timp ce-i scoase rochia distrusă şi-o ajută să îmbrace salopeta, apoi îi trase ciorapii şi bocancii în picioare, legându-i şireturile ca unui copil. Când termină, o conduse la trapă şi-o ridică în braţe pe scări, de unde Rone o prinse de mâini şi-o trase afară din mormântul subteran. Lumina lunii pline o izbi cu forţa unei explozii nucleare, făcând-o să clipească des.

— Poţi să mergi? întrebă Owen.

— Cred că da, o să încerc, îi răspunse pe un ton nesigur. Doi operatori îl scoaseră pe Hani prin trapă, iar Glen McFarland, un irlandez cu păr roşcat şi ochi verzi, îl luă pe pe un umăr ca pe un sac de cartofi. Grupul se puse în mişcare, străbătând străzile înguste cu băgare de seamă. La început, Jadyn se forţă să ţină pasul, agăţându-se cu disperare de braţul lui Owen. După ce se împiedică pentru a patra oară, Owen îşi agăţă pistolul mitralieră Heckler & Koch MP-5/10 pe un umăr şi-i petrecu un braţ pe după talie pentru a o ajuta. Se furişară de-a lungul caselor din piatră albă cu terase în stil maur, călăuziţi de lumina lunii. Vântul puternic se transformase într-o veritabilă furtună de nisip, îngreunându-le tot mai mult înaintarea, ridicând în aer hârtii, pungi şi tot felul de gunoaie. Operatorii îşi fixară dispozitivele cu vedere pe timp de noapte, Owen oferindu-i unul şi lui Jadyn pentru a-i proteja ochii de nisipul ce le biciuia feţele.

Se îndreptară către deşert şi punctul de extracţie aflat la trei kilometri sud-est. Înaintau destul de greu, vizibilitatea reducându-se aproape la zero barat odată ce

ajunseră în întinderea nesfârşită de nisip. Owen realiză că niciun elicopter din lume n-ar fi putut pătrunde în acea urgie întunecată. Se adăpostiră după o dună de nisip pentru a reconfigura parametrii extracţiei. În timp ce contactă centrul de comandă prin telefonul cu satelit, Sean Geist, un blond cu ochi aproape bleu şi o faţă de îngeraş nevinovat cu obraji bucălaţi îi mai oferi nişte apă lui Jadyn. Owen fu nevoit să urle din toţi plămânii pentru a acoperi urletul lugubru al vântului, stabilind un alt punct de extracţie în zona peşterilor peste aproximativ opt ore, când era de aşteptat ca furtuna să treacă ori măcar să scadă în intensitate.

Îşi reluară drumul, cu Owen cărând-o pe un umăr pe Jadyn, care era complet scursă de puteri, Slider preluându-l pe Hani, care nu-şi mai recăpătase cunoştinţa de când părăsiseră pivniţa întunecată. Quentin Hicks, un negru cu trăsături perfecte şi atât de bine făcut încât părea sculptat, era închizător de coloană. Dură aproximativ două ore să străbată un singur kilometru, în timp ce vizibilitatea continua să rămână zero, nisipul biciuindu-i fără milă. Cum era aproape imposibil să mai poată respira, iar de orientare nici nu putea fi vorba, Owen decise să se oprească. Săpară un adăpost în nisip, pe care-l acoperiră cu pânza de cort din dotare. Jadyn încercă să-l ajute pe Rone cu pânza smucită sălbatic în toate direcţiile de palele puternice de vânt, dar Martin Ubben, un bărbat brunet cu ochi gri închis, o pofti cu blândeţe în adăpost. Se înghesuiră cu toţii în locul strâmt, încercând să-şi găsească poziţii cât mai comode, în timp ce Slider pregăti o perfuzie pentru Hani.

— Mai întâi fiica mea, şopti el slăbit.

Slider îi aruncă o privire peste umăr lui Owen, care încuviinţă din cap. O întinseră pe jos în mijlocul adăpostului, o mână de om, fragilă şi extenuată, înconjurată de un perete protector alcătuit din opt operatori de elită. În ciuda părului încâlcit plin de nisip şi a cearcănelor tot mai evidente pe faţa palidă, Owen nu se

putu abţine să nu remarce cât era de frumoasă.

Slider îi introduse acul în venă şi ea făcu o grimasă minusculă, dar nu scoase niciun sunet. Era plină de tăieturi, probabil din seara atacului la ambasadă. Slider le curăţă pe cele la care avea acces fără s-o dezbrace, aplicând unguent cu antibiotic şi acoperindu-le cu bandaje. Jadyn gemu încet atunci când îi extrase o aşchie de sticlă dintr-o tăietură de pe braţ, dar nu se plânse. Owen îşi abţinu cu greu pornirea de-a o lua din nou în braţe. La a treia aşchie de sticlă, Jadyn scăpă un suspin şi Owen cedă, luând-o de mână pentru a-i oferi puţină alinare.

În momentul în care li se atinseră mâinile, Jadyn îl privi în mod deschis cu ochi întunecaţi şi misterioşi precum tăciunii pârjoliţi de soare, zâmbindu-i în semn de mulţumire. Owen simţi că i se frânge ceva în piept. Din nou fu tentat s-o ia în braţe şi să nu-i dea drumul niciodată, promiţându-i că nu va mai permite în veci să i se întâmple ceva rău. Ceea ce era complet bizar şi neprofesionist din partea lui. Ca să nu mai vorbim total idiot. Habar n-avea ce i se întâmplă, nu mai păţise niciodată aşa ceva. În loc să reformuleze parametrii misiunii, visa cu ochii deschişi ca un căţel în călduri, îşi călcă peste inimă şi-şi smulse privirea din privirea ei pentru a întoarce capul. Descoperi cu uimire că absolut toţi membrii temutei SE Al. Te-am 3 forfoteau pe lângă ea, aerul fiind practic înţesat cu energie masculină exagerat de protectivă. Într-un fel era bine, se gândi, atâta timp cât îşi făceau treaba şi nu începeau să plutească pe norişori parfumaţi. Bine pentru că încă mai erau capabili de empatie, instinctul de a-i ajuta pe cei aflaţi în nevoie nefiind diminuat de antrenamentele dure, misiunile pe viaţă şi pe moarte şi, mai ales, excesul de testosteron. *Jeez*, *uită-te la noi*, *îşi trase o palmă mentală peste frunte*. *Opt Navy SEALS feroce care se frichinesc ca nişte mămăiţe în jurul unei femei*! Slider îi pigulea tăieturile, Rone îi aranja o pătură sub cap, Quentin o învelea cu delicateţe cu o alta, Martin îi ţinea sticla cu apă la gură pentru a o ajuta să bea, Glen se foia în jurul

rucsacului încercând să decidă ce să-i ofere de mâncare. Numai Sean şi Dave rămăseseră pe dinafară – din lipsă de spaţiu, nu de altceva – sorbind-o din ochi ca nişte papă lapte. Şi cel mai mai idiot sunt eu, care o mai şi ţin de mână! Misiunea asta trebuie să intre în analele Navy SEALS pe post de aşa nu, se gândi îmbufnat în timp ce uda o cârpă pentru a-i curăţa puţin faţa murdară. Jadyn flutură din gene, oftând mulţumită, apoi zâmbi şi adormi pe loc. Incapabil să se abţină, Owen o mângâie pe păr.

— Ai tâmpenie d-aia pentru buze crăpate? i se adresă lui Slider, care-i aruncă o privire şocată, întinzându-i tăcut recipientul cu alifie.

Nimeni nu schiţă niciun gest, nimeni nu îndrăzni nici măcar să respire. Probabil şi pentru că Owen le aruncă o privire peste umăr, o sfidare mocnită oglindită în ochii acvamarin cu inflexiuni de oţel. Slider se dezmetici primul, întorcându-se spre Hani pentru a-i pune perfuzia. îi ridică câte o pleoapă, studiindu-i pupilele, clătinând nemulţumit din cap.

— Nu-mi place cum arată, spuse în timp ce-i dezinfecta o tăietură de pe frunte. E încă dezorientat şi-şi pierde mereu cunoştinţa. Trebuie să-l trezim des să ne asigurăm că nu intră în comă.

— Problema e că nu ne putem mişca de aici, comentă Rone, ridicând un colţ al pânzei pentru a privi încruntat afară.

Vestea bună era că nici teroriştii nu puteau face mare lucru, dar odată ce furtuna trecea, trebuiau să ajungă rapid la punctul de extracţie pentru a evita surprizele neplăcute. Se aflau deja de prea mult timp în zonă, ceea ce nu reprezenta niciodată o strategie bună.

6

Nimil nu se compara cu noaptea în deşert. Aerul rarefiat ce oferea atât de puţină protecţie în faţa asaltului nemilos al soarelui îngăduia întunericului să eradicheze complet căldura, dezvăluind stelele. Miliarde de stele umpleau cerul de culoarea cernelii cu o puzderie de

punctuleţe luminoase ce aruncau străluciri microscopice de-a lungul dunelor de nisip auriu.

Owen studie harta întinderii de nisip ce se revărsa din Siria spre nordul Irakului, întinzându-se spre Iordania şi Arabia Saudită fără nicio aşezare omenească şi niciun drum practicabil. În timpul războiului din Irak, insurgenţii folosiseră brutalitatea deşertului împotriva tehnologiei moderne de război. Echipamentele se defectaseră, furtunile de nisip împiedicând elicopterele să se ridice de la sol, până şi sistemele performante de termoviziune fiind induse în eroare. Insurgenţii îşi instalaseră principala bază de operaţiuni în deşert, coordonând atacurile din zonele urbane şi hărţuind guvernul proaspăt instaurat cu tactici teroriste tradiţionale ce implicau bombe amplasate pe marginea şoselelor ori ameninţarea permanentă cu răpirea. Acum deşertul era din nou pustiu. Însă intuiţia îl avertiză pe Owen că nu erau singuri. Înlătură un colţ al pânzei pentru a privi afară, zărind primele semne ale ivirii zorilor. Furtuna scăzuse în intensitate, luna se pregătea să se topească în strălucirea nimicitoare a soarelui.

Jadyn tresări şi deschise ochii. Întoarse capul, descoperindu-l pe Owen în dreptul ieşirii din adăpostul improvizat.

— Bună, şopti cu voce răguşită.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era modul delicat care-i unsese buzele crăpate cu o alifie cu gust de mentă. Owen întoarse capul şi-i zâmbi. Un bărbat atât de atrăgător, unul căruia avea să-i fie recunoscătoare pe vecie.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi? o întrebă, studiind-o cu atenţie.

— Mult mai bine.

— Furtuna e pe ducă, trebuie să plecăm în curând. Ţi-e foame?

Drept răspuns, stomacul lui Jadyn scoase o serie de sunete elocvente. Owen izbucni în râs, albastrul închis al ochilor părând să se accentueze odată cu sclipirea

amuzată ce se oglindi în adâncurile lor.

— O întrebare total infantilă, ţinând cont de coşmarul prin care tocmai ai trecut.

Slider se lăsă pe un genunchi lângă ea şi-i înfăşură manşeta unui tensiometru pe braţ.

— Pun pariu că habar n-ai ce-i ăla un MRE, comentă pe un ton amuzat.

— MRE? repetă confuză Jadyn.

— Vine de la *Meal Ready to Eat*, un fel de concentrat bogat în calorii care-ţi cam dă stomacul peste cap dacă-l mănânci suficient de mult timp.

— E chiar atât de groaznic?

— Depinde, interveni Owen. Vrei nişte biscuiţi săraţi pentru început ori încerci versiunea MRE a tocăniţei de vită? Sau poate doreşti spaghete cu carne? îi arătă două pachete argintii.

— Alege tocăniţa, şopti Slider. Spaghetele au gust de sconcs rânced. Înainte ca Jadyn să poată răspunde, îi scoase manşeta tensiometrului. Tensiunea e bună, se parecăţi-ai revenit. Perfuziile şi-au făcut efectul scontat.

— Tata cum se simte? întrebă Jadyn pe un ton îngrijorat. S-a trezit?

Slider clătină din cap, privind-o cu regret.

— Nu. Din păcate, starea lui se înrăutăţeşte. Are nevoie de o intervenţie chirurgicală, îl transportăm direct la spital când ajungem în Beirut.

Jadyn oftă. Temerile i se adevereau. Întoarse capul să-l privească, observând paloarea cadaverică şi faptul că stătea complet nemişcat. Abia dacă părea că respiră.

— Perfuziile nu l-au ajutat deloc?

— L-au ţinut în viaţă.

Owen se aşează lângă ea şi-i puse un braţ pe după umeri.

— Va fi bine, trebuie doar să-l ducem cât mai repede la spital, îi spuse pe un ton încurajator.

— Locotenente, vreau să-ţi mulţumesc mult pentru toată…

— Cu plăcere, nu mi-am făcut decât datoria, o întrerupse el. Şi spune-mi Owen, e mai simplu, îi făcu cu ochiul, întinzându-i un pachet cu biscuiţi săraţi. Începe cu ăştia să vedem cum te simţi.

Jadyn devoră biscuiţii înainte să-şi dea seama ce face. Owen îi întinse tăcut o sticlă cu apă, pe care-o bău cu nesaţ.

— Probabil niciodată n-o să mai consider lucrurile mărunte precum mâncarea şi apa ca fiind de la sine înţelese, comentă pe un ton amar.

— O să dureze ceva timp, dar o să treci peste amintirile astea, spuse Owen, luându-i sticla goală din mână. Crede-mă pe cuvânt. Dacă la un moment dat n-ar interveni uitarea oarecum selectivă, probabil niciunul dintre noi nu ne-am mai putea întoarce pe teren.

Jadyn întoarse capul să-l privească.

— Nici nu-mi pot imagina toate pericolele la care vă expuneţi… jocul permanent cu moartea…

Owen ridică din umeri.

— Ne-am obişnuit, am fost antrenaţi pentru asta. Primele misiuni sunt cele mai grele… mai întâi îţi intră în alertă auzul, auzi fiecare foc de armă în parte, apoi văzul, încerci să vezi de unde se trage. În funcţie de pregătire şi de stăpânirea de sine, încep reacţiile. Unii devin efervescenţi, alţii foarte tăcuţi, unii încearcă să-şi dea seama ce se întâmplă, alţii intră în panică şi nu mai funcţionează. De obicei, efervescenţii sunt cei care dau alarma, după care încep comenzile. Nu mulţi rămân calmi şi calculaţi, respectând întocmai procedurile. Pe teren totul e variabil, o situaţie se poate schimba total în câteva minute.

Owen tăcu brusc, părând aproape jenat. Cum ajunsese să se destăinuie în felul acela în faţa unei necunoscute? De ce simţea că o cunoaşte de când lumea?

Jadyn păru că-i intuieşte frământările interioare. Ezită pentru o fracţiune de secundă, apoi îi puse o mână pe braţ.

— Owen… mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Ai devenit cumva îngerul meu păzitor.

Owen înclină scurt din cap, apoi se ridică în picioare, destrămând în mod intenţionat conexiunea mult prea intimă.

— Ne pregătim de plecare, elicopterul soseşte în curând şi mai avem destul până ajungem la punctul de extracţie, dădu ordinul pe un ton grav înainte să părăsească adăpostul.

Jadyn privi nemişcată în urma lui, realizând că era suficient să-i audă vocea ori să-i perceapă prezenţa pentru a se simţi în siguranţă. Emana o aură de-o magie aparte, o sferă de nepătruns, declanşând întrebări mistuitoare şi sclipiri curioase în priviri. Owen părea la fel de dur precum nopţile tăcute şi ademenitoare ori pietrele fierbinţi ce dau culoare nemărginirii, pătrunzător asemeni orizontului îndepărtat, neiertător aidoma destinului ce-i adusese împreună în acel loc nesfârşit şi uitat de lume, cel al deşertului infinit atât de aprig şi atât de fermecător. Era mereu sigur pe el, ceea ce-i conferea un calm aproape contagios. În prezenţa lui se simţea mereu liniştită şi protejată, nu-i mai era teamă de nimeni şi nimic.

După ce Slider îi scoase perfuzia, se trase mai aproape de Hani pentru a-l mângâia pe obraz. Pielea rece şi cenuşie îi era acoperită cu un strat subţire de transpiraţie. Jadyn îşi muşcă buzele pentru a-şi opri lacrimile la gândul că era foarte posibil să nu-şi mai revină niciodată. Chiar dacă nu aveau o relaţie extrem de apropiată, era totuşi tatăl ei. îl iubea în felul ei şi-l admira. I se părea un adevărat sacrilegiu ca un bărbat atât de puternic şi sclipitor să fie doborât într-un mod atât de brutal şi inutil.

Slider apăru din nou lângă ea, lăsându-se pe un genunchi cu o seringă în mână.

— Cu riscul de-a începe să te calc pe nervi, trebuie neapărat să-ţi mai fac o injecţie cu antibiotic. Ţi-am mai făcut una aseară, dar ai nişte răni destul de urâte, care s-

ar putea infecta.

Jadyn îşi coborî privirea la acul seringii, inspirând adânc atunci când îi pătrunse în piele. Încă i se părea că visează şi că toate întâmplările din ultimele zile nu erau decât rodul unei imaginaţii debordante transformate într-un coşmar ce începea să capete un gust uşor dulceag. Recepţia de la ambasadă, explozia, răpirea, apropierea iminentă a morţii, intervenţia salvatoare în miez de noapte, furtuna de nisip… Owen.

Chiar în acel moment, bărbatul care-i invadase gândurile îşi făcu din nou apariţia.

— Vizibilitatea e bună şi locul pare pustiu, dar mă aştept ca asta să se schimbe dintr-un moment în altul. Strângeţi tot calabalâcul, plecăm în cel mult cinci minute. Jadyn, crezi că poţi să te deplasezi?

Spre oroarea ei, simţi cum i se declanşează un foc în pântece la auzul numelui ei rostit de vocea uşor răguşită. La naiba! Nu avea să se facă de râs, comportându-se ca o femeiuşcă prostuţă. Probabil Owen avea mereu parte de astfel de reacţii. Ridică bărbia şi-l privi direct în ochi.

— Da, mă pot descurca singură, nu trebuie să-ţi mai faci griji din cauza mea.

Owen îi susţinu privirea, în ochii acum aproape bleumarin oglindindu-se umbra unui zâmbet.

— Eşti responsabilitatea mea, propunerea ta nu e o opţiune.

Al Qutayfah.

În apropierea frontierb Mibanez &

Farouk înerazzi coborî tăcut în pivniţă, scormonind cu privirea fiecare colţişor întunecat. Cum reuşiseră să scape? în mod clar, fuseseră ajutaţi. Furia i se răspândi cu iuţeala focului prin toate terminaţiile nervoase. Planurile îi fuseseră ruinate. Pierduse nu doar aşii din mânecă, ci şi foarte mulţi bani, plus că probabil ostaticii fuseseră eliberaţi de forţele speciale americane, care acum urmau să-l vâneze cu siguranţă.

Iritarea îl sufoca atât de tare, încât abia reuşi să

întrebe printre dinţi:

— Cine e responsabil pentru dezastrul ăsta?

Unul dintre oamenii săi se mută de pe un picior pe altul, restul îi evitară privirea.

— Aflaţi cine e responsabil şi aduceţi-l la mine, ordonă pe un ton glacial.

Cineva îl trădase, cineva îi anunţase pe americani unde erau ostaticii. Era clar că trebuie să plătească, mai mult ca exemplu pentru viitor. Nimeni nu-l trăda pe Farouk Tehrazzi fără să plătească preţul suprem. Nu-şi dorea s-o facă, dar era absolut necesar pentru a nu pierde teama şi respectul oamenilor. Însă ideea în sine îi provoca greaţă.

— Daţi zvon că ofer o recompensă generoasă pentru capturarea ostaticilor, vreau să fie vânaţi ca nişte câini turbaţi. Morţi sau vii, îi vreau înapoi.

7

Deşertul în apropierea frontierb Hibaneze

ITuzin Derea aridă de nisip roşiatic era înţepată din loc în loc de stânci şi canioane ameţitor de înalte cu pereţi zgrunţuroşi ce semănau cu nişte bucăţi de ceară scurse dintr-o lumânare gigantică. Pământul maroniu şi vălurit părea că fusese frământat de o uriaşă mână invizibilă în broderia intricată a unui deşert tăcut şi greu de pătruns, sculptat doar de vânt, nisip şi apă, deranjat din când în când de sunete şi paşi ce nu-i aparţineau. Pustiurile modelaseră lumea, dându-i substanţă, protejând imperii şi adăpostind rute comerciale faimoase, înghiţind apoi civilizaţii întregi, ştergându-le complet orice urmă de pe suprafaţa pământului.

Iar acum Jadyn se temea că cei opt operatori care o salvaseră urmau să aibă aceeaşi soartă şi asta doar datorită ei. îi încetinea, o ştia prea bine. Şi ura s-o ştie. Era încă mult prea slăbită şi obosea destul de repede datorită mersului anevoios pe nisipul ce-i aluneca sub tălpi precum argintul viu. În plus, după câteva ore de linişte, furtuna de nisip se reîntorsese, chiar dacă nu la intensitatea din noaptea trecută. Cu toate astea, Owen nu părea să fie prea

îngrijorat şi nici n-o luase pe sus ca noaptea trecută. Privirea îi era atrasă de el ca de un magnet. Arăta magnific în echipamentul complet de teren. Ca şi cum ar fi simţit că-l priveşte, Owen întoarse capul peste umăr.

— Eşti ok?! strigă pentru a acoperi şuierul vântului.

Îl loc să-şi irosească puţina energie ţipând, Jadyn încuviinţă din cap, făcându-i semn că era în regulă. Se simţea de parcă ar fi cântărit o sută de kilograme. Până şi părul îi atârna greoi pe spate.

— Nu mai avem decât vreo jumătate de kilometru până la peşteri! Aproape am ajuns! o încurajă Owen.

O jumătate de kilometru ori zece kilometri era totuna. Jadyn îi făcu din nou semn că e ok, forţându-se să ţină pasul după el. În spatele ei, Rone şi Quentin îl cărau pe Hani pe o targă, apoi urmau Slider, Martin, Dave, Sean şi Glen, care era închizător de coloană şi mergea mai mult cu spatele. Jadyn grăbi pasul. Muşchii îi tremurau de efort, dar refuză să cedeze, refuză să se plângă. Oamenii aceia complet necunoscuţi îşi riscaseră propriile vieţi pentru a o salva, aşa că avea de gând să facă posibilul şi apoi imposibilul pentru a nu le deveni o povară mai mare decât era deja. Dacă nu mai putea merge, avea să se târască pe coate până la afurisitele alea de peşteri.

Aşa că strânse din dinţi, respirând din greu şi aplecându-se împotriva vântului, forţându-se să păşească constant. Operatorii aveau o condiţie fizică de invidiat, ceea ce n-o mira absolut deloc. Jack Silva, unul dintre prietenii buni ai tatălui ei fusese Navy SEAL, iar ea crescuse ascultându-i fascinată poveştile incredibile. Ştia de ce erau în stare şi cât de bine erau antrenaţi, era la curent cu aspectele bune şi cele rele. Se împiedică şi căzu în genunchi. Slider se repezi spre ea, dar îl opri cu un semn şi se ridică singură, simţindu-şi picioarele de parcă ar fi fost făcute din plastilină. Nu avea de gând să cedeze sub nicio formă. *Trebuie să poţi, îşi spuse în gând. Nu mai e mult. Concentrează-te… pas cu pas.*

Dintr-odată, vântul îşi pierdu din intensitate, nisipul

din aer se mai disipă o idee. Ridicându-şi privirea, realiză că se aflau în faţa unui zid muntos protector ce spărgea linia plată a orizontului. Ajunseseră la peşteri? în faţa peretelui stâncos desluşi ceva ce părea un fel de groapă cu movile de pământ pe margine, în mijloc înălţându-se o stâncă mare cât cinci tiruri puse împreună. Privind în jur, realiză că de fapt erau mai multe gropi asemănătoare din loc în loc, toate cam de aceeaşi mărime, toate având câte o stâncă ciudată în mijloc. Locul arăta de parcă o dihanie gigantică ar fi săpat la întâmplare, scormonind după ceva anume. Un fel de rampă spiralată se afunda în pământ, terminându-se într-un hău negru care nu era nimic altceva decât intrarea într-o peşteră. Locul părea un uriaş stup de albine subpământean străbătut de peşteri şi tuneluri. Batalioane întregi de soldaţi se puteau ascunde în acel labirint subteran, cu condiţia să-i cunoască amplasamentul.

Owen şi restul echipei începură să-şi pregătească echipamentul, aşa că Jadyn îşi permise să se prăbuşească pe nisip. Dave îi întinse o sticlă cu apă şi un baton de ciocolată. Jadyn îi mulţumi cu un zâmbet şi înfulecă ciocolata din trei înghiţituri, după care se forţă să soarbă delicat din sticla cu apă. La un moment dat realiză cu îngrijorare că operatorii pregăteau frânghii şi hamuri.

— Trebuie să trecem pe partea cealaltă, îi explică Owen, părând să-i citească gândurile. Elicopterul nu poate ajunge aici.

Jadyn îl privi cu ochi mari, întrebându-se în sinea ei cum avea să reuşească o asemenea nebunie. Nu-şi dorea decât să se întindă pe nisipul cald şi să doarmă cel puţin o săptămână. Owen se apropie şi se lăsă pe un genunchi în faţa ei, studiind-o cu atenţie.

— Nu mă aştept să escaladezi de una singură.

— Serios? Cum altfel?

Doar nu putea s-o care ca pe un sac cu cartofi! O cărase pe un umăr cu o noapte înainte, dar nu vedea cum ar fi putut escalada muntele cu ea în spate.

— O să ai propriul tău ham. Eu doar te voi ajuta.

— Dar cum pot să… Jadyn oftă exasperată. Nu m-am căţărat niciodată pe munţi, habar n-am ce trebuie să fac!

— O să fiu lângă tine tot timpul, ai încredere în mine, o încurajă el.

Şi cum o ajuta faptul că avea să fie lângă ea? Dumnezeule, asta chiar era o nebunie! Jadyn privi tăcută cum targa pe care se afla tatăl ei fu prinsă cu frânghii şi pregătită de escaladare, cu Glen deasupra şi Rone dedesubt. Se mişcară cu precizie şi uşurinţă, străbătând deja jumătate din distanţă până în momentul în care Owen i se adresă din nou.

— Trebuie să ajungem sus, peştera de care avem nevoie e pe partea opusă a canionului. Furtuna se va opri cât de curând şi rămânem complet expuşi.

Jadyn întoarse capul să-l privească, urând să realizeze câtă dreptate avea.

— Bine, încerc să dau tot ce pot.

Între timp, Glen şi Rone ajunseseră deja sus. Slider şi Martin îşi începură escaladarea. Quentin şi Sean se pregăteau la baza peretelui stâncos.

Owen o luă de mână şi se ridică în picioare, trăgând-o după el. îi puse hamul şi introduse frânghiile în carabine, după care o conduse către stâncă. Jadyn privi în sus la Quentin şi Sean, care se aflau deja la jumătatea drumului.

— Urmăm noi, o anunţă Owen. Facem în felul următor, cauţi crăpături şi denivelări. Îţi plasezi mai întâi mâinile, apoi picioarele, fiecare mişcare pe rând şi fără grabă. Eu o să fiu tot timpul în spatele tău. Uite aşa.

Se postă în spatele ei, cu câte un braţ în fiecare parte, prinzându-se cu mâinile de două şanţuri săpate în rocă pentru a-şi ridica picioarele, îndoindu-şi genunchii până când le plie pe spatele coapselor ei ca şi când i-ar fi stat în poală. Un fior o străbătu din cap şi până în picioare la atingerea aceea atât de intimă şi neaşteptată, îi simţea căldura corpului şi conturul muşchilor cizelaţi prin haine. Privirea îi coborî la mâinile cu degete lungi şi puternice,

imaginându-şi cum ar fi să le simtă pe piele. *Termină*! se certă în gând. *Chiar nu e momentul să te comporţi ca o cretină*! Dacă aluneca ori făcea un pas greşit, l-ar fi afectat nu doar pe Owen, ci şi pe Dave, care urma să se afle chiar sub ei.

— Nu mai gândi atât de mult, auzi vocea lui Owen la ureche. N-am de gând să te las să cazi.

Întoarse capul să-l privească, înghiţind în sec. Siguranţa din tonul lui şi calmul oglindit în ochii cameleonici, ce acum căpătaseră o nuanţă de albastru deschis, îi oferiră curajul de care avea nevoie.

— N-am de gând să dau greş, declară mult mai sigură pe sine decât se simţea.

— Ştiu, îi oferi el un zâmbet minuscul.

Îi simţi răsuflarea fierbinte pe pielea sensibilă a cefei, ceea ce-i declanşă un fior pe şira spinării. *E clar*, *sunt o cretină fără speranţă*. Inspiră adânc şi-şi poziţionă piciorul într-o adâncitură în peretele stâncos, întinzându-se pentru a-şi strecura degetele mâinii drepte într-o alta aflată chiar deasupra capului ei.

— Ai instincte bune, comentă Owen în spatele ei, muşchii tensionându-i-se şi mulându-se pe corpul ei. împinge cu picioarele, nu te trage în braţe decât atunci când ai absolută nevoie s-o faci. În felul ăsta îţi conservi energia şi nu-ţi oboseşti inutil partea superioară a corpului.

Tot corpul meu e o gelatină jenantă, îi răspunse în gând, dar îi urmă sfaturile, respirând sacadat de fiecare dată când îşi muta picioarele şi mâinile, la fel cum făcea atunci când lovea la cursurile de karate. *Disciplină şi control*, îşi reaminti cuvintele sensei-ului. *Găseşte-ţi ritmul*, *controlează-ţi respiraţia şi n-ai cum să dai greş*. Urcă încet, cu trupul lui Owen mulat pe al ei ca o a doua piele. Fruntea i se acoperi de broboane de transpiraţie, muşchii i se încălziră într-un mod surprinzător de plăcut. Găsi o adâncitură pentru piciorul stâng şi împinse, alunecând brusc ca pe gheaţă. Deschise gura să ţipe, dar trupul lui

Owen o sprijini imediat, preluându-i greutatea cu o uşurinţă iritantă. Jadyn se grăbi să se tragă în braţe ca şi cum întreaga viaţă i-ar fi depins de asta. Privi la hăul de dedesubt pentru o fracţiune de secundă, dorindu-şi imediat să n-o fi făcut.

— Stai calmă, o linişti Owen. Sunt aici şi te ţin, indiferent ce s-ar întâmpla.

Jadyn continuă să urce, inspirând adânc pe nas şi expirând pe gură.

— Te descurci incredibil de bine, o încurajă el, strecurându-şi degetele în două adâncituri aflate chiar lângă mâinile ei. Acum prinde-te de braţele mele şi odihneşte-te câteva secunde, o îndemnă pe un ton calm. Şi nu mai privi în jos. Închide ochii şi respiră, aproape am ajuns.

Mincinosul. Abia dacă ajunseseră la jumătatea distanţei. Se prinse cu mâinile de braţele lui şi închise ochii, încercând să vizualizeze cum tensiunea i se scurge din corp, bucurându-se în acelaşi timp de căldura corpului lui şi de fermitatea muşchilor ce-o învăluiau precum un scut protector.

— Scuze, şopti, lipindu-şi obrazul de stânca aspră şi rece.

— N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze, ai alunecat. E perfect normal, i se poate întâmpla oricui.

— Merge bine acolo sus?! strigă Dave de sub ei.

— Merge! îi răspunse Jadyn, dorindu-şi s-o şi creadă. Merge bine, murmură ca pentru sine.

— Mai mult decât bine! completă Owen. Are instincte de alpinistă, e incredibilă!

Da, bine… şi Ali Baba tocmai a zburat cu covorul fermecat prin spatele nostru. Deschise ochii şi privi în sus. Restul de şase operatori terminaseră deja escaladarea şi priveau în jos la ei peste marginea peretelui stâncos. Oftă adânc şi reîncepu să urce cu o mai mare siguranţă în mişcări. Puţin câte puţin făcu progrese, distanţa micşorându-se văzând cu ochii. În scurt timp, mâini

puternice o traseră peste margine. Se prăbuşi tremurând în patru labe şi rămase nemişcată pentru câteva secunde pentru a-şi trage sufletul. Dintr-odată se simţi luată pe sus şi se trezi sprijinită de pieptul ferm al lui Owen.

— Bea, îi spuse cu voce joasă, întinzându-i o sticlă cu apă. Partea cea mai grea a trecut, acum urmează coborârea în rapel.

Jadyn înghiţi cu noduri. Fir-ar să fie, uitase că nu se aflau decât la jumătatea drumului, fiind nevoiţi să şi coboare!

— Facem o pauză de câteva minute, dar nu prea lungă, continuă Owen, luându-i sticla din mână pentru a lua o înghiţitură de apă. Suntem complet expuşi aici sus.

Jadyn privi în jur. Se aflau pe un platou deschis ca rază de acţiune din toate părţile, fără absolut niciun loc unde s-ar fi putut adăposti în eventualitatea unui atac. Partea bună era că furtuna aproape trecuse. Partea rea era că fără protecţia nisipului din aer soarele redevenise un impediment major, căldura sufocantă răpindu-i puţina energie de care mai dispunea.

Owen o bătu încurajator pe spate.

— Un ultim efort, după care-ţi dau voie să faci ce vrei tu până la sosirea elicopterului, îi promise cu un zâmbet misterios evocator de lucruri pe care se luptă să nu şi le imagineze.

Şase dintre cei opt Navy SEALS îşi începură coborârea în rapel, manevrând între ei targa pe care se afla Hani. Ai naibii afurisiţi, se mişcau cu atâta uşurinţă şi dezinvoltură încât ai fi zis că e cel mai simplu lucru din lume. Jadyn rămase cu Owen şi Slider, care păreau o idee cam tensionaţi, supraveghind zona cu atenţie prin luneta pistoalelor mitralieră. Nu păreau deloc obosiţi, nimeni n-ar fi bănuit că tocmai străbătuseră deşertul pe o furtună de nisip, escaladând apoi un perete muntos. Ea probabil arăta ca o speriotoare de ciori, simţind că se scurge pe picioare de oboseală.

— Eşti pregătită?

Jadyn încuviinţă din cap, privindu-l pe Owen în timp ce-i ajusta frânghiile în carabine. Mirosea a soare, vânt şi mosc, făcând-o să viseze la o baie fierbinte. Ceva îi trecu ţiuind pe lângă ureche.

— Jos!

Owen o trânti la pământ, acoperind-o cu trupul lui. Jadyn îngheţă, realizând ce se întâmplase. Glonţ. Cineva trăsese cu o armă şi ţinta fusese chiar ea. Owen rămase despupra ei, încercând s-o protejeze atât cât putea, în timp ce Slider se târî pe burtă până la un bolovan pe care-şi aşeză arma, studiind împrejurimile prin lunetă.

— Sunt cinci, raportă cu calm, apăsând pe trăgaci.

Mai multe gloanţe vâjâiră prin aer, câteva dintre ele ricoşând în piatra platoului, în timp ce Owen transmise ordine succinte echipei de dedesubt. Slider se târî până la marginea peretelui pentru a ancora frânghiile.

— La trei, alergi spre margine, o instrui Owen pe Jadyn în timp ce-şi trăgea o pereche de mănuşi negre pe mâini. Nu te speria, te acopăr din spate. Unu… doi… trei! Acum!

Jadyn sări în picioare şi alergă aplecată, impunându-şi să se mişte cât putea de rapid. Slider i-o luă înainte şi dispăru peste margine, coborând în rapel. Owen o ajunse din urmă şi-o apucă cu un braţ de talie, aruncându-se dintr-un salt în hăul de dedesubt. Jadyn deschise gura să ţipe, dar Owen se prinse de frânghii, rămânând suspendat alături de Slider pe peretele zgrunţuros.

— Rone a nimerit doi dintre ei, spuse cu voce scăzută. Au luat-o înainte, ne întâlnim la punctul de extracţie după căderea serii. Braţele i se tensionară în jurul lui Jadyn. O să coborâm rapid, o avertiză. Lasă frânghia să-ţi alunece printre mâini, direcţionez eu totul.

Înainte să poată răspunde, Jadyn simţi cum cade în gol şi se apucă instinctiv de frânghie.

— Dă drumul la frânghie! îi ceru Owen pe un ton ferm.

Îl ascultă împotriva oricărui instinct de conservare şi

căzură aproximativ zece metri, oprindu-se atunci când Owen amortiză cu picioarele pe peretele vertical, sprijinindu-i corpul de al lui. Jadyn închise ochii, încercând să-şi amintească o rugăciune. Căzură din nou. Şi din nou, şi din nou, coborând în rapel până când atinseră cu picioarele nisipul de dedesubt. Jadyn se pregăti să se prăbuşească în genunchi, dar Owen o împinse de la spate în direcţia unei grămezi de bolovani lângă care se zărea intrarea într-o peşteră. Se adăpostiră în beznă, Owen rămânând la intrare pentru a scruta împrejurimile prin luneta armei.

— Liber, spuse cu voce joasă.

— Liber, raportă Slider din partea opusă.

Owen se întoarse către Jadyn.

— Eşti ok?

— Atât cât se poate, ridică ea din umeri. Ştii ceva de tata?

— Băieţii coborâseră deja când au început împuşcăturile. L-au dus într-un loc sigur.

— Dar s-a trezit? Probabil e lihnit de foame…

— Nu, o privi el cu părere de rău. E în comă.

— Comă? întoarse ea capul pentru a-l privi pe Slider.

— De azi-dimineaţă, confirmă Slider. Îmi pare rău. Teama şi mâhnirea o copleşiră.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că nu ne puteam permite să clachezi, interveni Owen.

Jadyn se sprijini de peretele tare şi rece din spatele ei, lăsându-se să alunece până la pământ, trăgându-şi genunchii la piept.

— N-aş fi clacat, răspunse încet.

Vinovăţia o izbi cu furia unui taifun. Hani era tatăl

ei, orice altă fiică din lume ar fi fost cotropită de jale. Nu erau prea apropiaţi, dar îi datora ceva mai mult decât amorţeala ce-o cuprinsese. Nimic. Nu simţea absolut nimic, doar o greutate în capul pieptului. Owen se aşeză

lângă ea, întinzându-i un pachet argintiu.

— Trebuie să mănânci ca să-ţi recapeţi forţele.

Jadyn rupse sigiliul, făcând o grimasă la mirosul puternic de tocăniţă de vită. Luă o înghiţitură din pasta rece, străduindu-se să înghită fără să vomite. Apoi se forţă să mai ia o înghiţitură şi încă una. Era dezgustător, dar avea nevoie de hrană.

— E bun, nu? întrebă Slider, aşezându-se în faţa ei pentru a-i întinde o sticlă cu apă.

Jadyn încuviinţă din cap, oferindu-i un zâmbet cam chinuit.

— Da, e acceptabil, minţi fără să clipească.

După ce termină mâncarea şi apa, o părăsi şi ultima picătură de energie. Owen o trase lângă el şi-i puse capul pe umăr.

— Dormi puţin, mai târziu te vreau în formă maximă. Jadyn închise ochii şi căzu într-un somn adânc fără vise.

a TZPOZI într-un amurg sângeriu, atunci când Owen îi puse o mână pe umăr şi-o scuturăcu blândeţe.

— Cât timp am dormit? îl întrebă cu voce somnoroasă.

— Vreo patru ore.

Jadyn se ridică în şezut, frecându-se la ochi.

— Trebuie să mănânci din nou, îi întinse el un alt pachet argintiu.

— Spaghete? ghici ea, încruntându-se uşor.

— Da, sau cel puţin aşa scrie pe etichetă. Owen scoase alt pachet din rucsac şi-i rupse sigiliul, apoi întoarse capul s-o privească cu o expresie amuzată. Suferim împreună.

— Unde e Slider? întrebă Jadyn după ce mâncară în tăcere.

— Afară, păzeşte intrarea în peşteră. O studie cu ochi ce acum căpătaseră o nuanţă ca cea a granitului. Te simţi în stare să ieşim de aici şi să mergem acasă?

— Abia aştept.

— Elicopterul ajunge cam într-o oră. Trebuie să…

Expresia feţei îi deveni dintr-odată extrem de gravă, mâna dreaptă ridicându-i-se la dispozitivul de comunicaţii din ureche. Da, Slider, sunt aici. Ascultă cu atenţie pentru câteva momente, privirea îndreptându-i-se spre intrarea în peşteră. Recepţionat, am plecat într-acolo.

Se ridică rapid în picioare şi-şi puse rucsacul în spate, luând pistolul mitralieră pe care-l sprijinise de perete.

Jadyn înghiţi în sec, simţind cum i se întorc spaghetele înapoi pe gât.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că avem companie. O să-i atragem departe de zona în care trebuie să aterizeze elicopterul. Vreau să stai aici până vine unul dintre noi după tine. Înţelegi ce spun? Nu vreau să te mişti de aici până atunci.

Jadyn îl privi cu o expresie şocată.

— Poftim?

— Orice ai auzi şi indiferent ce s-ar întâmpla, rămâi aici. Vin după tine imediat ce mă asigur că am eliminat toate pericolele. Ai înţeles?

Adică trebuia să rămână singură într-o peşteră întunecată în care probabil colcăiau şerpii şi scorpionii?

— Bine, dar dacă…

— Dar nimic, o întrerupse Owen pe un ton cu inflexiuni metalice. Rămâi aici. Punct.

Îşi scoase pistolul Sig Sauer P226 din tocul de pe picior şi i-l puse în mână.

— E destul de simplu, ţinteşti şi apeşi pe trăgaci, i-am tras deja piedica.

— Ştiu cum să folosesc o armă.

— E doar o o simplă măsură de precauţie, mai mult să te simţi tu în siguranţă. N-o să ai nevoie de armă, dar te vei simţi mai bine având una la îndemână. Doar fii atentă să nu ne împuşti atunci când ne întoarcem după tine.

Jadyn îşi încolăci degetele în jurul armei, privind-o de parcă urma să deschidă o gură uriaşă pentru a o înghiţi cu

totul. Owen îi puse un deget sub bărbie şi-i ridică capul, forţând-o să-l privească în ochi.

— Ascunde te după o stâncă şi rămâi nemişcată. N-o să dureze prea mult.

Apoi se strecură afară din peşteră, lăsând-o singură cu pistolul tremurându-i uşor în mână. Minutele se scurseră agonizant de încet, liniştea mormântală fiind punctată de respiraţia ei sacadată ce se izbea de pereţii reci în lumina tot mai difuză. Inima îi bătea într-un ritm alert, o transpiraţie rece alunecându-i pe şira spinării. Cerul deveni indigo deschis, scufundând-o într-o beznă aproape opacă. Muşchii începură s-o ardă de încordare, însă îşi impuse să rămână nemişcată. Tâmplele îi zvâcneau dureros. Întunericul o înveli ca într-o pătură, declanşând un început de atac de claustrofobie. Închise ochii şi inspiră adânc, încercând să-şi controleze panica, îşi imagină că era acasă, într-o cameră în care stinsese lumina. N-avea de ce să se teamă… Dar se temuse de întuneric încă din copilărie. Nu visase vreodată că avea să ajungă într-un loc atât de groaznic şi nici că avea să treacă prin acel coşmar.

Nu te mai gândi. Concentrează-te.

Îşi încordă auzul, dorindu-şi să poată perceape orice sunet, oricât de mic pentru a şti ce se întâmplă. Un pocnet înfundat se izbi cu ecou de pereţi. Jadyn îşi ţinu respiraţia şi deschise ochii. Încă trei, în succesiune rapidă. împuşcături. Aliaţi ori duşmani? Degetele i se încleştară pe metalul rece al armei. Strigăte, pierzându-se rapid în imensitatea deşertului. Nu-şi dădea seama în ce limbă fuseseră rostite cuvintele. Dacă Owen şi Slider erau răniţi ori ucişi şi nu mai venea nimeni după ea? Dacă aveau nevoie de ajutorul ei?

Mai multe împuşcături răsunară cu ecou prin aerul nopţii, de data asta mult mai aproape. Oare Owen era ok? Slider? Owen îi ceruse să rămână pe loc şi intenţiona să-l asculte. Nu voia să le distragă atenţia, riscând să-i pună într-un pericol şi mai mare. Dar erau obişnuiţi să opereze în echipă şi acum rămăseseră doar ei doi. Da, sigur că erau

Navy SEALS, super antrenaţi şi toate cele, dar totuşi erau muritori. Privirea îi căzu pe trusa medicală a lui Slider. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre gura peşterii pentru a privi afară. Scrută concentrată întunericul, cu toate simţurile în alertă.

Liniştea era atât de profundă încât avea impresia că rămăsese singurul om de pe planetă. Cerul o copleşi, o perfectă cupolă sferică neîntreruptă de nicio construcţie umană şi nicio lumină artificială, doar imensitatea de culoarea cernelii şi stelele parcă ieşite la paradă cu milioanele şi miliardele. Realiză că nu mai privise cerul în acel fel de mult prea mult timp. Oraşul o dezvăţase, forţând-o să-l privească printre clădiri, încadrat de geamuri şi birouri luminate veşnic de neoane, decolorat de faruri de maşini şi de stâlpi de iluminat. Însă acolo, prinsă între pământ şi cer, fu copleşită de imensitatea acelui spaţiu deschis şi uită de amorţeala minţii şi a trupului provocată de rutină, gânduri şi senzaţii vagi, dorinţe nemărturisite şi fantome ale inimii ce-o asaltau noaptea înainte de-a închide ochii. În acel moment, îşi jură că avea să supravieţuiască. Şi mai apoi, poate chiar să trăiască.

Surprinse o mişcare cu coada ochiului şi întoarse capul. Acolo. Într-o rază palidă de lună strecurată timid printre nori, Slider alerga în direcţia peşterii. Jadyn se tensionă, aşteptând semnalul lui. În schimb, Slider se arcui dintr-odată spre spate, aruncându-şi braţele în aer şi se prăbuşi la pământ cu un strigăt scurt.

Nu!!!

Îl privi îngrozită în timp ce se târa în direcţia ei, auzindu-i gemetele de durere şi înjurăturile scăpate printre dinţi. Se ridică într-un cot, cu puşca ţintită într-o mână şi se întoarse în direcţia dinspre care venise pentru a apăsa de câteva ori pe trăgaci, apoi se mai târî câţiva metri înainte de-a se prăbuşi din nou. Unde naiba era Owen? Slider avea nevoie de ajutor şi asta cât mai repede. Secundele se scurseră agonizant de încet, în timp ce Slider rămase complet descoperit pe post de ţintă extrem de

convenabilă. Era clar că făcea eforturi supraomeneşti să nu ţipe de durere, mulţumindu-se să geamă înfundat. Owen tot nu se zărea pe nicăieri şi Jadyn realiză că era singura care-l putea ajuta. Inspiră adânc şi-o rupse la fugă cât o ţineau picioarele în direcţia lui. Slider se ridică brusc într-un cot la auzul zgomotului, ţintind puşca drept spre inima ei. Îngheţă atunci când realiză cine se apropie de el, grimasa de durere fiindu-i înlocuită cu o expresie furioasă.

— Nu! îi strigă. Du-te înapoi!

Însă ea îl ignoră, continuând să alerge. Câteva gloanţe se înfipseră în nisipul din jur şi plonjă pe burtă lângă el. Privirea îi căzu pe mâna lui încleştată pe coapsa stângă. Sângele i se scurgea printre degete, infiltrându-se în nisip.

— Slider, spune-mi ce să fac, îi ceru în timp ce-şi scoase eşarfa cu care-şi acoperise gura şi nasul în timpul furtunii de nisip pentru a o presa pe rană.

Slider urlă cât îl ţinea gura.

— Îmi pare rău, îi spuse Jadyn cu voce tremurândă, continuând să aplice presiune pe rană.

— Du-te înapoi, gâfâi el. Mă descurc până apare Owen.

— Lasă prostiile şi spune-mi ce să fac! îi urlă ea în faţă. În momentul ăsta suntem complet descoperiţi! Trebuie să ne adăpostim undeva şi nu plec fără tine, continuă pe un ton ceva mai blând, dar ferm.

— Fuck, înjură el printre dinţi. M-au nimerit în artera femurală… trebuie să oprim hemoragia, ori îmi putrezesc oasele în căcatul ăsta de deşert.

Jadyn încercă să-şi amintească puţinul pe care-l ştia în legătură cu primul ajutor într-un astfel de caz.

— Eşarfa… trebuie s-o legi strâns deasupra rănii, o instructă Slider pe un ton resemnat.

Jadyn se execută imediat cu mişcări aproape robotice, înăbuşindu-şi greaţa provocată de mirosul puternic al sângelui proaspăt. Dintr-odată, Slider o trânti la pământ cu o mână, ţintind arma cu cealaltă pentru a

trage o rafală de gloanţe. Jadyn întoarse capul şi zări două trupuri întinse pe nisip la o distanţă de aproximativ treizeci de metri. Nu se putea gândi acum la faptul că tocmai asistase la uciderea a doi oameni, important era să-l adăpostească undeva pe Slider, care părea tot mai pierit datorită pierderii masive de sânge. Se ridică în picioare şi-şi strecură braţele peste pieptul lui, ancorându-şi mâna dreaptă de încheietura mâinii stângi.

— Lasă-mă aici, murmură el. Întoarce-te în peşteră, mă descurc singur.

— Taci! Ţi-am spus deja că nu plec nicăieri fără tine.

Se opinti cu toate forţele şi reuşi să-l mişte din loc, muşchii tremurându-i de efort. Slider urlă prelung, corpul arcuindu-i-se de durere. Jadyn se împiedică şi căzu pe spate, cu partea superioară a trupului lui peste ea. Se extrase cu greu de sub el şi-l apucă din nou, opintindu-se pentru a doua oară. Mai multe gloanţe se implântară cu un sunet înfundat în nisipul din jur. Slider găsi de undeva forţa necesară pentru a trage foc după foc, acoperindu-i în timp ce ea îl târî cu încăpăţânare, mârâind a furie şi teroare ca un animal încolţit. Reuşiră să ajungă în peşteră, întunericul învăluindu-i cu braţe de catifea. Jadyn se prăbuşi gâfâind şi tremurând pe piatra rece, simţind că-şi dă duhul. Slider rămase nemişcat, respiraţiile lor întretăiate fiind singurul sunet din liniştea aproape opresivă. Se apropie de el, cu trusa de prim ajutor după ea. Slider o deschise şi scotoci după garou, pe care-l prinse deasupra rănii din coapsă. Jadyn îl strânse cât de tare putu. Amândoi erau plini de sânge. Slider respira tot mai greu, un tremur constant cuprinzându-i tot corpul. Căpătase o culoare pământie, ceea ce însemna că intră în şoc anafilactic. Măcar garoul îşi făcea treaba, hemoragia oprindu-se în sfârşit.

— Spune-mi ce să fac, îi ceru Jadyn, îndepărtându-i cu blândeţe părul de pe fruntea acoperită cu o peliculă de sudoare rece. Nu pot să-ţi dau ceva împotriva durerii?

— N… nu, răspunse el cu voce răguşită. P… prea

târziu.

— Apă?

— N… nimic. A… am nevoie de a… sânge.

— Ştiu că nu e mare lucru, dar sunt aici şi n-am de gând să te părăsesc orice ar fi. Încearcă să te calmezi.

Slider mârâi înfundat, luptându-se să nu urle de durere.

— S… soţia mea, şopti într-un târziu. Jadyn înghiţi în sec, rămânând tăcută.

— T… trebuie să-i spui…

Îl privi în ochi, descoperind în adâncurile lor certitudinea că avea să moară. I se puse un nod în gât, dar îşi muşcă buza de jos cu putere. N-o să clachezi acum în faţa lui. îi datora măcar atât.

— Ce să-i spun, Slider? îl întrebă în şoaptă.

— C… că o iubesc…

— Sigur că o iubeşti, încercă să-l liniştească, observând că devenise agitat.

Era clar că-şi dorea ca cineva, oricine, să-i transmită soţiei mesajul lui în cazul în care murea. Nu *în cazul în care*, realiză brusc. Slider *ştia* că moare.

— Îţi jur că-i voi spune, îi promise, luându-i mâinile în ale ei.

Slider oftă uşurat, apoi închise ochii cu o grimasă de durere. Jadyn continuă să-l ţină de mână, şoptindu-i cuvinte de alinare, implorându-l să rămână treaz.

Sunetul împuşcăturilor izbucni de niciunde. Paşi, apoi mai multe împuşcături şi Owen plonjă în peşteră. Sări în picioare dintr-o singură mişcare şi se apropie de ei, inspectând cu privirea rana lui Slider. Îşi mută privirea la Jadyn, expresia transformându-i-se în una furioasă.

— Ţi-am spus să rămâi naibii aici, indiferent ce s-ar întâmpla, îi spuse pe un ton calm cu inserţii metalice. O luă de un braţ şi-o ridică în picioare de parcă ar fi fost o păpuşă de paie. Ce-a fost în capul tău, crezi că ce se întâmplă aici e o simplă glumă? o întrebă scuturând-o ca şi cum ar fi dorit să puncteze importanţa fiecărui cuvânt.

Crezi că poţi ieşi pur şi simplu în bătaia gloanţelor?

Jadyn îl privi cu ochi mari, mult prea şocată pentru a formula un răspuns. În secunda următoare, Owen o eliberă şi se lăsă pe genunchi lângă Slider pentru a mai strânge garoul, sprijinindu-i apoi piciorul pe un rucsac.

— Rezistă, amice, elicopterul e pe drum, îi spuse cu blândeţe. Se întoarse din nou către Jadyn cu o furie mocnită în privire. Am auzit totul prin radio, ştiu ce-ai făcut pentru el. Nici măcar nu ştiu cum să reacţionez, să te iau în braţe pentru curajul nebunesc de care ai dat dovadă ori să te strâng de gât pentru faptul că ţi-ai riscat viaţa într-un mod atât de nebunesc.

— Ar fi suficient să-mi mulţumeşti, ridică ea bărbia, privindu-l sfidător. N-aveam cum să rămân un simplu martor, în timp ce Slider era ucis în faţa mea.

Owen o privi încruntat pentru câteva momente, apoi oftă şi-o luă în braţe.

— Aproape am înnebunit de îngrijorare când am auzit ce se întâmplă, îi spuse la ureche. Era treaba mea să mă întorc după el, nu a ta. Un Navy SEAL nu-şi lasă niciodată un coleg în urmă, asta e prima şi cea mai importantă regulă.

— Da, dar…

— Nu vorbi, o întrerupse, îndepărtând-o de el ca s-o poată privi. Elicopterul ajunge în câteva minute. Când aterizează, fugi cât poţi de repede spre el. Eu o să te acopăr, după care vin cu Slider. îi puse o mână pătată de sânge sub bărbie şi-i ridică capul pentru a o privi. Ochii îi deveniseră de un albastru opac cu inserţii ca de oţel. Indiferent ce se întâmplă, nu te poţi opri. Înţelegi ce zic, Jadyn? Nu te poţi opri şi nu poţi privi înapoi. Îmi promiţi?

— Promit, şopti Jadyn cu voce joasă. îi puse ambele mâini pe piept, îngropându-şi degetele în materialul echipamentului de teren. Owen, dacă nu supravieţuim…

— N-o spune, îi puse el un deget pe buze. N-ai voie nici măcar s-o gândeşti.

Da, sigur. Jadyn încercă să zâmbească şi ratăcu brio.

O tăcere tensionată se aşternu între ei, împletindu-se cu întunericul. Owen o luă din nou în braţe şi-o strânse la piept într-un gest cu ecouri de adio. Din depărtare se auzi un uruit slab.

— Momentul zero, îi şopti la ureche. O să alergi cât poţi de repede, da?

— Precum vântul.

— Direct la elicopter şi n-o să priveşti în urmă orice ar fi, da?

— Da.

— Bun, atunci, hai să-i dăm drumul. O eliberă din braţe şi se lăsă pe un genunchi lângă Slider. Mai rezişti, frate?

Slider gemu înfundat.

— O să fii ok, îl încurajă Owen. Îţi aduc portocale la spital vreo săptămână, după care te cotonogesc la antrenament. S-a făcut?

— S-a făcut, zâmbi slab Slider.

Owen se ridică în picioare, pregătindu-şi arma. îi făcu semn lui Jadyn şi împreună se apropiară de intrarea în peşteră. Elicopterul tocmai ateriza la vreo două sute de metri de ei, arătând ca o uriaşă insectă neagră ancorată pe nisip.

— La trei! strigă Owen pentru a acoperi zgomotul elicei. Unu… doi…

Jadyn o rupse la fugă înainte să apuce să spună *trei*. În spatele ei, Owen lansă câteva rafale de gloanţe pentru a o acoperi. Plămânii începură s-o usture, muşchii îi zvâcniră ca un răspuns tacit la surplusul de adrenalină. Doi bărbaţi săriră din elicopter, cu armele ţintite. Jadyn îşi simţi inima în gât şi aproape se opri din alergat, dar îşi aminti ce-i promisese lui Owen. Gloanţele trecură pe lângă ea, ţevile puştilor de asalt împroşcând bezna cu străfulgerări scurte precum fulgerele unei furtuni violente de vară.

Aproape ai ajuns, *nu te opri*!

Unul dintre bărbaţi îi făcu semn cu o mână, strigând ceva ce nu putea înţelege datorită zgomotului infernal al

elicei. Pe măsură ce se apropie de el, îi desluşi expresia tensionată şi-i citi un cuvânt pe buze.

— Jooos!!!

Teroarea o îngheţă, inima i se opri pentru o fracţiune de secundă. Totul se petrecu în fragmente sacadate de parcă ar fi păşit în mijlocul unui film rulat cu încetinitorul. Plonjă pe nisip, acoperindu-şi instinctiv capul cu mâinile. O explozie puternică zgudui pământul, lumea păru să se dezintegreze. Ceva ascuţit şi fierbinte i se înfipse în braţul stâng şi în spate. Se ridică în genunchi, total dezorientată. Bărbatul din elicopter alerga în direcţia ei. Rănile o ardeau de parcă cineva le presărase cu extract de ardei iute, un lichid cald prelingându-i-se pe piele. *Sânge*. *Al meu*. Se ridică în picioare şi făcu un pas, dar se prăbuşi din nou în genunchi, urlând de furie. Hotărâtă să nu moară în acel iad auriu, se ridică din nou şi se îndreptă împleticit spre elicopter. Bărbatul ajunse la ea, luând-o pe un umăr din mers, făcând cale întoarsă spre elicopter. Braţe puternice o preluară, întinzând-o cu grijă pe podeaua metalică. Bărbatul se aplăcă deasupra ei. Jadyn gemu de durere, privindu-l cu ochi mari.

— Jack? şopti slăbită.

— Eu, o mângâie el cu blândeţe. Sunt aici, iubito, totul o să fie bine.

Rana din spate începu să pulseze tot mai dureros, pielea i se acoperi cu o peliculă de transpiraţie rece ca gheaţa. Apoi începură frisoanele. Vedea totul în jur ca prin ceaţă. Jack îi spuse ceva cu o expresie îngrijorată, dar nu înţelese ce, vocea lui părând că pluteşte de la capătul unui tunel întunecat. îi era îngrozitor de frig. Unde era Owen? gemu atunci când cineva aplică presiune pe rana din braţ. Fusese împuşcată? Rănită în explozie? Zgomotul elicei se intensifică, devenind de nesuportat. Îşi încleştă maxilarul pentru a-şi opri clănţănitul dinţilor. Tot trupul îi era scuturat de frisoane violente. Probabil murea. Oare Slider supravieţuise?

— Owen, gemu încet.

Îl dorea lângă ea atunci când îşi dădea ultima suflare, bărbatul acela care-şi riscase viaţa pentru a o salva pe a ei.

Cineva fu aşezat în paralel cu ea. Încercă să întoarcă capul, dar nu reuşi. Un bărbat pe care nu-l recunoscu se aplecă peste ea, jonglând cu tot felul de ustensile medicale. Pansamente, ace, o pungă cu sânge ţinută între dinţi. Mâinile i se mişcau cu rapiditate, probabil pregătind o transfuzie. Fu întoarsă pe o parte şi privirea i se fixă pe faţa cenuşie a lui Slider. Un alt bărbat lucra la fel de rapid despupra trupului lui nemişcat. îi şopti numele, dar nu primi niciun răspuns. Oare tatăl ei supravieţuise? Şi unde naiba era Owen? Cineva îi puse o mască cu oxigen. Inspiră adânc de câteva ori. Owen apăru în raza ei vizuală, privind-o cu îngrijorare. O întoarse pe spate, încălecându-i picioarele cu ale lui.

— Owen, gemu ea, dorindu-şi să poată întinde mâna spre el.

— Şşşşşş… sunt aici.

Îi sfâşie materialul îmbibat cu sânge al salopetei, întorcând-o apoi din nou într-o parte. Jadyn suspină, dar el o ignoră, aplicând presiune pe rana ce-o ardea.

— Mi-e frig… tare frig, şopti ea, scuturată de frisoane.

— O să fie bine, o asigură Owen cu voce fermă, luând-o în braţe. Te încălzesc eu. Respiră, Jadyn, continuă să respiri. Stai trează, rezistă până la spital. Nu ceda… te rog, fă-o pentru mine.

Jadyn clipi des, încercând să-şi controleze respiraţia, dar văzu negru în faţa ochilor.

— Owen! strigă îngrozită.

El se aplecă peste ea, luându-i faţa în mâini. Căldura degetelor lui i se infiltră prin piele.

— Uită-te la mine, numai la mine!

— Mi-e frig…

— Ştiu, spuse el, învelind-o cu o pătură şi legănând-o în braţe. Gândeşte-te la o plajă cu nisip alb şi apă turcoaz. Soarele e sus pe cer, nu e niciun nor. Ne plimbăm pe malul

oceanului şi e cald… atât de cald…

Un suspin îl sugrumă şi Jadyn realiză că plânge. Probabil murea. În mod sigur, altfel de ce-ar fi simţit frigul acela cumplit până în adâncul sufletului? La naiba, murea şi nici măcar nu apucase să-l cunoască mai bine pe acel bărbat de care se simţea legată pentru vecie. Închise ochii şi oftă resemnată. Prin faţa ochilor începură să i se deruleze imagini cu valuri spumoase pe fundalul unui asfinţit de soare cărămiziu şi urme de paşi imprimate pe un nisip fin în nuanţe pastelate de ocru, şterse treptat de liniştea asurzitoare a deşertului în tandem cu răsăritul stelelor şi apariţia fantomatică şi ameninţătoare a unei luni roşii imense.

După care totul se întunecă şi se prăbuşi în abis.

9

Spitalul universitar americani

Beirut, Litâăn

BSIPUCZl-ll –, capitala Libanului supranumită în trecut şi Parisul Orientului Mijlociu, port la Marea Mediteraneană cu faleze înalte ca o prelungire a munţilor în apele mării, reprezenta un amalgam haotic de contraste format din lux exorbitant, suprapopulare, bulevarde imense ce rivalizau cu Champs Élysée, maşini scumpe la tot pasul, case tradiţionale cu grădini îngrijite înconjurate de zgârie-nori cu arhitectură mega-futuristă, vânzători ambulanţi şi magazine renumite din industria modei, soldaţi înarmaţi cu arme automate pe lângă care treceau cu nonşalanţă cele mai frumoase, senzuale, aranjate şi moderne femei din Orientul Mijlociu, clădiri bombardate şi ciuruite de gloanţe înconjurate de clădiri de birouri, apartamente rezidenţiale, hoteluri şi centre comerciale de un lux debordant. Spitalul universitar american se afla pe strada Hamra, o arteră comercială plină de magazine micuţe la jumătatea distanţei dintre centrul comercial, faleză şi plajă.

Într-o rezervă privată, Jadyn tresări şi deschise ochii, încercând să-şi dea seama unde se află şi ce se întâmplase.

Amintirile reveniră odată cu durerea pulsândă a rănilor de pe spate şi umărul drept, continuând apoi în jos pe braţ şi în zona coastelor, de unde i se extrăseseră bucăţi ascuţite de metal provenite din explozie. După operaţie, fusese informată că tatăl ei suferise o intervenţie chirurgicală pentru a i se drena lichidul acumulat în jurul creierului, dar că era tot în comă şi şansele să-şi revină rămâneau minime.

Întoarse capul şi privi tăviţa de pe noptieră unde se aflau toate bucăţile de metal extrase din trupul ei. Fusese la un pas de moarte, ceea ar fi părut absolut ridicol în urmă cu o săptămână.

— Cam greu de crezut că toate chestiile alea au fost în tine, nu? comentă Slider din patul alăturat pe un ton oarecum admirativ.

Probabil pentru un Navy Seal era un motiv de bravadă, habar n-avea, din moment ce trebuiau să fie cu toţii uşor săriţi de pe fix ca să poată juca o partidă de poker cu moartea de fiecare dată când plecau pe teren, îşi întoarse privirea către el.

— Dacă zici tu.

Lansatorul de grenade RPG-7 ţintise elicopterul, dar dacă nu s-ar fi aruncat la pământ exact în momentul în care o făcuse, probabil ar fi fost ucisă de schijele care i s-ar fi înfipt în cap şi gât. Jadyn oftă. Nici măcar nu avea să primească vreo medalie pentru curaj deosebit pe câmpul de luptă. Nu că ar fi meritat, dar totuşi ar fi fost drăguţ.

— Cum te simţi? îl întrebă pe Slider, privindu-i piciorul suspendat în aer şi încorsetat complet în ghips.

— Norocos că respir.

— Ce zic doctorii?

— Femur făcut praf, artera a avut nevoie de petice speciale… chestii de rutină.

Da, sigur, ca şi cum aşa ceva li se putea întâmpla mereu oamenilor de rând*. În iad*.

— Ai sunat-o pe soţia ta? schimbă Jadyn intenţionat subiectul.

Privirea lui Slider o evită pe a ei.

— Nope.

— De ce? se încruntă Jadyn.

Având în vedere episodul emoţionant din peşteră, convorbirea cu soţia lui ar fi trebuit să se afle la capitolul priorităţi.

Slider se foi în pat, luptându-se cu pătura de un alb imaculat.

— Păi, faza e că nu ştiu sigur dacă încă mai e soţia mea ori nu.

— Nu înţeleg…

— La cererea ei, am semnat actele de divorţ acum o lună… nu ştiu ce-a făcut mai departe cu ele, dacă le-a trimis avocatului sau nu.

— Îmi pare rău.

— Da, asta-i viaţa. Slider îşi aranjă perna şi închise ochii. Pur şi simplu n-a mai rezistat cu viaţa mea nebună. Sunt mai tot timpul plecat şi nu-i pot spune niciodată de unde vin şi ce-am făcut. Când sunt acasă, o ţin într-un antrenament continuu. Nu e tocmai uşor să ai o familie în condiţiile astea, motiv pentru care trei sferturi dintre băieţi sunt divorţaţi.

— Ştiu câte ceva despre viaţa voastră nebună, unul dintre cei mai buni prieteni ai tatii a fost Navy SEAL. Am crescut cu poveştile lui, am auzit şi bune şi rele.

— Jack Silva, tipul din elicopter? Owen mi-a spus că acum lucrează pentru CIA.

Jadyn încuviinţă din cap. Deci nu-l visase pe Jack şi nici nu halucinase datorită pierderii masive de sânge.

Slider îşi drese vocea.

— Apropo de asta, voiam să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut. Dacă nu erai tu, probabil n-aş fi supravieţuit.

— N-am făcut mare lucru, doar…

— I-ai cărat fundul ciuruit la adăpost sub gloanţele inamicului, o întrerupse Owen din pragul rezervei. După care ai rămas cu capul pe umeri şi i-ai oprit hemoragia.

Jadyn întoarse capul spre el şi zâmbi, inima bătându-i

cu putere. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un tricou negru ce i se mulau pe trupul musculos ca o a doua piele. Dacă în deşert i se păruse atrăgător, acum proaspăt bărbierit şi cu părul negru uşor ciufulit de o briză rebelă părea de-a dreptul mortal. Ochii de un albastru închis precum apele adânci şi reci de munte o studiau cu o expresie amuzată.

— Doctorul zice că n-aveţi nimic, doar vă prefaceţi de dragul portocalelor. Plus că Slider ar face orice să scape de scris rapoarte.

Jadyn arcui o sprânceană. Era atât de atrăgător, cum stătea acolo, curat şi într-o formă de zile mari, în timp ce ea era acoperită cu bandaje şi nici măcar nu i se permisese să facă o baie ca lumea, asistenta curăţând-o superficial cu un burete. Îşi dorea o cadă adevărată în care să zacă cel puţin câteva ore.

— Ai venit cu treburi importante ori pur şi simplu să te dai mare că n-ai nici măcar o zgârietură? îl întrebă pe un ton ironic.

— Înţeleg că situaţia nu e prea roză, răspunse el în acelaşi fel.

— Am fost aruncată în aer de două ori şi nici nu mai ţin minte de câte ori s-a tras în mine, ceea ce recunosc că m-a indispus o idee.

Owen râse cu poftă şi se apropie de ea, făcându-i cu ochiul lui Slider înainte de-a se aşeza pe marginea patului, îi luă mâna în a lui, depunându-i un sărut fierbinte pe încheietură ce-i declanşă un fior pe şira spinării. Jadyn îi inhală adânc mirosul de mosc amestecat cu săpun şi o urmă vagă de colonie, temperatura corpului urcându-i instant câteva grade. Nu era corect să arate şi să miroasă atât de bine, în timp ce ea se simţea ca o epavă dubios mirositoare.

— Am trecut pe la tatăl tău. E încă în comă, dar stabil. Mă gândeam că ai vrea să ştii, îi spuse Owen cu o mină serioasă.

— Mulţumesc, îi răspunse cu voce răguşită,

impresionată de grija lui.

— Ţi-am adus ceva.

— Ciocolată?! se entuziasmă Jadyn. Ahhh, aş da orice pentru ceva dulce.

În schimb, Owen scoase din buzunar o bucată de hârtie în formă de inimă colorată în mov.

— Faci mişto de mine? se încruntă la el.

— Ce? se apără Owen cu o expresie inocentă. Ţi-am făcut o medalie, *Purple Heart* pentru merite deosebite pe câmpul de luptă. Nu vrei să ştii cât am căutat până am găsit un creion mov.

I-o puse cu grijă în piept, prinzând-o cu un ac de siguranţă de materialul cămăşii de noapte, atingerea degetelor lui trimiţându-i şocuri electrice prin toate terminaţiile nervoase. îi privi mâinile mari şi puternice, dorindu-şi să le simtă pe piele.

— Şi-a mea unde e? interveni Slider.

— Tu o să primeşti una adevărată, îl informă Owen fără să-şi ia ochii de la Jadyn. Domnişoara Mathinson e civil şi nu intră în schemă, dar o merită mai mult decât noi doi la un loc, aşa că i-am făcut eu una. S-o porţi cu mândrie, frumoaso, eşti cea mai curajoasă femeie pe care am întâlnit-o în viaţa mea. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, tocmai ai absolvit Hell Week, cel mai afurisit curs de pregătire Navy SEAL.

Jadyn atinse hârtia din piept cu un deget, coborându-şi privirea la ea.

— Nu ştiu ce să zic… nu cred că aş rezista prea mult fără somn. Probabil aş fi renunţat din prima noapte.

— Nu prea cred, îi zâmbi Owen, întinzând mâna pentru a-i da câteva şuviţe rebele de păr după ureche. Eşti incredibilă, Jadyn Mathinson, îi spuse clătinând din cap, şi nici măcar nu eşti conştientă de asta.

Atingerea lui o curentă. Se abţinu cu greu să nu se aplece spre el pentru a-şi lipi buzele de ale lui. Dar Owen o surprinse, luându-i-o înainte. îi strecură mâna pe sub păr şi-o trase la el, presându-şi buzele tari şi ferme pe ale ei în

cel mai delicios mod cu putinţă. Un val de căldură i se declanşă în pântece, urcându-i pe şira spinării.

— Păi, chiar vă rog să nu vă sfiiţi că mai sunt şi eu pe aici, ignoraţi-mă ca şi când n-aş exista, mormăi Slider, trezindu-i la realitate.

Owen se trase înapoi, privind-o în ochi pentru a-i citi reacţia. Jadyn îşi dorea cu mult mai mult, pasiunea arzându-i precum lava în ochii întunecaţi. Umbra unui zâmbet îi destinse buzele pline. Pentru a recâştiga controlul asupra situaţiei, îl împinse uşor şi-şi drese vocea.

— Vă întoarceţi la bază?

— În câteva zile. Deocamdată trebuie să vânăm restul celulei cu care ne-am jucat în deşert.

— În seara asta? întrebă Jadyn, încercând să nu pară dezamăgită.

Ura gândul că se întorcea în acel loc, acum ştiind prea bine cât era de periculos. Owen îi susţinu privirea.

— Cel mai bun timp pentru vânătoare e noaptea. Atunci suntem în elementul nostru.

— Da, şi eu sunt blocat aici cu un picior rupt şi-o arteră peticită, se plânse Slider.

— Corect, fu Owen de acord, întorcând capul să-l privească. Dar uite cu cine stai în cameră.

Slider închise ochii, zâmbind amuzat.

— Asta aşa e. Apropo, încă nu i-am mulţumit aşa cum trebuie. Ne-ai întrerupt înainte să apuc să termin.

Owen ridică din umeri.

— Eşti invitatul meu.

— N-o pot face de faţă cu tine, îl tachină Slider. Aştept până pleci.

Owen arcui o sprânceană. O asistentă medicală intră şi-i ajustă perfuzia lui Slider, adăugând o doză de morfină în ciuda protestelor lui.

— Te ajută să dormi, spuse pe un ton categoric, apoi traversă camera pentru a verifica bandajele lui Jadyn. Şi pe tine la fel. Amândoi aveţi nevoie de odihnă.

— Poţi să pui mai puţin în a mea? şopti Jadyn.

Ura senzaţia de amorţeală şi ura încă şi mai mult să vomite. Mai ales în faţa bărbatului care-i aprinsese toate simţurile cu un singur sărut.

— Chestia aia mă face să vomit, mormăi Slider somnoros.

— Şi pe mine la fel, aprobă Jadyn, privind îmbufnată în timp ce asistenta îi injecta o doză completă în tubul perfuziei.

Nu voia să adoarmă în prezenţa lui Owen, dar îşi simţea deja pleoapele grele datorită medicamentului. Asistenta aranjă păturile din jurul ei, pufnind pe nas atunci dădu cu ochii de medalia din hârtie prinsă în piept.

— Hei, am câştigat chestia asta, protestă Jadyn, acoperind-o defensiv cu o mână.

— Cu vârf şi îndesat, fu de acord Owen.

Asistenta îndreptă un deget spre el.

— Mai ai doar două minute, locotenente, după care ăştia doi trebuie să se odihnească.

— Da, doamnă, înclină Owen din cap.

Jadyn tresări atunci când degetele lui lungi se încolăciră pe mâna ei.

— Te faci bine, da?

— Mă străduiesc.

Avea de gând să plece pur şi simplu? După ce-o sărutase aşa cum n-o mai făcuse nimeni niciodată? Dezamăgirea o copleşi, dar morfina îi încetinea reacţiile.

— Te contactez imediat ce ajung în State, îi şopti el zâmbind. Dacă vrei.

— Vreau, răspunse ea, încercând să nu sune prea entuziasmată, ceea ce nu era tocmai uşor cu narcoticul circulându-i prin vene. îl privi neputincioasă cum se îndreaptă spre uşă. Dar nu ţi-am dat numărul meu de telefon, adăugă mai mult pentru ea.

Owen se opri în cadrul uşii, întorcând capul s-o privească.

— Nu cred că va fi o problemă.

Teama pentru siguranţa lui o făcu să se panicheze

atunci când dispăru din raza ei vizuală.

— Owen! îl strigă, angajându-se într-o bătălie deja pierdută cu morfina.

Owen strecură capul pe uşă un moment mai târziu, cu sprâncenele arcuite expectativ. Jadyn îl studie atent, încercând să-i memoreze trăsăturile frumoase.

— Ai grijă de tine, reuşi să îngaime.

Ceva precum un fulger ilumină adâncurile ochilor lui albaştri.

— Întotdeauna.

Apoi dispăru.

Jadyn închise ochii, luptându-se cu înţepătura lacrimilor. *Medicamentul e de vină*, îşi spuse cu fermitate. *Din cauza lui mă simt atât de singură, n-are nimic de-a face cu faptul că tata e pe moarte şi Owen tocmai a plecat.*

— Jadyn, şopti Slider.

Întoarse capul pe pernă să-l privească, realizând cu o strângere de inimă că uitase complet de prezenţa lui.

— Cred că ar trebui să fac asta înainte de-a intra în hibernare. Mulţumesc că mi-ai salvat fundul ciuruit, continuă el ochii închişi. Nu credeam vreodată că aş putea spune asta unei femei, dar te-aş lua oricând cu mine în echipă pe teren.

Complimentul o făcu să roşească, conştientă fiind că un Navy SEAL nu rostea genul acela de cuvinte prea uşor. Deschise gura să răspundă, dar uşa se deschise şi asistenta reapăru în rezervă, privind-o cu o expresie solemnă. Jadyn simţi cum i se scurge tot sângele din corp. Muşchii i se tensionară.

— Tata? întrebă inutil, anticipând deja răspunsul.

— Starea lui s-a agravat. Îmi pare rău, spuse asistenta, injectându-i ceva în perfuzie. Asta va contracara efectul morfinei. Când te simţi în stare, te pun într-un scaun cu rotile şi te duc sus să-l vezi.

Bătăile inimii i se accelerară. Dacă nu ajungea la timp? Dacă nu apuca să-şi ia la revedere? în timp ce asistenta dispăru pentru a aduce scaunul cu rotile, Jadyn

se întoarse către Slider, descoperind că o privea cu tristeţe şi simpatie, şoptindu-i cât de rău îi pare şi cât de tare şi-ar dori să poată merge cu ea, să n-o lase singură.

Dumnezeule, chiar era îngrozitor de singură, nu-i aşa? Rănile începură să-i pulseze dureros odată ce efectul morfinei începu să se diminueze, dar aproape nu simţi nimic în timp ce se ridică din pat pentru a se aşeza în scaunul cu rotile.

Owen se opri pe trotuar şi privi peste umăr, în timp ce o asistentă ieşi fugind din spital, strigându-i numele.

— Eu sunt Owen Wallace, se întoarse cu faţa spre ea, pregătindu-se pentru veşti proaste.

— Subofiţerul Slider m-a trimis după tine, spuse ea gâfâind cu o mână pe piept. Domnişoara Mathinson e pe drum să-şi vadă tatăl. Starea lui s-a agravat, doctorii se aşteaptă să moară în orice moment.

Iisuse, se gândi cu o strângere de inimă. Îşi trecu o mână peste faţă şi oftă din greu. Jadyn trecuse deja prin multe, dar să-şi piardă tatăl în acest fel era mai mult decât crud. Măcar să nu fie nevoită să treacă singură prin asta şi, fără îndoială, acela era motivul pentru care Slider trimisese asistenta după el. La naiba, n-o putea lăsa să înfrunte acea nouă nenorocire complet singură, îşi coborî privirea la ceasul de la mână, apoi îşi scoase telefonul mobil şi-l sună pe Harris, care-i promise că va anunţa imediat staff-ul lui Hani să trimită pe cineva care să stea cu Jadyn. Owen ar fi rămas bucuros oricât timp ar fi avut nevoie de el, dar trebuia să se întoarcă la bază în mai puţin de trei ore.

În hol abandonă liftul în favoarea scărilor, urcând câte trei trepte deodată. Cineva îl îndrumă spre capătul holului şi se opri în faţa camerei lui Hani, privind înăuntru pe geam. Jadyn era într-un scaun cu rotile, cu braţul drept bandajat în poală, ţinându-l pe Hani de mână. îl privea fix, fără să clipească, de parcă ar fi putut să-l întoarcă la viaţă prin simpla putere a concentrării ei. Buzele i se mişcau imperceptibil. Vorbea cu el ori se ruga?

Owen rămase în faţa uşii cu inima sfâşiată, ezitând să intervină precum un intrus nedorit în acel moment intim de rămas bun. Poate era mai bine să aştepte pe hol o vreme. Şi dacă reuşea să rămână până la final, putea încerca s-o consoleze. Nu că ar fi putut face prea multe pentru ea. Nici măcar n-o putea strânge în braţe de teamă să nu-i afecteze rănile. Continuă s-o privească în timp ce umerii începură să-i tremure. Capul i se plecă până-şi sprijini fruntea pe pieptul tatălui ei. Owen realiză că probabil Hani murise. Se îndepărtă să-i ofere mai multă intimitate, simţindu-se complet inutil.

Confirmându-i bănuiala, un medic şi două asistente medicale intrară în cameră şi rămaseră doar câteva minute înainte de-a ieşi din nou. Când trecură pe lângă el, Owen auzi cuvântul *morgă*. Se terminase.

Jadyn rămase în cameră, probabil nedorind încă să-l părăsească. Owen se plimbă de-a lungul holului, ridicându-şi din când privirea la ceasul de pe perete. După aproape o oră, realiză că în curând avea să fie nevoit să plece pentru a se prezenta la datorie. Oare ar fi fost mai bine să plece înainte ca ea să-l vadă? Nu. Nu putea face asta. Ori poate ar fi fost mai bine să-i lase un mesaj. Chiar dacă stătuse singură de veghe la căpătâiul tatălui ei atunci când murise, măcar ar fi ştiut că el fusese acolo. La naiba, nu simţise niciodată o nevoie atât de puternică de-a alina pe cineva.

O altă asistentă îşi făcu apariţia, pantofii ei cu tălpi din cauciuc scârţâind lugubru pe linoleum. Intră în camera lui Hani, ieşind după câteva minute împingând scaunul cu rotile. Jadyn îngheţă atunci când dădu cu ochii de el, complet şocată să-l văd acolo.

— Owen, îi rosti numele cu voce răguşită.

Din doi paşi fu lângă ea, luându-i mâinile în ale lui. Asistenta se îndepărtă câţiva paşi pentru a le acorda puţină intimitate.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin asta, îi spuse Owen pe un ton blând.

Jadyn înclină din cap, privirea coborându-i la mâinile

lor unite.

— Mulţumesc.

Îşi dorea s-o ia în braţe, s-o sărute până când îi ştergea orice urmă de tristeţe din suflet. Habar n-avea ce se întâmplase într-un timp atât de scurt, dar se simţea mai legat de acea femeie pe care abia dacă o cunoştea decât de oricine altcineva.

— Măcar am apucat să-mi iau la revedere, continuă ea cu un oftat imperceptibil.

— Nu mulţi au şansa asta. Cineva din staff-ul tatălui tău va veni să stea cu tine.

Jadyn îl privi cu ochi mai negri decât obsidianul.

— Te-ai întors.

— Slider a trimis o asistentă după mine.

— Drăguţ din partea lui… şi a ta. Apreciez enorm tot ce-aţi făcut pentru mine.

La naiba, ar fi făcut orice pentru ea. O respecta şi-o admira. Aşteptând-o o oră pe un hol nu reprezenta nimic.

— N-am vrut să fii singură.

Jadyn continuă să-l privească pe măsură ce ochii i se umplură de lacrimi. îl luă în braţe, îngropându-şi faţa la pieptul lui. Atent la bandaje, Owen o legănă uşor, mângâiind-o pe păr. Părea atât de fragilă în îmbrăţişarea lui… mult prea slabă pentru a trece prin toate încercările din ultimele zile.

După un timp, Jadyn se retrase şi se şterse la ochi, inspirând adânc.

— Îmi pare rău pentru episodul de isterie. Sunt bine acum.

— Nu-ţi mai cere scuze. Owen îi luă faţa între palme, privind-o în ochi. Ce pot face, cum să te ajut?

Jadyn schiţă un zâmbet trist.

— Nimic. Ai făcut deja mai mult decât suficient pentru mine.

Nu, nu făcuse.

— Vrei să te duc jos?

— Sigur.

Când intrară în rezervă, Slider se ridică pe coate.

— Îmi pare rău, Jadyn.

— Mulţumesc.

Ochii îi deveniseră opaci. Somnul era probabil singurul lucru care ar fi consolat-o. Două asistente intrară, ajutând-o să se bage la loc în pat. Owen se apropie şi-o mângâie pe păr. Timpul se epuizase.

— Trebuie să pleci, spuse ea, privind în sus la el.

O afirmaţie, nu o întrebare.

— Te sun imediat ce pot. Încearcă să dormi.

Jadyn îi luă mâna, presându-şi obrazul în palma lui. Se aplecă şi-o sărută pe frunte, apoi îşi îndreptă privirea către Slider.

— Ai grijă de ea.

Slider înclină din cap cu o expresie gravă. Când întoarse capul s-o privească de la uşă, ochii îi erau deja închişi.

10

Muadamiyat al-QalamounM Districtul Al-Qutayfah, Sif iaj

Cdmi Onetza părăsi autostrada Damasc-Aleppo în favoarea unei şosele înguste pe care nu încăpeau două maşini venind din sensuri opuse. La fiecare întâlnire rară cu faruri orbitoare ce răsăreau parcă din neant în mijlocul pustiului şoferii intrau într-un joc puţin dus la limită al nervilor tari şi al celui care cedează primul supremaţia drumului. Spre sfârşitul lui 2012, forţele armate siriene lansaseră asediul de la Darayya şi Muadamiyat după ce rebelii preluaseră majoritatea suburbiilor, reţeaua electrică din zonă fiind întreruptă şi oraşele bombardate continuu de forţele aeriene siriene.

Tehrazzi privea tăcut afară pe fereastră, luptându-se cu furia amară ce-i umplea inima. Identitatea trădătorului care-i ajutase pe ostatici să scape îi parvenise în acea dimineaţă şi la început refuzase să creadă că sânge din sângele lui ar comite un astfel de păcat teribil. Dar dovezile erau incontestabile. îl trădase şi acum urma să

plătească preţul final, astfel încât nimeni să nu îndrăznească s-o mai facă vreodată.

Cu ochii minţii îşi văzu viitoarea victimă în timp ce poposea în faţa focului din vatra rudimentară pentru a-şi încălzi oasele bătrâne. Durerea probabil pulsa în fiecare articulaţie artritică din corpul ei, aşa cum se întâmpla de obicei în fiecare seară. De câte ori îi masase mâinile deformate pentru a-i uşura suferinţa de-a lungul anilor? însă acţiunile ei recente îi sigilaseră soarta. Ştia oare că vine după ea? îşi imagină expresia plină de groază ce urma să i se întipărească încet pe faţă şi zbuciumul nebun al inimii slăbite.

Zvonul despre evadarea ostaticilor circulase prin piaţa locală în acea dimineaţă, iar el îşi instruise oamenii să anunţe faptul că-l caută pe trădător. În următoarele două ore aflase deja adevărul şi acum era forţat să aplice pedeapsa potrivită pentru păcatul acela de neiertat. Avea să-l implore s-o ucidă înainte de-a fi terminat cu ea. La fel cum făcuse soţul ei. Nici măcar legătura lor de sânge n-o putea salva de mânia lui. Îşi aminti pedeapsa prin lapidare la care asistase în Kabul după ce talibanii restabiliseră legea şi ordinea în Afghanistan. Vinovaţi de adulter, bărbatul şi femeia fuseseră legaţi de mâini şi de picioare, înfăşuraţi în pânză albă şi îngropaţi în pământ până la talie. Proprii lor vecini aplicaseră sentinţa. Amintirea pietrelor lovind trupurile era încă proaspătă în mintea lui. Încă putea auzi sunetul înfundat al cărnii şi al oaselor zdrobite, simţind mirosul sângelui proaspăt îmbibat în materialul gros al pânzei. Moartea nu le uşurase suferinţa, intervenind abia două zile mai târziu.

Tehrazzi era un adept convins, credea cu tărie în susţinerea legii tradiţionale islamice Sharīʿa. Oare ar fi trebuit să o ucidă cu pietre? Să-i taie capul? îşi înăbuşi sentimentul de vinovăţie ce i se înfiripa în suflet. Era o femeie cu credinţă puternică, indiferent de păcatele pe care le comisese pe Pământ, exista un loc în cer pentru ea. Odată ce suferinţa ei ca muritoare lua sfârşit, Allah ar fi

avut milă de ea. El, însă, nu.

Când intrară în oraş, oamenii îl priviră cu teamă prin ferestrele mici. Copiii care se jucau pe drumul prăfuit se opriră pentru a-l petrece cu privirea. Câţiva câini se refugiară în umbrele lungi ale clădirilor delapidate. Fiecare bărbat, femeie şi copil ştia cine este şi de ce se află acolo. Oare ea îl aştepta, ştia că vine? Era prea bătrână pentru a se refugia în munţi şi oricum nu avea unde să se ascundă de el.

Şoferul parcă în faţa casei şi opri motorul. Perdeaua se mişcă la ferea’s tră. Oare se ruga pentru salvarea sufletului ei? Tehrazzi şi garda sa de corp coborâră din maşină. Inima îi bătu cu putere în timp ce se apropie de uşa singurului cămin real pe care-l cunoscuse vreodată.

Bătrâna sări în picioare atunci când izbi uşa de perete. Se retrase tremurând într-un colţ, murmurând cuvinte fără noimă. Umbra lui lungă se proiectă peste duşumeaua murdară. O secundă mai târziu, păşi înăuntru. Qamar ridică privirea, fixând-o în ochii din care se revărsa furia. O furie ce-l ardea pe dinăuntru şi-i picura un gust amar pe limbă. Gustul trădării. Rămase acolo nemişcat pentru câteva momente, privindu-i faţa zbârcită. îl crescuse ca pe fiul ei, îl îngrijise, sacrificându-şi întreaga viaţă. Buza inferioară i se răsfrânse în semn de dispreţ.

— Bună, bunico. Ţi-a fost dor de mine?

Qamar se cutremură la promisiunea iadului din ochii lui.

Cimitirul Bashoura Beirut, Libăn-M

Una dintre crizele majore cu care se confrunta Beirutul, chiar dacă oarecum tacit, era cea a locurilor de înmormântare. Vechiul cimitir Bashoura era un spaţiu deschis în mijlocul cartierului Bashoura, unul dintre cele mai puţin şocante în raport cu alte cartiere din Beirut, o oază de linişte în care toate mormintele erau placate cu marmură albă în contrast flagrant cu clădirile de apartamente de care era înconjurat.

Pentru Jadyn, înmormântarea se desfăşură agonizant

de încet, toate detaliile pierdute în ceaţa mentală ce părea s-o învăluie încă din ziua în care tatăl ei îşi dăduse ultima suflare. Miles Graham, şeful echipei de securitate a lui Hani Ijaaz, rămase lângă ea toată ziua fără s-o scape din ochi. Se bucura să-l ştie acolo. Fost luptător în trupele de elită US Army Ranger, Miles era un bărbat înalt şi solid cu păr castaniu închis şi ochi căprui, un munte de forţă pe care se putea bizui oricând, ceea ce-o făcea să se simtă relativ în siguranţă printre mass-media şi mulţimea de participanţi înghesuiţi în cimitirul complet neîncăpător. Miles era un fel de frate protector mai mare pe care nu-l avusese niciodată, chiar dacă în ultima vreme îi arătase clar faptul că ar fi interesat de mai mult, o relaţie care să depăşească acea etapă platonică. Din punctul ei de vedere însă, nu exista posibilitatea de-a deveni ceva mai mult decât foarte buni prieteni.

Miles îi petrecu un braţ în jurul taliei, în timp ce Jadyn privi amorţită cum groparii aruncau pământul uscat peste sicriul tatălui ei. Câteva momente mai târziu, Miles o instală în Range Roverul blindat, conducând apoi către vila care acum îi aparţinea. Aflase acea veste şocantă în biroul avocatului, atunci când fusese citit testamentul lui Hani. Nu crezuse că avea să moştenească ceva de la tatăl ei, cu atât mai mult ditamai vila, pentru că nu fuseseră deloc apropiaţi. Dar cum era singurul lui copil, Hani stipulase în testament că avea să fie unicul său moştenitor. Nu prea ştia ce să facă cu vila, în mod clar nedorindu-şi să rămână în Beirut. Însă vânzarea ei ar fi reprezentat un fel de trădare a muncii tatălui ei. Nu se luptase toată viaţa să răzbească, provenind dintr-o familie extrem de săracă, pentru ca fiica lui să se spele pe mâini de rezultatele muncii sale pentru simplul fapt că habar n-avea ce să facă cu ele. *Calea cea bună nu e niciodată cea mai uşoară*, îi trecură cuvintele lui prin minte.

Miles îi aruncă o privire.

— Vrei să mergem direct acasă ori facem o pauză?

— Nu. Trebuie să ne întoarcem.

Era aşteptată de peste patru sute de persoane. Politicieni susţinători şi rivali, rude îndepărtate, prieteni şi admiratori ai omului politic Hani Ijaaz. Miles avusese grijă ca măsurile de securitate să fie extreme, toată lumea fiind în alertă după atacul de la ambasadă. Mai ales el, care se simţea îngrozitor pentru ceea ce se întâmplase, în ciuda faptului că Jadyn încercase să-i explice că nu fusese vina lui. Miles se încăpăţâna să poarte povara vinovăţiei pe umerii săi largi şi nimeni nu-l putea convinge de contrariul. Însă Jadyn îi mulţumea cerului că-l avea alături. N-ar fi reuşit niciodată să facă fată

ultimelor zile fără el.

Când ajunseră în faţa vilei, era deja epuizată. Rănile o incomodau de fiecare dată când respira. N-o mai dureau foarte tare, doar o deranjau. Nu-şi dorea decât să urce în camera ei şi să stea singură pentru o vreme, dar asta nu avea să se întâmple. O aşteptau încă cel puţin şase ore de zâmbete şi conversaţii forţate. Singurul gând care o ajuta să n-o ia razna era certitudinea că Miles urma să-i fie mereu alături. Prezenţa lui era singura care reuşea s-o aline şi s-o liniştească, plus că avea spatele acoperit atâta timp cât rămânea în Beirut. În lumina ultimelor evenimente, chiar era un sentiment plăcut.

Genul acela de protecţie o ducea mereu cu gândul la Owen, cu marea diferenţă că sentimentele ei faţă de el nu erau deloc frăţeşti. Apreciase enorm faptul că se întorsese să fie alături de ea în ziua în care Hani îşi dăduse ultima suflare. Nu mai primise nicio veste de la el, ceea ce era de aşteptat, dar spera că e bine sănătos. Habar n-avea pe unde e, poate se întorsese deja în State, îi? ciuda nebuniei din ultimele zile, se gândea mereu la el. Visa cu ochii deschişi la el noaptea în pat, atunci când nu putea să doarmă, amintindu-şi pasiunea fierbinte pe care o experimentase în braţele lui şi descoperirea neaşteptată că un bărbat atât de puternic şi dur putea fi atât de tandru. Era o nebunie să viseze la un bărbat pe care probabil nu avea să-l mai vadă vreodată, dar pur şi simplu nu şi-l putea

scoate din minte.

Miles îşi drese vocea, trezind-o din visare.

— Eşti pregătită pentru chestia asta?

Jadyn oftă şi deschise portiera.

— N-am încotro.

Casa era plină de oameni necunoscuţi cu care chiar nu avea chef să socializeze, însă Hani şi-ar fi dorit să se comporte ca o gazdă perfectă. Mâncarea fusese aranjată savant pe masa lungă din sufragerie, mirosurile apetisante amestecându-se cu parfumul florilor depozitate prin toate colţurile casei. Un val de greaţă o izbi cu forţa unui tunami. Se refugie în birou şi închise uşa grea din lemn masiv în urma ei. În aer încă plutea un iz discret al ţigărilor de foi pe care obişnuia să le fumeze Hani, amestecându-se în mod plăcut cu cel al pielii tăbăcite. Jadyn inhală cu nesaţ acel amestec ce-i amintea mereu de tatăl ei. Încăperea părea rece şi neprimitoare precum un cavou, cumva lipsită de personalitate fără energia lui nesecată. Se îndreptă spre biroul din lemn de stejar, lăsându-şi degetele să alunece pe suprafaţa lăcuită.

Cineva ciocăni la uşă.

— Jadyn? se auzi vocea lui Miles.

— Intră, răspunse ea, clipind des pentru a îndepărta înţepătura lacrimilor.

Uşa se deschise. şi Miles îşi făcu apariţia, studiind-o cu o umbră de îngrijorare oglindită în ochii căprui cu inflexiuni aurii.

— Eşti ok?

— Da, acum sunt. Florile…

— Ştiu, încuviinţă el din cap, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Mirosul e copleşitor. Nu te-aş fi deranjat, dar Jack vrea să stea de vorbă cu tine.

Jadyn înclină din cap, un zâmbet slab destinzându-i buzele.

— Invită-l înăuntru.

Miles deschise uşa şi Jack păşi în încăpere cu o expresie solemnă întipărită pe faţă. Jadyn i se aruncă în

braţe, impunându-şi să nu plângă atunci când o strânse la piept cu putere. Se trase puţin înapoi ca să-l privească.

— Ai fost în elicopter în noaptea aia.

Jack încuviinţă tăcut din cap, întinzând mâna pentru a-i da câteva şuviţe de păr după ureche. Gestul acela atât de familiar o forţă din nou să lupte împotriva lacrimilor.

— Tata s-ar fi bucurat să te vadă acolo.

— Îmi pare atât de rău, Jadyn, spuse Jack cu voce joasă. îl vânez pe liderul grupului care-a organizat atacul de ceva vreme… imediat ce-am aflat ce s-a întâmplat am luat legătura cu echipa de Navy SEALS pentru a mă include în planurile lor de călătorie. Din păcate, am ajuns prea târziu.

Era atât de bine să-l vadă. Jack reprezenta o conexiune cu viaţa normală de dinaintea atacului, făcând-o să nu se mai simtă atât de singură în mijlocul tuturor acelor străini.

— Nu eram foarte apropiaţi, dar moartea lui tot mi-a frânt inima, îi şopti, privindu-l cu tristeţe.

— Hani era atât de mândru de tine, îi indică Jack fotografia ei înrămată de pe birou. Chiar dacă nu ţi-a spus-o niciodată, era la curent cu absolut tot ce făceai. Considera că eşti în siguranţă cât mai departe de el.

— Poate.

Tatăl ei nu prea avusese timp pentru emoţii şi sentimente, dar ştia că o iubise în felul lui.

— Hai să ne aşezăm, îi făcu Jack semn către cele două fotolii din faţa biroului.

Jadyn încuviinţă din cap şi-l urmă, remarcând că nu-şi pierduse agilitatea de felină din mişcări. Ca de obicei, aura lui letală inspira teamă şi respect celor din jur. În privirea pătrunzătoare se oglindea experienţa a peste treizeci de ani de război, fie direct pe câmpul de luptă, fie din umbrele celor mai periculoase zone de pe planetă. Jack era un agent operativ uns cu toate alifiile, probabil asasin prin excelenţă, dar Jadyn îi cunoştea şi latura vulnerabilă, ştia cât era de loial celor câteva persoane dragi din viaţa

lui.

— Ai venit special pentru înmormântare ori eşti în Beirut cu… afaceri? îl întrebă pe un ton şovăitor, neştiind cum altfel să numească munca lui secretă din cadrul CIA.

— Ambele. Jack o studie pentru câteva momente, expresia lui gravă declanşându-i semnale de alarmă nedorite. Vreau să discut un subiect de maximă importanţă cu tine şi mă bucur că e şi Miles de faţă, pentru că-l implică oarecum şi pe el, continuă, aruncând o privire în direcţia lui Miles, care rămăsese într-o poziţie aproape rigidă lângă uşă.

— Ascult, comentă el scurt, făcând câţiva paşi pentru a se posta în faţa lor.

Jack îşi întoarse privirea la Jadyn, expresia sumbră întipărită pe faţa lui confirmându-i faptul că nu putea fi vorba despre veşti prea bune.

— Farouk Tehrazzi, cel care a coordonat atacul şi răpirea, se află încă în libertate. Şi datorită circului mass-media, acum ştie sigur că ai supravieţuit. îl cunosc suficient de bine încât să ştiu că n-are de gând să se oprească aici, mai ales din moment ce evadarea voastră reprezintă o pată pe reputaţia lui de nebun de legat.

Jadyn îl privi fără să clipească, paralizată de valul frigid de panică ce i se declanşă în stomac.

— Înţeleg.

— Şi asta ce vrea să înseamne? interveni Miles. Că o să vină iar după ea? Crezi că nu eram deja conştient de chestia asta?

Jack îl privi pe sub sprâncene.

— Ştii şi faptul că a postat deja un mesaj pe un website controlat de ISIS, în care a pus un preţ de cincizeci de mii de dolari pe capul ei? Vie, sau moartă, Miles, se pare că Tehrazzi n-are preferinţe.

— Cum?! tresări Jadyn, întorcându-şi privirea la Miles. Ştiai despre asta?

Miles clătină încruntat din cap.

— Nu, şi-ar fi trebuit să ştiu. Tu pentru cine mai

lucrezi în ultima vreme, tot cu CIA-ul ai rămas? i se adresă lui Jack.

— Cam aşa ceva. Buzele lui Jack se destinseră o idee într-un zâmbet ce nu i se reflectă în ochii reci ca gheaţa. Şi întâmplător sunt un fel de expert în ceea ce-l priveşte pe Tehrazzi.

— Asta înseamnă că ştii pe unde e?

— Mai mult sau mai puţin, arcui Jack o sprânceană. Totul e relativ atunci când vine vorba despre el. Jadyn e-n mare pericol şi n-avem decât două variante: fie aşteptăm să vină vreun fanatic după ea, dacă nu chiar Tehrazzi în carne şi oase, fie trecem la ofensivă şi rezolvăm problema. Însă pentru asta am nevoie ca voi doi să aveţi încredere în mine, pentru că ceea ce propun va mări exponenţial pericolul iniţial. Jack făcu o pauză pentru a lua mâinile lui Jadyn în ale sale, fixând-o cu o privire gravă. Vreau să te recrutez pentru misiunea împotriva lui Tehrazzi.

11

şeOiul CIAM Filiala Beiruti

OLL – ieri se rezemă de spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele la piept.

— Nu, spuse privindu-l încruntat pe Jack.

— Aşa, pur şi simplu? Doar nu?

— Ok, hai să mai încerc o dată. Categoric, nu.

Buzele lui Jack se arcuiră într-un zâmbet minuscul.

— Am nevoie de Jadyn, cu sau fără tine.

Owen scoase un mârâit iritat. Din punctul lui de vedere, era acceptabil să fie recrutat de către CIA pentru o misiune sub acoperire. Însă ca parametrii misiunii să includă recrutarea unui civil, mai ales a unei femei, era cu totul şi cu totul altceva.

— Eşti nebun! Şi probabil suficient de disperat încât să născoceşti un asemenea plan.

Jack continuă să-l privească tăcut.

— Bănuiesc că ai tras multe sfori la nivel înalt să mă poţi coopta în căcatul ăsta.

Jack ridică din umeri.

— Nu cine ştie ce, colaborăm tot timpul cu voi. De data asta n-a trebuit decât să cer pe cineva anume, plus că am ceva relaţii în domeniu.

Ba bine că nu! Owen putea pune pariu că-l avea la degetul mic pe directorul CIA, ca să nu mai vorbim de greii din SOCOM. Oftă prelung, trecându-şi o mână prin păr.

— Jadyn e încă în convalescenţă, plus că abia şi-a înmormântat tatăl… Nu e aptă pentru chestia asta chiar dacă ar fi avut pregătirea necesară.

— Eu zic să n-o mai subestimezi.

— Oh, crede-mă pe cuvânt că n-o subestimez deloc, mai ales după ce-am văzut de ce e-n stare. Nu uita că am fost două zile cu ea pe teren. Tipa are un curaj dement şi se ţine destul de bine pe picioare. Dar nu aparţine în lumea umbrelor şi tu o ştii prea bine. Al naibii să fiu dacă o să-i deschid eu uşa.

Jack îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre el.

— Poate ar trebui s-o lăsăm pe ea să decidă în ce lume aparţine, nu crezi? O experienţă precum cea prin care a trecut are darul de-a schimba oameni şi perspective.

Owen îi susţinu privirea, o ameninţare mocnită strălucindu-i în adâncurile ochilor de culoarea granitului.

— Depinde cum îi influenţezi. Şi cum tu eşti un manipulator profesionist, bănuiesc că Jadyn şi-a dat deja acceptul.

— Încă nu, dar în curând va începe antrenamentul. Doar nu credeai c-o trimit pe teren fără un minimum de pregătire? se grăbi Jack să adauge. Centura neagră la karate e un plus binevenit.

— Şi cu mine ce treabă ai?

— Jadyn are încredere în tine, tu ai fost cel care a salvat-o şi-a avut grijă de ea. Eşti eroul ei, e extrem de ataşată de tine din punct de vedere emoţional.

Owen scrâşni din dinţi. Dacă era adevărat, atunci nu fusese o idee prea bună s-o sărute, chiar dacă Jack nu era la curent cu acel aspect. La fel cum nu era la curent cu

faptul că şi el se ataşase mult prea mult de ea. În acele condiţii, cum naiba ar fi putut accepta o misiune atât de riscantă? Nu mai putea judeca în mod obiectiv atunci când venea vorba despre Jadyn Mathinson. Dacă urma să joace pe post de pion principal în acea misiune, toţi cei implicaţi trebuiau să se comporte ca nişte adevăraţi profesionişti, ceea ce includea o distanţare emoţională de tip standard. În mod contrar, riscau să ia decizii pripite în momente cheie ce s-ar fi putut solda cu pierderi inutile de vieţi omeneşti.

— Dacă-ţi faci griji în legătură cu imparţialitatea ta în ceea ce-o priveşte, las-o baltă, comentă Jack cu un aer atotştiutor. Detaşarea emoţională nu e o cerinţă obligatorie în misiunea asta. Acestea fiind zise, mă aştept să te comporţi ca un adevărat profesionist.

Cu alte cuvinte, fă-ţi bine treaba indiferent de sentimentele tale faţă de Jadyn şi ai loc oricând în echipa mea, îşi traduse Owen în sinea lui cu o grimasă. Cât de naiv fusese să creadă că Jack nu era la curent cu latura personală a relaţiei dintre el şi Jadyn. Tipul era mult prea experimentat pentru a nu detecta un aspect atât de important.

— De fapt, ăsta şi e motivul principal pentru care te vreau neapărat în misiunea asta, continuă Jack cu un aer detaşat. Ştiu că e ceva între voi şi din punctul meu de vedere nu e un minus, ci un plus, pentru că asta vă motivează să vă faceţi treaba cât mai bine. Sloganul cu relaţiile interzise între colegi e o prostie corporatistă probabil inventată de un cretin care n-a pus piciorul pe teren în veci vecilor. Lucrurile se văd diferit din biroul lui călduţ de la Langley, habar n-are că pe o stradă lăturalnică din Aleppo, spre exemplu, sentimentele şi emoţiile pot face diferenţa între viaţă şi moarte.

Owen îl privi surprins.

— Jigodia e-n Aleppo?

— Ar putea fi, răspunse Jack cu un zâmbet enigmatic.

— De ce-ar avea Jadyn încredere în tine?

— Sunt un prieten de familie, a crescut sub ochii mei. Mă cunoaşte mai bine ca oricine.

Ceea ce, bineînţeles, era o minciună sfruntată. Owen putea pune pariu că nu-l cunoştea nimeni cu adevărat. Tipul părea mai glacial decât un perete de gheaţă. Şi ideea de-a o implica pe Jadyn pe post de momeală într-o misiune ce avea drept scop vânarea unui jeg precum Tehrazzi, care pe deasupra mai conducea şi un network de celule teroriste, îl aducea în pragul disperării.

— Nu e un motiv suficient de bun încât să te creadă pe cuvânt.

Jack îi aruncă o privire lipsită de orice urmă de empatie.

— Pot fi extrem de convingător atunci când vreau.

Ce naiba voia să însemne asta? Oare ce aş avea în mânecă pentru a o convinge să fie de acord cu o astfel de nebunie?

— Deci, te bagi ori nu? întrebă Jack, tonul lui sugerând un ultimatum.

Era clar că nu avea de gând să-i mai ofere alte detalii. Ochii îi deveniseră mai opaci decât cel mai întunecat abis, sugerând faptul că posesorul lor putea ucide oricând la comandă, fără ezitări şi mustrări de conştiinţă inutile. Oare Jadyn putea citi acelaşi lucru în ochii lui, se întrebă Owen. Cât mai putea juca moartea pe degete până când atingerea ei glacială avea să i se oglindească în privire?

— Dacă reuşeşti s-o convingi pe Jadyn cu vrăjeala ta ieftină, atunci n-am de ales, răspunse într-un târziu.

Aproape complet distrus în timpul războiului, Beirutul fusese refăcut de la zero, un uriaş şantier în care continuau să se spele bani şi să se facă bani, născându-se averi şi construindu-se puteri. Atât de mulţi bani încât părea imposibil ca locul acela să mai aibă parte de un război. Prea mult de pierdut, prea mulţi care ar pierde, cu toţii mult prea importanţi. Dar ameninţarea din aer era palpabilă, transformând oraşul într-o combinaţie inedită de

secte şi religii pe de-o parte şi chintesenţa spiritului mediteranean pe cealaltă. Un maraton imposibil de refuzat de senzaţii tari în care lumina mieroasă a verii se îmbina cu mirosul narghilelelor cu aromă de măr şi muzica berberilor cu sunete ameţitoare de tamburine şi fluiere. Galeriile şi magazinele de artă răsăriseră precum lianele în blocuri cu design scandinav construite de Norman Foster, Zaha Hadid şi Renzo Piano, unde cel mai umil apartament costa patru milioane de dolari.

De unde vin toţi banii ăştia? se întrebă Owen, privind tăcut spectacolul cotidian pe geamul maşinii. Jack conducea încruntat către vila lui Jadyn, distant şi căzut pe gânduri, inabordabil precum un imam în prag de Ramadan. *Cine sunt oamenii care locuiesc în apartamentele astea*? *Refugiaţi economici ori politici*? *Investitori cinstiţi ori urmăriţi internaţional din Siria*, *Afghanistan*, *Irak*, *Iordania*, *Egipt şi Arabia Saudită*?

Beirutul devenise o insulă a viciului într-o mare de absolutism religios înconjurată de o Mediterană amoral-nepăsătoare, o Sirie sfâşiată de război, o Turcie autoritariană şi un Israel paranoic-militarist. Beirutului modern părea să nu-i pese de geopolitică şi conflicte, Hezbollah şi Palestina, devenind un iaz cosmopolit în care leul şi gazela, zebra, rinocerul şi ghepardul veneau să se adape împreună într-un *ceasefire* permanent. Jack manevră maşina pe strada Armenia. Muzica modernă bubuia de prin baruri şi bistrouri, cluburi şi galerii de artă vieţuiau umăr la umăr printre stalurile cu alune, cardamon şi prăjiturele diafane. Muzica tribală izvora de sub palmele rastamanilor care-şi loveau în transă tobele.

Vila tatălui lui Jadyn se încadra în acelaşi tipar de lux, cu tot cu arhitectură de tip victorian. Finisajele din exterior erau extrem de bine conservate şi lucrate ca nişte veritabile opere de artă, începând de la arcadele largi şi continuând cu mozaicul din jurul ferestrelor, marmura masivă a treptelor şi coloanelor, ajungând până la vitraliile aflate în perfectă stare. Uşile erau lucrate din lemn masiv,

o parte dintre ele având geamuri din cristal.

Owen fu plăcut surprins de măsurile de securitate extrem de stricte. Jack arătă o legitimaţie pazniculuiînarmat postat la poarta principală şi bariera se ridică lin pentru a admite Suburban-ul blindat. La intrarea principală, un majordom îi aştepta pentru a-i conduce înăuntru.

Jadyn se afla afară în curte, întinsă pe un şezlong lângă piscina cu apă turcoaz strălucitoare. Purta o rochie bleu pal din bumbac subţire ce-i lăsa la vedere cicatricele purpuriu violete de pe braţ.

— Domnişoară Jadyn, aveţi vizitatori, o anunţă majordomul.

Jadyn întoarse capul, umbrindu-şi ochii cu o mână. Se ridică în picioare, dându-şi pe spate părul ce-i cădea în valuri pe umeri. Owen păşi afară din umbre.

— Bună, frumoaso.

Ochii ei se măriră a surpriză şi încântare.

— Owen!

Alergă spre el şi i se aruncă în braţe. Owen îşi trase o palmă mentală, încercând să ignore efectul trupului ei mlădios lipit de al lui şi parfumul ei unic, un amestec vag de ulei de cocos şi soare. Putea simţi privirea lui Jack în *ceafa* şi se strădui să păstreze o expresie cât mai neutră.

— Mă bucur mult să te văd! Jadyn făcu un pas în spate pentru a-l privi. Eram îngrijorată, am încercat să aflu ceva despre tine, nimeni nu ştia nimic.

— Sunt bine, nu trebuia să-ţi faci griji din cauza mea, o asigură el zâmbind. Ce faci tu, cum rezişti?

Strălucirea din ochii ei se diminuă o idee.

— Sunt… ok. Înmormântarea a fost cam dificilă, dar am depăşit momentul. Am aflat o grămadă de poveşti noi despre tata de la prietenii lui… a fost un om bun.

— Da, chiar a fost, interveni Jack din spatele lui Owen.

— Bună, Jack, îi zâmbi Jadyn. Bănuiesc că avem de vorbit, aşa că poate ar fi mai bine să ne aşezăm.

Le indică o masă rotundă înconjurată de scaune cu spătar înalt din partea opusă a piscinei şi se îndreptară cu toţii spre ea. Owen intui că era tensionată din poziţia uşor rigidă a corpului. Se aşeză pe un scaun, făcându-i cu ochiul pentru a mai destinde atmosfera.

— Arăţi trăsnet pentru cineva care a fost vânat cu lansatorul de grenade acum o săptămână.

— Da, mă gândeam la acelaşi lucru azi-dimineaţă, îl privi ea cu o expresie ironică. Chiar dacă mă simt ca şi cum m-ar fi călcat trenul.

— Probabil mai durează câteva zile până-ţi revii complet.

Jack scoase o fotografie din rucsac şi-o aşeză pe masă.

— Îl recunoşti? o întrebă pe Jadyn.

— Nu… ar trebui? făcu ea o mică grimasă după ce studie bărbatul din imagine.

— E Farouk Tehrazzi, o informă Jack cu o expresie neutră.

— Eşti sigur? îşi ridică Jadyn privirea la el.

Owen îi înţelegea nedumerirea. Tehrazzi nu arăta deloc ca un militant islamic, mai degrabă părea european cu ochii aceia verzi precum mătasea broaştei şi părul castaniu deschis. Ceea ce reprezenta o problemă în sine. Puteai trece pe lângă el în fiecare zi, salutându-l politicos, fără să bănuieşti vreodată că de fapt stai de vorbă cu un monstru care învaţă adolescenţi să se

arunce în aer în pieţe publice pentru a face cât mai multe victime colaterale. Stereotipul teroristului arab analfabet cu o strălucire nebună în ochi nu putea fi mai departe de adevăr, mulţi dintre ei studiind la universităţi de renume, fluenţi în cel puţin trei limbi străine, infiltrându-se astfel cu succes în cele mai cosmopolite oraşe din lume. Adevărul era că nu puteai şti niciodată cu cine stai de vorbă.

— Foarte, răspunse Jack. Sigur nu-l recunoşti?

— Sigur, îl privi Jadyn uşor încruntată. De ce mă tot

întrebi asta?

— Pentru că aţi studiat în acelaşi timp la aceeaşi universitate.

Jadyn îl privi cu uimire.

— Serios? Nu mi-l aduc aminte. Pe de altă parte, Harvard e destul de mare, n-ai cum să cunoşti pe toată lumea.

— E cu doi ani mai mare ca tine, a absolvit cu o diplomă de ştiinţe politice.

— Şi vrei să spui că mă ştie de atunci? arcui Jadyn o sprânceană. M-a urmărit tot timpul ăsta să mă omoare?

Jack o privi cu o expresie gravă.

— Tehrazzi s-a născut şi-a crescut în Liban. În adolescenţă l-a cunoscut pe Abbdullah Nasser, un om de afaceri sirian care l-a luat sub aripa lui şi l-a trimis la studii în State. Acolo a fost radicalizat de un adept Hezbollah. Da, ştia cine eşti. Dar premiul lui cel mare era Hani, pe care-l ura pentru faptul că era un adept convins al relaţiilor diplomatice bune dintre Liban şi Statete Unite. Acum însă, Hani nu mai e şi tu i-ai scăpat printre degete, ceea ce l-a pus într-o lumină extrem de proastă. Va face posibilul şi apoi imposibilul să rectifice acea greşeală. E obsedat de răzbunare, ceea ce reprezintă un punct slab de care putem profita.

— Owen o studie atent pe Jadyn în timp ce pătrundea înţelesul cuvintelor lui Jack, aşteptându-se să-i râdă în nas în orice moment şi să-l trimită la plimbare.

— Adică vrei să spui că vrei să mă foloseşti pe post de momeală? întrebă ea pe un ton calm.

— Ori putem alege să stăm pe loc, aşteptându-l să vină după tine. El ori altcineva, din moment ce-a pus un preţ pe capul tău.

Jadyn păli, dar rămase tăcută.

— Tehrazzi e uns cu toate alifiile şi are suficienţi adepţi. Dacă accepţi planul meu, îl pot face să dispară mult mai repede decât dacă adoptăm o strategie defensivă, încercând să-i anticipăm mişcările.

— Şi ce te face să crezi că reuşim să i-o luăm înainte? întrebă Jadyn, privindu-l cu neîncredere.

— Pentru că simpla ta prezenţă îl va face să iasă din ascunzătoare. Plus că un agent operativ CIA lucrează chiar acum la recrutarea lui Abdullah.

Jadyn zâmbi slab.

— Deci cum spuneam, mă vrei pe post de momeală.

Owen îi studie expresia feţei, dar nu descoperi nicio umbră de emoţie. Era impresionat de tăria ei de caracter şi uşurinţa cu care accepta anumite realităţi, dar în acelaşi timp alarmat că-l asculta pe Jack fără să dea semne că l-ar refuza prea curând. Realiza oare cât de periculos era acel plan? Ar fi vrut s-o ştie la sute de kilometri depărtare de Tehrazzi, în niciun caz să încerce să-l ademenească fix la uşa ei. Dacă accepta, avea să facă absolut orice pentru a o proteja şi acela era singurul motiv pentru care se implicase în acea misiune total neobişnuită.

Jack o privi cu un zâmbet şiret.

— Vorbeşti fluent arabă, te poţi deghiza în aşa fel încât să pari de-a locului, plus că ai o motivaţie puternică să-ţi doreşti să-l elimini pe Tehrazzi din peisaj. N-ai nevoie de foarte multă pregătire pentru chestia asta. Nu vreau decât să-i atragi atenţia şi să-l scoţi din ascunzătoare, restul intră în atribuţiile noastre.

Jadyn continuă să-l privească, muşcându-şi buzele. *Spune nu, fir-ar să fie*! o îndemnă Owen în gând. *Haide, Jadyn, eşti prea deşteaptă să accepţi toată nebunia asta*. În schimb, ea îşi întoarse privirea la el.

— Şi tu, Owen, de ce te afli aici?

— Am nevoie de un operator bun şi prefer să lucrez cu un Navy SEAL atunci când pot, pentru că sunt excelent antrenaţi şi într-o condiţie fizică superbă, răspunse Jack în locul lui. Plus că ştiu că va face absolut orice pentru a te proteja.

Privirea ei se înmuie o idee, dar nu spuse nimic. Ceea ce era bine, pentru că nici Owen habar n-avea ce-ar fi putut spune.

Jack scoase un plic mare din rucsac şi-l puse pe masă, împingându-l fără niciun cuvânt spre Jadyn cu expresia cuiva care deţine un atu important. Clopote de alarmă sunară în mintea lui Owen.

— Ce-i asta? întrebă automat, temându-se că ştie deja, ştiind sigur că nu-şi doreşte să vadă şi Jadyn.

Dar ea îi aruncă o privire fugară şi întinse mâna după plic. Owen o prinse de încheietură.

— Nu-l deschide. Îşi îndreptă privirea furioasă către Jack. Spune-mi ce-i chestia asta.

Jack îl ignoră, continuând s-o privească pe Jadyn. Ticălosul ştia prea bine că nu putea rezista curiozităţii. Jadyn îşi trase mâna şi luă plicul, pregătindu-se să-l deschidă.

— Nu, fir-ar să fie! o prinse Owen din nou de mână, clătinând din cap. Nu-i nevoie să vezi ce-i acolo.

Dar Jadyn folosi o tehnică de eschivare pentru a-şi elibera mâna, parcă dorind să-i reamintească de pregătirea ei în arte marţiale şi de faptul că nu era chiar atât de delicată precum părea. Scoase nişte fotografii din plic şi-şi coborî privirea la ele. Ochii i se măriră de groază. Owen îşi plecă capul, oftând resemnat.

— Dumnezeule, e Qamar, şopti Jadyn, privind imaginea unei femei decapitate.

Jack îi studie îndeaproape reacţia, ignorând furia ce emana în valuri din direcţia lui Owen.

— Tehrazzi a aflat că ea şi soţul ei ţi-au adus apă, după care ne-au informat unde vă putem găsi. După mai multe ore de tortură, asta a fost răsplata finală. În următoarea fotografie poţi vedea ce i-a făcut soţului ei.

Jadyn tresări la noua imagine hidoasă.

— Partea cea mai bună abia urmează, Qamar şi Hamid au fost bunicii lui, completă Jack.

— Suficient!

Owen îi luă fotografiile din mână, împingându-le dezgustat spre Jack. Însă era prea târziu, pentru că în adâncurile ochilor întunecaţi ardea deja o furie mocnită.

— Eşti de acord să mă ajuţi să-l trimit în iad pe nemernicul ăsta? întrebă Jack cu voce joasă.

Jadyn întoarse capul să-l privească pe Owen, cerându-i tacit părerea.

— Du-te acasă, ai trecut prin destule, îi spuse el pe un ton blând. Caută plaja aia despre care ţi-am povestit în elicopter… priveşte asfinţitul şi trage adânc aer proaspăt în plămâni. Uită toate experienţele groaznice prin care ai trecut şi uită iadul ăsta. Nu te mai întoarce niciodată aici, n-ai pentru ce şi pentru cine.

Jadyn îşi întoarse privirea la Jack.

— Dacă nu sunt de acord, ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic, pur şi simplu pleci acasă.

— Şi dacă accept?

— Nu-ţi pot promite decât un singur lucru, Jadyn, faptul că viaţa ta nu va mai fi niciodată la fel.

— În cazul în care rolurile noastre ar fi inversate, tu ce-ai alege?

— Probabil ţi-aş spune să găseşti pe altcineva.

— Dacă accept, ce fel de protecţie îmi oferi?

— Owen va fi tot timpul lângă tine, la fel şi eu. Plus o echipă de oameni unul şi unul, cu toţii aleşi doar de mine.

— Crezi că prin mine ai cea mai bună şansă să spulberi javra asta de pe faţa pământului?

— Crezi că m-aş mai fi aflat aici dacă nu eram convins de asta? răspunse Jack cu o altă întrebare.

— În cazul ăsta, e clar că nu pot refuza, răspunse ea simplu.

12

şediul CIAM Filiala Beirut

OUJen nu era un mare fan al surprizelor. În cariera pe care o alesese, surprizele nu reprezentau niciodată un lucru bun. Însă când păşi în acea dimineaţă în sala de antrenament, avu parte de o surpriză imensă. Jadyn, cu părul strâns la spate şi îmbrăcată într-un trening lejer, se bătea pe tatami cu cineva. În timp ce el rămase pironit locului, încercând să-şi revină din uluială, ea se lansă într-o

serie de lovituri şi combinaţii de mişcări impresionante, atacându-şi adversarul cu o violenţă şi eficienţă absolut şocante. Oricine era tipul, părea destul de bun şi de rapid, dar chiar şi aşa abia reuşi să blocheze o lovitură ucigătoare în zona rinichilor. Jadyn se retrase, părând uşoară ca un fulg pe picioare, regrupându-şi forţele pentru un alt atac. Dar tipul o atacă prin surprindere, forţând-o să se eschiveze de câteva ori pentru a-i evita loviturile. Owen deschise gura să-l admonesteze, dar o închise la loc atunci când deveni evident că era mai mult decât în stare să se descurce şi singură. O privi uimit în timp ce blocă doi pumni şi o combinaţie de lovituri de picioare înainte de a-i secera picioarele oponentului şi-a se lansa cu nişte lovituri proprii ce se finisară la carotidă. Tipul se rostogoli în picioare şi-o atacă din nou, cu intenţia clară de-a rupe nişte oase. Jadyn pară cu dibăcie, dar Owen ştia că deja o dor rănile mult prea proaspete. I se citea în maxilarul tensionat şi în felul în care-şi muşca buza de jos. În ochi, însă, nu i se citea decât determinarea.

— Ajunge! strigă, incapabil să se mai abţină.

Ambii luptători se opriră şi se întoarseră să-l privească. Owen se apropie de ei ca o felină, pregătit să-i rupă capul bărbatului de pe umeri.

— Owen, îl salută Jadyn, aplecându-se în faţă pentru a-şi sprijini mâinile pe genunchi, trăgându-şi sufletul. Ce cauţi aici?

Partenerul ei se apropie de ea şi-o prinse cu ambele mâini de talie ca pentru a o ajuta să-şi menţină echilibrul.

— Ce naiba faci? o întrebă Owen, aruncându-i o privire ucigătoare idiotului care tocmai o atacase de parcă ar fi vrut s-o bage înapoi în spital. Nu crezi că e cam devreme pentru un antrenament atât de dur?

Jadyn se îndreptă, ridicându-şi bărbia cu un aer sfidător.

— Am centură…

— Da, ştiu ce centură ai, o întrerupse Owen. Ceea ce nu justifică prostia asta atât de curând după ce-ai fost la

un pas de moarte.

Tipul de lângă ea era o idee mai înalt şi mai masiv decât el, dar nu se îndoia că la o adică îl putea toca mărunt ca la carte. Felul în care o atingea îl scotea din sărite.

— Owen, el e Miles Graham, făcu Jadyn prezentările, întrerupând momentul tensionat. Miles, Owen Wallace. Owen e Navy SEAL, ne-a salvat pe mine şi pe… tata, ezită pentru o fracţiune de secundă la menţiunea lui Hani.

— Navy SEAL, zâmbi Miles crispat. Sunt onorat. Owen îl învălui într-o privire glacială.

— Tu eşti şeful echipei de securitate?

— Văd că ţi-ai făcut temele, îi susţinu Miles privirea, o sfidare tacită oglindindu-se în ochii căprui deschis.

Owen înclină tăcut din cap. Miles Graham era fost Ranger în armata americană, unde se ocupase de operaţiunile sub acoperire şi de extragerea de ostatici, în ultimii patru ani activase pe post de şef al securităţii lui Hani Ijaaz. Cu şase ani mai în vârstă decât Owen, petrecuse mai mult timp în Orientul Mijlociu decât petrecuse Owen cu totul în trupele de elită Navy SEALS. Aşa, şi? Nu-i păsa dacă tipul era cel mai bun prieten cu comandantul JSOC. Preocuparea lui principală în acest op era Jadyn. Punct. El şi doar el se ocupa de siguranţa ei, indiferent ce credea Miles. Oricum, fostul Ranger avea deja două bile negre: faptul că n-o menajase deloc în timpul antrenamentului de mai devreme şi felul posesiv în care se comporta cu ea. Şi dacă era să fie cinstit cu el însuşi, ura faptul că Jadyn i-o permitea. Îşi spuse că nu conta. Chiar dacă era ceva de natură romantică între cei doi, asta nu schimba cu nimic rolul lui în toată povestea. Acceptase să participe în acea misiune numai şi numai pentru a o proteja şi exact asta avea de gând să facă. Chiar şi aşa, tot nu putea să nu-şi imagineze cum i-ar sparge faţa lui Miles Graham.

Pe buzele lui Miles înflori un zâmbet de parcă i-ar fi putut ghici gândurile.

— Cum e spatele? o întrebă pe Jadyn. Eu zic că am

terminat pe ziua de azi, fa un duş, după care-ţi fac un masaj.

Privirea ei se mută de la un bărbat la celălalt şi înapoi.

— Voi doi aţi terminat cu marcarea teritoriului, că mi-am cam făcut plinul pentru toată viaţa cu manifestări violente. Am văzut suficient sânge în ultima perioadă, mulţumesc frumos.

Owen zâmbi forţat.

— Neah, suntem fraţi de cruce, fără griji. Du-te la duş, noi o să depănăm amintiri din copilărie. Aşteptă până când Jadyn părăsi sala de antrenament, după care se întoarse către Miles. Deci eşti bodyguard, expert în arte marţiale şi maseur.

O sclipire periculoasă apăru în privirea lui Miles.

— Orice e nevoie, mă adaptez destul de repede.

Nenorocitul avea coaie, trebuia s-o accepte.

— Perfect, cu atât mai bine. Atunci poate-mi explici şi mie de ce-o forţezi în halul ăsta mult mai devreme decât e cazul.

— O cunosc de ani de zile, ştiu exact cât, cum şi când poate duce.

— Şi cu toate astea, nu-ţi pasă că e încă în convalescenţă? Pe lângă rănile ca atare, are şi o grămadă de muşchi afectaţi.

— Te referi la deltoidul drept, plus triceps, vastus lateralis, serratus anterior şi pectoralul major?

Owen se încruntă la acea lovitură sub centură. Era oarecum uimit de reacţia lui imatură şi ostilitatea complet nefirească faţă de Miles. Totuşi, n-avea de gând să-l pocnească indiferent ce s-ar fi întâmplat. Oricât de bine l-ar fi făcut să se simtă.

— Să înţeleg că n-ai citit tot dosarul meu? arcui Miles o sprânceană. Pentru că dacă ai fi făcut-o, ai fi ştiut că sunt şi medic.

Ok. Să mă fut în ea de politeţe, se gândi Owen iritat.

— Ba da, parcă am citit ceva în sensul ăsta, spuse cu

voce tare. La fel cum am citit şi despre faptul că ai dat un chix de milioane la ambasadă în ziua atacului. Moment în care am intervenit eu şi ţi-am salvat angajatorii… mă rog, ce mai rămăsese din ei.

— Dacă eşti atât de îngrijorat pentru binele ei, de ce-o târăşti în căcatul ăsta? mârâi Miles printre dinţi.

— N-am nicio legătură, dacă era după mine ar fi deja înapoi în State, cu un bodyguard mereu după ea.

— Şi atunci de ce-ai acceptat misiunea asta?

— Pentru că n-am putut s-o conving să nu cadă în plasa lui Jack şi n-am încredere în CIA s-o protejeze. Din punctul lui de vedere, misiunea e pe primul plan.

Miles se dezumflă ca un balon.

— Da, aşa mă gândeam şi eu.

— Ok, deci până la urmă se pare că suntem de aceeaşi parte a baricadei.

Miles oftă, trecându-şi o mână prin păr.

— Pentru liniştea ta sufletească, să ştii că Jadyn e o femeie incredibilă. Eu am antrenat-o pentru centura aia neagră, plus tactici de luptă de stradă şi de guerilă. La o adică, e mai mult decât în stare să stea pe picioarele ei. Şi nu se descurcă prea rău nici cu o armă în mână.

Tehnicile despre care vorbea Miles erau eficiente în cazul în care erai atacat într-un club ori pe o alee întunecată, fiind egale cu zero atunci când venea vorba despre vânătoarea unui tip versat precum Tehrazzi, care pe deasupra era protejat de un întreg network de celule teroriste. Nu mai punea la socoteală faptul că urmau să se infiltreze adânc într-o zonă complet ostilă şi nici potenţială implicare a militanţilor ISIS. Spera că Miles lua în considerare toate acele aspecte.

— În ceea ce mă priveşte, prioritatea noastră numărul unu e să ne asigurăm că nu va avea nevoie de niciun fel de tactici de luptă. Sper să fim pe aceeaşi lungime de undă.

— Absolut! Miles întinse mâna după un prosop cu care-şi şterse faţa transpirată. Dar pentru cultura ta

generală, ar trebui s-o testezi puţin ca să vezi de ce e-n stare. Între timp, dacă-ţi pasă atât de mult de siguranţa ei, ne vedem într-o oră s-o ducem la spital pentru vizita medicală finală.

Miles îi făcu cu ochiul şi se îndreptă spre duşuri. Cam atât apropo de aliaţi de nedejde. Owen oftă, dându-şi capul pe spate pentru a-şi fixa privirea în tavan. Nu aveau nici timp, nici loc de gelozii inepte, replici arogante şi ostilităţi infantile ori de câte ori se aflau faţă în faţă. Nebunia în care urmau să se implice nu era un op militar de tip standard. Sigur, toţi membrii echipei erau profesionişti de top, dar nu se mulau pe regulile stricte şi disciplina de fier specifică armatei. Cu toate astea, era conştient de faptul că Jack era un agent operativ de mare clasă, avea încredere în experienţa lui. În niciun caz nu era genul care să implice oameni în care nu avea absolută încredere din toate punctele de vedere. Acestea fiind spuse, Owen intenţiona să se asigure că toţi membrii echipei erau conştienţi de rolul fiecăruia dintre ei, apreciind corect pericolul unei greşeli de rutină ce se putea dovedi fatală. Începând cu Jadyn.

Owen o aştepta când ieşi din vestiare şi era clar după expresia întipărită pe faţa lui că Miles nu-i făcuse o impresie prea bună. *Previzibil*, se gândi Jadyn, afişând un zâmbet cald pentru a-i îndulci starea de spirit. Miles avea darul de-a fi extrem de enervant uneori.

— Deci, care-i planul pentru azi? îl întrebă, încercând să pară cât mai docilă.

Owen o studie cu o intensitate aproape paralizantă.

— După câte am observat, te simţi mult mai bine. Jadyn ridică din umeri cu o nonşalanţă studiată.

— Mă simt excelent. Mă mai ţin copcile pe ici pe colo, dar e suportabil.

De fapt, îi plăcuse să se poată mişca în voie, chiar dacă nu dispunea încă de forţa şi rezistenţa cu care era obişnuită. Dar n-avea de gând să recunoască asta în faţa lui Owen, mai ales atunci când în ochi i se oglindea o

imensă dezaprobare. Continua s-o fixeze cu privirea, făcând-o să-şi dorească să dispară. Ce naiba era asta, un fel de test de tip hai-să-vedem-cine-cedează-primul? în cazul ăsta, urma să aibă o mare surpriză. îi susţinu privirea fără să clipească, arcuind o sprânceană într-o provocare tacită. Privirea lui păru să se mai îmblânzească o idee.

— Cred că ar trebui să punem nişte lucruri la punct.

— Da, probabil ar trebui.

— Vreau să clarificăm rolul tău în misiunea asta.

— Îl cunosc foarte bine. Sunt pe post de momeală umană pentru un terorist psihopat cu un cui împotriva mea şi dorinţa de-a se afirma în lumea bolnavă la cap a extremiştilor islamici. Am uitat ceva?

— Tehrazzi n-are un cui împotriva ta, Jadyn, te vrea moartă, comentă Owen pe un ton sec. Pur şi simplu. Din punctul lui de vedere, suntem cu toţii nişte infideli numai buni de ucis, dar tu eşti pe locul unu pentru că în primul rând eşti femeie şi în al doilea eşti fiica pe jumătate americancă a unui aliat politic al Statelor Unite. Îşi înclină capul şi se încruntă. Înţelegi genul ăsta de ură despre care vorbesc?

— Da, o înţeleg, făcu Jadyn o grimasă. Adevărul era că uneori nu se gândea decât la asta, mai ales noaptea târziu când se trezea gâfâind transpirată, ca şi când s-ar fi sufocat din nou în pivniţa groaznică din inima deşertului. Am studii în psihologie şi sociologie, Owen, aşa că înţeleg prea bine. S-ar putea să nu mă bănuieşti de chestia asta, dar sunt destul de isteaţă, adăugă pe un ton ironic.

— Există isteţime cultivată prin studiu şi cărţi, ceea ce e una, după care există experienţa de teren. La isteţimea din cărţi nu mă îndoiesc că eşti brici, dar…

— Am mult mai multă experienţă şi sunt mult mai puternică decât crezi, îl întrerupse Jadyn cu o umbră de dezamăgire în privire.

Ar fi trebuit să ştie deja asta. Nu-şi târâse fundul obosit şi rănit prin deşert fără să se plângă nici măcar o singură dată? Owen oftă cu o expresie dezaprobatoare, în

mod normal, asta ar fi trebuit s-o scoată din sărite, dar în schimb nu simţea decât nesiguranţă de parcă o parte din ea îşi dorea cu disperare admiraţia lui.

— Eşti foarte puternică, nu neg asta, spuse Owen într-un târziu. Dar nu faci parte din misiunea asta ca s-o dovedeşti cuiva. Când vine vorba despre experienţa de teren, atunci intrăm noi în scenă. Eu şi restul echipei. Ne-am înţeles? Orice curs de instruire prin care treci, fie că e luptă corp la corp ori arme de foc, e doar o ultimă soluţie de auto-apărare. Ceea ce înseamnă că te poţi folosi de lecţiile respective doar în cazul în care suntem cu toţii morţi, pentru că doar aşa vei avea nevoie de ele. E clar?

Menţiunea potenţialei lor morţi o secă complet de orice fel de dorinţă de sfidare. Jadyn îşi înghiţi nodul din gât la ideea că oricare dintre ei ar putea fi rănit ori ucis de dragul ei.

— Clar.

— În cazul ăsta, sper să înţelegi că episodul Wonder-Woman-contra-Bruce-Lee pe care l-am vizionat ceva mai devreme nu va mai fi necesar de acum înainte.

Într-un fel, comentariul lui o durea, mai ales că la un anumit nivel se aşteptase să-l dea pe spate cu abilităţile ei fizice. Adică, până şi un Navy SEAL putea aprecia o fată care se bătea cu atâta determinare la doar o săptămână după ce fusese la un pas de moarte, nu?

— Nu aştept nimic altceva de la tine în misiunea asta decât să faci ce, cum şi când ţi se spune, continuă el ca şi cum s-ar fi adresat unui copil mic şi neastâmpărat. Fără întrebări, comentarii şi excepţii.

Jadyn clipi, întrebându-se în sinea ei dacă bărbatul din faţa ei era acelaşi cu cel care-o sărutase pe patul de spital în urmă cu câteva zile. Bărbatul tandru care-i zâmbise, privind-o cu admiraţie. Pentru că cel din faţa ei n-avea nicio legătură cu el. Nu, acela era Owen Wallace soldatul profesionist de elită. Distant, serios, glacial. Dur. Ca şi cum acel sărut nici nu existase vreodată, iar ea nu reprezenta nimic altceva decât un civil pe care era forţat

să-l accepte într-o misiune. Ok, deci toată mascarada cu protecţia nu era decât un simplu job pentru el, realiză cu o strângere de inimă. Bun, atâta timp cât lucrau împreună, relaţia lor avea să se bazeze pe precepte strict profesioniste. Nu era vreo cretină, ştia că Owen nu încerca decât să-şi facă treaba cât mai bine şi asta implica distanţarea faţă de ea. Probabil era doar o modalitate de-a mări exponenţial şansele de supravieţuire pentru toată lumea. Ceea ce-i convenea de minune. Totuşi, cerea prea mult dacă-şi dorea să se comporte ceva mai uman? Dacă nu-şi mai permitea să fie tandru şi sexi ca înainte, putea s-o trateze măcar decent, nu-i aşa? Realiză cu stupoare că devenise extrem de dependentă de el şi asta într-o perioadă relativ scurtă de timp. *Mi-a salvat viaţa, e normal să mă fi ataşat de el*, se gândi cu o grimasă mentală. Şi-am interpretat totul greşit ca proasta. Pentru el nu fusese decât o fază de moment, care acum trecuse. Şi dacă voia să-i fie bine, atunci trebuia să-i treacă şi ei.

— Am înţeles, răspunse în cele din urmă. Dar suntem ok, nu? Adică suntem prieteni.

— Nu mă aflu aici să fiu prietenul tău, Jadyn.

Zdrang! Pur şi simplu. Probabil între timp îşi pierduse şi simţul umorului pe undeva.

— Ştii ce cred eu? se aventură ea, decisă să-l scoată din faza aceea de soldat perfect. Cred că eşti în toane proaste datorită discuţiei cu Miles.

Owen se încruntă.

— Nu funcţionez pe toane. Şi Miles mă lasă rece.

Jadyn îi zâmbi cu subînţeles.

— Da, te cred pe cuvânt. E ok, crede-mă, Miles mă aduce şi pe mine în starea asta uneori. Dar nu-ţi face griji, o să-l placi mult mai mult pe Vaughn. îl ţine pe Miles din scurt aşa cum n-o poate face absolut nimeni.

— Vaughn?

— Fratele lui Miles. Geamăn. Seamănă leit unul cu celălalt.

Owen o privi cu şoc şi groază.

— Ajunge şi el în seara asta, continuă Jadyn pe un ton amuzat. Nu ţi-a spus Jack?

(VII l G? S5 aprecia faptul că privirea lui Owen scruta permanent împrejurimile în timp ce-o escorta pe Jadyn către Range Rover, instalând-o apoi pe bancheta din spate. Era clar că tipul părea să ia foarte în serios protecţia ei, ceea ce adăuga bile albe în favoarea lui. N-avea de gând să i-o recunoască, dar avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obţine. Încercase absolut totul s-o convingă să-şi schimbe hotărârea în legătură cu participarea la acel op. îi făcuse morală şi-i ţinuse discursuri. Pledase şi-o implorase. Încercase o abordare logică. Ameninţase ca o ultimă soluţie şi şi-o luase în bot. Grav. Nu funcţionase nimic pentru că Jadyn era la fel de încăpăţânată cum fusese şi Hani. Odată ce lua o decizie, nimeni şi nimic n-o mai putea face să se răzgândească. Drept pentru care nu-i mai rămânea decât să se împace cu ideea şi să colaboreze cu ceilalţi pentru a o menţine în siguranţă. De preferat fără să se căptuşească cu un ulcer pe parcurs.

Owen închise portiera din spate şi întoarse capul să-l privească.

— Putem face rost de o altă maşină care să nu ţipe *şmecheri foarte bogaţi şi importanţi, vă invităm cu drag să ne atacaţi*?

— Avem mai multe, dar asta e singura blindată.

Owen oftă şi redeschise portiera pentru a se urca lângă Jadyn. Miles se sui la volan.

— Vă deranjează foarte tare dacă trecem şi pe la aeroport să-l luăm pe fratele meu?

— Atâta timp cât nu avem probleme legate de securitate, n-am nicio problemă, răspunse Owen, privindu-l în oglinda retrovizoare.

Miles înclină din cap şi porni motorul. Nu voise să şi-o recunoască până în acea dimineaţă, dar era îngrozitor de îngrijorat. Un psihopat cu un network de celule teroriste în spate pusese un preţ pe capul lui Jadyn şi el habar n-avea dacă e capabil s-o protejeze, cu ori fără ajutorul câtorva

profesionişti de elită. îi aruncă o privire fugară în oglinda retrovizoare, sperând că şapca trasă pe ochi în care-şi vârâse tot părul şi ochelarii întunecaţi de soare reprezentau o deghizare cât de cât decentă. O instruise să poarte o bluză cu mânecă lungă pentru a ascunde cicatricile recente.

Ca să-i distragă atenţia, conversă cu ea pe parcursul drumului, dar de fiecare dată când încerca să-l atragă şi pe soldatul perfect în conversaţie, Owen răspundea monosilabic. *Să-l ia naiba*, *tipul chiar e un nesuferit*, se gândi Miles în timp ce parca maşina în faţa spitalului, urmărindu-l apoi cum o escorta la consultaţie, ţinând-o rigid cu o mână de cot. Atitudinea de zeu al universului îi amintea de Vaughn, fratele lui geamăn. Fir-ar să fie, iar îl durea stomacul. Era încordat ca un arc şi nici măcar nu începuse încă misiunea. Dacă nu-şi ţinea firea, nu numai că avea s-o scoată din sărite pe Jadyn, care ura să i se spună ce să facă şi detesta bărbaţii posesivi, dar probabil risca să fie dat afară din echipă. Ceea ce-ar fi însemnat să rămână pe tuşă, sperând ca ceilalţi să-i asigure securitatea. *Sub nicio formă*, se gândi iritat. Singurul mod în care părăsea echipa era doar cu picioarele înainte.

Lăsă motorul pornit, atent la maşinile care soseau şi la cele care părăseau parcarea, dar nu observă nimic care să-i declanşeze vreun semnal de alarmă. Ajustă aerul condiţionat la o temperatură mai scăzută, înjurând în gând căldura înăbuşitoare. Cu toate astea, Jadyn nu se plânsese atunci când îi ceruse să poarte mâneci lungi. Era atât de mândru de ea. La fel ar fi fost şi Hani dacă s-ar fi aflat acolo s-o vadă. Cât de incredibil de puternică era să accepte o misiune atât de riscantă după tot ce se întâmplase. Era plină de cicatrici pe toată partea dreaptă a corpului şi cu toate astea nu se plânsese niciodată, antrenându-se în ultimele două zile cu seriozitatea unui atlet de performanţă. Aşa era Jadyn, încăpăţânată până-n măduva oaselor. Dar cel mai mult îl îngrijorau cicatricile pe care nu le putea vedea. Cele psihologice. Şi era numai şi

numai vina lui. Ar fi trebuit să găsească o cale pentru a preveni atacul de la ambasadă. Ar fi trebuit să simtă că ceva nu era în regulă.

După ce-i condusese pe Hani şi Jadyn la ambasadă, asigurându-se că totul era în ordine, se întorsese la vilă pentru a verifica imaginile ultimelor zile de pe camerele de securitate. Iisuse, i se făcea rău de fiecare dată când retrăia momentul în care aflase despre atac. Până când ajunsese la ambasadă, nu mai era nimic de făcut. Ca şef al securităţii lui Hani, ar fi trebuit să prevadă că ceva urma să se întâmple, plus că ar fi trebuit să rămână alături de el şi Jadyn pentru a le asigura spatele. Dacă s-ar fi aflat acolo, poate n-ar fi fost răpiţi şi Jadyn n-ar fi suferit atât de mult. Hani n-ar fi murit.

Suferise ca un câine cât timp fuseseră daţi dispăruţi, fără să poată pune nimic în gură ori să închidă un ochi. Când în cele din urmă primise vestea că fuseseră salvaţi şi se află amândoi în siguranţă la spital, încălcase o duzină de legi de circulaţie pentru a ajunge la ea cât mai repede cu putinţă. De atunci, Jadyn abia dacă mai dormea şi asta numai cu lumina de la baie aprinsă ori uşa deschisă. îi era frică să închidă ochii şi să rămână singură în întuneric pentru că stătuse timp de două zile într-o gaură împuţită în inima deşertului, fără mâncare şi apă. Cât trebuie să fi fost de îngrozită, simţind cum se deshidratează încetul cu încetul într-o beznă totală.

Jadyn nu-l învinuise niciodată pentru ceea ce se întâmplase. I-o spusese cu subiect şi predicat imediat ce păşise în rezerva de spital, căutând-o din ochi cu o expresie disperată. I se frânsese inima când o descoperise întinsă pe pat, plină de răni, după ce asistase la moartea propriului tată. În ciuda copcilor şi a bandajelor, i se aruncase de gât, strângându-l de parcă i-ar fi fost teamă că cineva i-o va smulge de braţe. Savurase fiecare secundă preţioasă. De obicei, Jadyn voia ca lumea să creadă că poate face totul singură şi că n-are nevoie de ajutorul nimănui, dar femeia care se agăţase de el în spital, în timp

ce lumea se prăbuşea în jurul ei, avea nevoie de cineva care s-o protejeze. Miles ar fi dat orice ca el să fie cel ales, dar începea să-şi piardă speranţa că asta avea să se întâmple vreodată. Mai ales de când apăruse soldatul perfect în peisaj, de care Jadyn părea mult prea ataşată. Măcar era extrem de competent şi nu părea să aibă prea mare încredere în Jack şi gaşca lui de la CIA. Din punctul lor de vedere, era clar că misiunea se află pe primul plan, în niciun caz siguranţa lui Jadyn. Şi oricât l-ar fi displăcut, era convins că priorităţile lui Owen erau exact opuse.

Imediat ce Jadyn şi Owen îşi făcură apariţia şi se suiră înapoi în maşină, Miles demară în trombă, uşurat să părăsească parcarea ce putea deveni locul ideal pentru o ambuscadă în orice moment.

— Deci? întrebă, privindu-i în oglinda retrovizoare.

— Aviz pozitiv, răspunse Jadyn. Doctorul s-a declarat mulţumit de evoluţia cicatricilor.

— Trebuie să oprim la o farmacie să-ţi luăm somniferele pe care ţi le-a prescris, îi raminti Owen.

— N-am nevoie de ele, îl contră Jadyn pe un ton sec.

— Cred că totuşi ar fi bine să le avem pentru orice…

— Nu! Am spus că nu e nevoie, îl întrerupse Jadyn iritată.

Miles nu-şi putu abţine un zâmbet satisfăcut. Probabil soldatul perfect o călcase pe nervi ca să ajungă să-i vorbească în felul acela complet necaracteristic. Opri la semafor, în spatele unui camion antic. În oglinda retrovizoare surprinse o maşină gri ce făcea un slalom nebun printre maşinile din spate încă aflate în mişcare. Semaforul îşi schimbă culoarea în verde şi Miles aşteptă nerăbdător ca rabla din faţa lui să se pună în mişcare. Maşina gri ajunsese deja suficient de aproape încât să-i vadă pe ocupanţi în oglinda retrovizoare. Doi bărbaţi tineri, în mod clar arabi, ce păreau că-l fixează cu privirea. Miles băgă în viteză înjurând printre dinţi, un semnal de alarmă declanşându-i-se în minte. Camionul tot nu se urnise şi nu avea decât două opţiuni: să vireze pe banda

din mijloc, descoperindu-se din ambele părţi în cazul unui atac armat, ori s-o ia pe trotuar, riscând să accidenteze o mulţime de oameni nevinovaţi. Niciuna nu părea o alegere bună, dar nu putea rămâne pe loc, devenind o ţintă sigură.

— Maşina gri? întrebă Owen, cu privirea lipită de oglinda laterală.

— Da.

Degetele lui Miles se încleştară pe volan.

— Ia-o pe banda din…

— Ştiu ce am de făcut, îl întrerupse Miles pe un ton tensionat, detestând în sinea lui faptul că tipul se credea suficient de deştept încât să-i spună cum să-şi facă treaba. Nu orice idiot ajungea şeful securităţii lui Hani Ijaaz.

Camionul se mişcă în sfârşit din loc, oferindu-i cei câţiva centimetri necesari şi viră abrupt pe banda din mijloc, accelerând şi ratând la milimetru să agaţe un taxi cu bara de protecţie. Maşina gri execută aceeaşi manevră, luându-se după ei.

— Ţineţi-vă bine! îi avertiză Miles, văzând în oglinda retrovizoare cum Owen îi punea centura de siguranţă lui Jadyn.

— Jos! strigă Owen, punându-i o mână pe umăr pentru a o culca pe banchetă.

Centura de siguranţă i se înfipse dureros în carne, dar Jadyn îşi muşcă buza de jos şi nu scoase niciun sunet. Închise ochii şi inspiră adânc, concentrându-se pe mişcările în zigzag ale maşinii în timp ce Miles o manevra abil prin traficul îngreunat. Oare recunoscuse cineva maşina? O recunoscuse pe ea? Fuseseră urmăriţi până la spital? Dintr-odată, toate regulile stricte impuse de Owen nu mai păreau atât de absurde şi enervante.

Miles viră la dreapta în scrâşnet de roţi, maşina vibrând din toate încheieturile şi demarând o idee înainte de-a se redresa. Owen îşi înfipse mâna în materialul bluzei ei. Se pregătea să sară din mers pentru a-şi pierde urma prin labirintul de străzi înguste? întoarse capul pentru a-şi ridica privirea la el, dorindu-şi să poată vedea ce se

întâmplă. Owen o ignoră, cu privirea fixată pe parbrizul din spate. Trei sunete ce părură focuri de artificii acoperiră urletul motorului maşinii.

— Fuck, mârâi Owen.

Fuck?! în mod clar, o astfel de reacţie din partea lui nu reprezenta un semn prea bun. Încercă să ridice capul pentru a vedea ce se întâmplă, dar Owen se aruncă peste ea, protejându-i trupul cu al lui.

— Stai jos!

— Suntem ok, comentă Miles pe un ton îngrijorat ce se bătea cap în cap cu ceea ce tocmai declarase. Maşina e blindată şi geamurile sunt antiglonţ.

Dumnezeule, deci chiar se trăgea asupra lor.

— Ţineţi-vă bine, îi avertiză din nou Miles, o să mai fac câteva manevre nasoale.

Viră brusc la stânga şi puse o frână puternică. Centura de siguranţă îi muşcă adânc în carne şi Jadyn nu-şi putu abţine un suspin. Owen se izbi de spătarul scaunului din faţă, redresându-se în următoarea fracţiune de secundă.

— Eşti ok, zmeule? aruncă Miles o privire în oglinda retrovizoare.

— Da. Tu concentrează-te să le pierzi urma, că mă descurc.

— Recepţionat.

Acceleră şi-o mai coti de trei ori pe străzi lăturalnice, apoi maşina prinse viteză în mod constant, indicând faptul că în sfârşit ieşiseră pe autostradă. Owen se relaxă o idee, dar continuă să privească fix parbrizul din spate. Scăpaseră de atacatori?

— Ai reuşit să vezi numărul de înmatriculare? întrebă Miles.

— Da, răspunse Owen pe un ton tensionat.

După câteva minute, îşi îndreptă trupul de pe al ei şi-o ajută să se ridice. Jadyn întoarse capul să privească prin parbrizul din spate, mulţumind în gând cerului că se terminase.

— Tu eşti ok? o întrebă Miles, studiind-o în oglindă, încuviinţă din cap, forţându-şi un zâmbet slab pe buze. Abia atunci realiză că-l ţinea strâns pe Owen de mână. Şi din moment ce el nu şi-o retrase, n-o făcu nici ea.

Sedmi-l Filiala Beirut

Jack intră în sala de mese, remarcând imediat paloarea lui Jadyn, precum şi cearcănele vineţii de sub ochi. Părea complet tensionată, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere atacul din acea după-amiază. Pe de altă parte, nu era un semn prea bun. Avea reţineri în legătură cu abilitatea ei mentală de-a participa în acel op, chiar dacă nu şi le exprimase cu voce tare. Jadyn era o femeie extrem de puternică, dar pentru o misiune precum cea de pe rol avea nevoie de cineva cu o voinţă de fier. Din păcate, superiorii săi îi puseseră în vedere faptul că prezenţa ei era indispensabilă, convinşi fiind că era cea mai sigură şi rapidă cale pentru a scoate vânatul din bârlog. Securitatea ei fusese devansată pe banca din spate, principalul obiectiv al misiunii fiind eliminarea lui Tehrazzi.

Miles îl salută cu o înclinare a capului în timp ce înfuleca dintr-o farfurie plină ochi cu ras asfur, o specialitate libaneză din carne de vită cu ceapă, ardei roşu, sos de rodii şi condimente.

— Ceva noutăţi? întrebă Owen.

Jack îşi trase un scaun la masă.

— Da. Tehrazzi e în Damasc pentru câteva zile, după care se îndreaptă spre Aleppo.

— Aleppo? repetă Jadyn cu o grimasă.

— Tehrazzi face afaceri cu mulţi investitori cel puţin dubioşi, plus Hezbollah, Hamas, ISIS şi miliţiile şiite irakiene. În ultima vreme se pare că primeşte fonduri şi de la iranieni, chiar dacă deocamdată nu putem dovedi chestia asta, îi explică Jack.

— Cum plec şi eu puţin din oraş, cum daţi de belea, se auzi o voce baritonală la intrarea în sala de mese.

— Vaughn! exclamă Jadyn entuziasmată, ridicându-se de la masă pentru a se îndrepta spre bărbatul înalt şi

brunet cu barbă stufoasă, a cărui constituţie masivă amintea de legendarul Atlas.

— Ce faci, micuţo? o luă el cu blândeţe în braţe.

— Nu sunt chiar atât de micuţă, se trase ea înapoi pentru a-i zâmbi amuzată, cu toate că nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Nu uita că sunt cu un an mai mare decât tine.

— Ei, nu mai spune!

— De parcă n-ai şti absolut tot despre mine, de la mâncarea preferată şi până la numărul de la pantaloni, râse Jadyn.

Vaughn ridică palmele în apărare, amuzamentul oglindindu-i-se în ochii căprui cu inserţii aurii.

— Din motive strict profesionale! Nici nu mă mir, dacă ne gândim prin câte magazine m-ai târât după tine să-ţi protejez fundul ăla sexi. Expresia lui Vaughn deveni brusc serioasă. Îmi pare tare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Hani… Hani era un om dintr-o bucată. O să-i simt lipsa, nici nu-mi vine să cred că vorbesc despre el la timpul trecut.

— Mulţumesc, îi zâmbi Jadyn cu tristeţe.

Îl conduse la masă, unde dădu mâna cu Owen şi Jack, ciufulindu-l în trecere pe Miles.

— Ce faci, frăţioare?

— Bine, coaie.

Vaughn îi arse o palmă după ceafă.

— Golanule, ai grijă cum vorbeşti de faţă cu Jadyn. Miles îşi dădu ochii peste cap cu o expresie exasperată.

— Da, că e prima oară când aude că-ţi zic aşa. Vaughn îşi trase un scaun la masă şi se aşeză.

— Aud că azi am pierdut un episod dramatic.

— Mda… chiar poţi să-i spui dramatic, comentă Jadyn cu o mină serioasă.

— Nicio grijă, micuţo, avem noi grijă de tine până se termină porcăria asta, o linişti Vaugh pe un ton hotărât.

— Ceea ce-mi aduce aminte că eşti aşteptată la poligon, completă Jack cu un zâmbet minuscul.

Jadyn se scuză de la masă şi se grăbi să părăsească sala de mese, nu înainte de a-l mai îmbrăţişa încă o dată pe Vaughn.

— Owen, am nevoie să ştiu foarte clar dacă e pregătită ori nu pentru operaţiunea asta, continuă Jack, întinzând mâna după o plăcintă cu brânză dulce.

— A trecut cu brio prin toate cursurile de luptă corp la corp, tactici de operare, supraveghere şi contra supraveghere, arme automate… e cât de pregătită poate fi. În sensul că şi-a însuşit noţiunile elementare.

— Şi din punct de vedere mental cum se prezintă?

— Cred că va fi ok. E foarte…

— Încăpăţânată, termină Miles propoziţia pentru el. Ăsta e cuvântul pe care-l cauţi.

Owen îl privi amuzat.

— Mda, poţi s-o mai spui o dată.

— Jadyn n-o să te dezamăgească, interveni Vaughn. E isteaţă şi gândeşte pe picioarele ei. Plus că e extrem de loială. O să facă întotdeauna ceea ce trebuie, indiferent cât ar fi de greu. Mai degrabă ar pica din picioare de oboseală în loc să se dea bătută, indiferent despre ce vorbim.

— Ideea e că siguranţa ei e mai presus decât lichidarea lui Tehrazzi, spuse Owen, privindu-l fix pe Jack.

Mestecând tacticos plăcinta delicioasă, Jack observă aprobarea tacită a gemenilor. Miles îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre el.

— Mai zi-mi o dată, că sunt mai lent la minte, de ceai neapărată nevoie de ea în operaţiunea asta?

— Pentru că Tehrazzi o vrea, răspunse Jack cu simplitate după ce înghiţi.

— Aha. Miles se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l încruntat. Şi cum funcţionează chestia asta, o plimbăm prin oraş s-o vadă lumea şi aşteptăm reacţii aşa cum am făcut azi?

— Ceva de genul ăsta.

Vaughn îşi încrucişă braţele la piept.

— Chiar crezi că Tehrazzi o să pună botul la prostia

asta infantilă?

— N-am nicio îndoială, îl privi Jack în mod deschis.

— Că aşa zice o psiholoagă de-a voastră care i-a făcut profilul bazându-se pe câteva informaţii neverificate, ori ştii tu sigur pentru că eşti biograful lui?

— Ambele, zâmbi glacial Jack.

— Niciunuia dintre noi nu ne convine faptul că Jadyn e implicată în misiunea asta, interveni Owen pe un ton împăciuitor. Dacă ar fi fost după mine, era de mult înapoi în State. Dar nu e. Motiv pentru care ne aflăm aici, să ne facem treaba cât mai bine, astfel încât să nu fie niciun moment în pericol. Şi dacă tot ne-am băgat în chestia asta, pentru că e clar că ea nu se mai răzgândeşte, eu zic să lichidăm jigodia aia cât mai repede ca să n-o mai lungim inutil.

Jack îşi termină plăcinta şi se ridică de la masă.

— Amin. Într-o jumătate de oră de vedem la depozit să ne luăm în primire echipamentul şi armele, după care eu cu Owen ne ocupăm de maşini. Plecăm spre Damasc la şase dimineaţa. Operaţiunea Gemini debutează în mod oficial.

Cu asta înclină scurt din cap şi părăsi sala de mese, îndreptându-se spre centrul de comandă pentru a studia hărţile detaliate ale zonei. După cum îl ştia, probabil la ora aceea Tehrazzi călărea de nebun prin deşert. Caii reprezentau singura constantă din viaţa lui. îi iubea mai presus de orice pe lume, poate chiar mai mult decât pe Dumnezeul în numele căruia pornise acel aşa-zis război sfânt. *Jihad*, îşi aminti cum îl numea în desele lor conversaţii prieteneşti, cu toate că pe vremea aceea totul se rezuma la teorii pur filosofice. Seri lungi şi plăcute în care Tehrazzi îl numea *frate* şi Jack îşi deschidea inima, vorbindu-i despre realitatea teribilă a unui Navy SEAL care se întoarce acasă dintr-o operaţiune sub acoperire, unde o secundă de ezitare îl poate costa viaţa. Cât de pierdut se poate simţi în lume, aruncat într-o viaţă normală de suburbie unde trebuie să redevină soţ ori tată. Jack nu

reuşise niciodată să treacă prin acea metamorfoză permanentă, niciodată nu putuse să lase luptătorul în urmă.

Jadyn şi Owen nu ştiau decât jumătăţi de adevăruri. Nu le destăinuise faptul că după sosirea lui Tehrazzi în State şi radicalizarea lui, Jack intervenise, recrutându-l drept informator în primă fază. Şi nici că pe măsură ce relaţia strict profesională se transformase încet într-o prietenie strânsă îi devenise oarecum mentor, antrenându-l în ideea de a-l implica tot mai mult în munca de teren. Totul funcţionase perfect, Tehrazzi dovedindu-se un talent nativ şi absorbind cu nesaţ fiecare lecţie în parte. Jack îşi amintea cu o claritate dureroasă ziua în care-l pierduse pentru totdeauna şi expresia de animal rănit din ochii lui atunci când aflase că părinţii îi fuseseră ucişi în timp ce participau la o nuntă tradiţională afghană. Bombardamentul executat de drona americană devenise în mod oficial *o regretabilă eroare soldată cu victime colaterale*. Moment în care Tehrazzi declarase război Americii şi, implicit, mentorului său.

Oftă din greu, recunoscându-şi într-un moment rar de slăbiciune că implicarea lui Jadyn în acea vânătoare reprezenta un act disperat din partea lui. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Era sigur că Tehrazzi avea să muşte momeala? Al naibii de sigur la cum îl cunoştea. Şi Jack îl cunoştea mai bine decât oricine. *Ai face bine să ştii*, îşi spuse cu amărăciune. *Până la urmă*, *tu eşti cel care l-a antrenat pe ticălos*. *Jarouk e opera ta*.

Jadyn se întoarse pe spate şi deschise ochii, fixându-şi privirea în tavan. Nu putea să doarmă. Ceea ce nu era o noutate. Gândurile în legătură cu misiunea şi drumul periculos până la Damasc o torturau continuu. După atacul din acea dimineaţă, comunicaseră autorităţilor numărul de înmatriculare al maşinii ce-i urmărise şi în câteva ore fuseseră anunţaţi că doi bărbaţi se aflau deja în arest. Nu numai că neglijaseră să abandoneze maşina, ba chiar o parcaseră în faţa clădirii unde locuia unul dintre ei. Poliţia

îi luase ca din oală şi în urma interogatoriului aflaseră faptul că cei doi văzuseră pe net preţul pus pe capul ei, drept pentru care urmăriseră Range Roverul în speranţa că pot scoate un ban cinstit în cazul în care reuşeau s-o răpească. Da, tipii erau nişte amatori sadea, dar pericolul era acolo. Criminalii amatori puteau fi la fel de periculoşi ca extremiştii spălaţi pe creier. Oricum ar fi privit problema, ideea principală era că devenise o ţintă şi nu mai era vorba despre *dacă*, ci *când* urma să fie atacată din nou.

Vrea să te omoare, *Jadyn*, avertizarea lui Owen îi suna în minte fără încetare. După atac, Miles condusese direct la filiala CIA, vila fiind deja considerată un risc mult prea mare pentru a mai fi folosită. Owen o instalase într-o cameră cu două paturi, aducându-i ceai şi prăjiturele, vorbindu-i cu blândeţe şi interesându-se periodic dacă-şi revenise. Devenise din nou acel Owen drăguţ şi amabil pe care-l şi-l amintea din deşert, doar teama că l-ar putea îndepărta din nou oprind-o să nu i se arunce în braţe.

Se simţea atât de singură de la moartea lui Hani, ceea ce era cel puţin ciudat, având în vedere faptul că nu fuseseră prea apropiaţi. După înmormântare găsise cutii pline cu fotografiile ei într-un dulap din biroul lui, realizând că Jack îi spusese adevărul. Plânsese cu lacrimi amare la ideea că Hani fusese la curent cu absolut tot ce se întâmplase în viaţa ei de la o lume depărtare, întrebându-se de ce făcuse un secret din asta şi apoi realizând că pentru binele ei. Nu dorise să-i pună siguranţa în pericol prin afilierea cu el.

Găsise şi fotografii cu tatăl ei alături de Jack în timpul războiului civil libanez din anii ’80, la începuturile prieteniei lor durabile. Îşi amintea cu nostalgie vizitele lui şi poveştile incredibile despre viaţa în cadrul unităţii de elită Navy SEALS. Copil fiind, asculta vrăjită despre operaţiuni clandestine în spatele liniilor inamice, capturarea ori distrugerea unor locaţii inamice în condiţii aproape imposibile, lichidarea unora dintre cei mai rău

famaţi oameni de pe planetă fix atunci când credeau că se află în maximă siguranţă, salvarea de ostatici atunci când nimeni nu mai credea în şansele lor. *Lupi de mare, aer şi pământ*, obişnuia să-i descrie Jack cu o undă de amuzament oglindită în ochii altminteri mereu opaci, *singura zi uşoară a fost cea de ieri*, fiind motto-ul după care se ghidau. Şi acum, atâţia ani mai târziu, era în pericol să se îndrăgostească chiar ea de unul. Probabil Owen şi Jack lucrau împreună chiar în acel moment, plănuind fiecare pas al călătoriei şi al misiunii din punct de vedere logistic, strategic şi un milion de alte aspecte despre care ea nici măcar nu avea habar. Plus povara adiţională a asigurării securităţii ei. Se întreba tot mai des dacă nu cumva făcuse cea mai mare greşeală acceptând acea misiune, forţând astfel atâţia oameni dragi să se implice pentru a o proteja. Dacă vreunul dintre ei ar fi fost rănit ori ucis datorită încăpăţânării ei, nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată.

— Cineva ciocăni în uşa întredeschisă, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Pot să intru? auzi vocea lui Owen.

Jadyn se ridică în şezut, trăgându-şi genunchii la piept într-o încercare disperată de a-şi împiedica inima să-i sară afară din piept pentru a se rostogoli pe podea la picioarele lui.

— Da! răspunse cu voce suficient de calmă.

Owen păşi înăuntru şi ea îi făcu semn să ia loc pe marginea patului.

— Cum te simţi? o întrebă cu voce joasă.

— Ok, îi zâmbi ea cam neconvingător. În cazul în care te îndoieşti, sunt pregătită pentru mâine. Ştii, Owen, adăugă după o ezitare de moment, vorbim mereu despre cum mă simt eu şi ce mai fac. De data asta aş vrea să ştiu cum te simţi tu.

Owen râse, părând sincer amuzat de încercarea ei de-a devia subiectul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, sunt mai

puternic decât par.

Jadyn îşi coborî privirea la umerii lui largi.

— Pari oricum suficient de puternic.

— Nu poţi să dormi? o întrebă el, redevenind serios.

— Nu prea, făcu ea o grimasă. Ceea ce nu înseamnă că mâine n-o să fiu într-o formă de top, se grăbi să adauge.

— Pot face ceva pentru tine?

— Da, dacă tot ai întrebat. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Sigur. Despre ce?

— Orice, în afară de misiune.

Owen zâmbi, făcând un gest ce sugera o invitaţie.

— Ok. După ce se termină toată nebunia asta, ai pe cineva care te aşteapă acasă? O familie, adică, la asta mă refer, preciză pe un ton sec.

Ochii lui de un albastru intens o studiară cu o undă de amuzament.

— Am părinţi, un frate şi o soră. În Montana.

Oh, deci nu era căsătorit, slavă cerului! îşi putea îngădui să nu se mai simtă atât de vinovată ori de câte ori visa la el cu ochii deschişi.

— Sunteţi apropiaţi?

— Da. Şi tu?

— Mama şi tatăl meu vitreg trăiesc în Baltimore, dar bănuiesc că deja ştiai asta din dosarul meu. Am dreptate?

Owen încuviinţă din cap.

— Şi ce altceva mai scrie acolo despre mine?

Owen ridică din umeri cu o expresie neutră.

— Unde ţi-ai făcut studiile, ocupaţie, chestii din astea. Semnalmente particulare…

— Cum ar fi? arcui ea o sprânceană.

— Spre exemplu, ştiu că te-ai operat de apendicită.

— Am înţeles. Altceva?

Un licăr amuzat se aprinse în ochii lui Owen.

— De ce, ţi-e teamă că am aflat vreun secret pe care nu trebuie să-l ştie nimeni?

— Nu prea am secrete, îl asigură ea. Doar că mi se

pare ciudat cum tu ştii atât de multe despre mine încă dinainte de-a ne fi cunoscut, în timp ce eu nu ştiu mai nimic despre tine.

— Faptul că am ştiut anumite lucruri despre tine mi-a uşurat munca atunci când am fost trimişi să te salvăm.

Din nou încerca să îndepărteze discuţia de el. Oare cât trebuia să insiste până reuşea să primească nişte răspunsuri? Bănuia că datorită muncii lui trebuia să menţină un anumit grad de mister, plus că mai era şi ideea de-a se distanţa de ea înaintea unei misiuni în care erau implicaţi amândoi.

— Ce-ai făcut înainte să devii Navy SEAL?

— La origini sunt inginer naval, dar n-am practicat decât un an înainte de-a mă înscrie în programul BUD/S.

— Inginer! N-aş fi ghicit niciodată.

— Da, zâmbi el, am învăţat să construiesc poduri, după care m-am specializat să le arunc în aer, ceea ce e de o mie de ori mai distractiv. Cine-ar fi crezut?

— Şi ce anume te-a făcut să-ţi doreşti traiectoria asta?

— 9/11, la fel ca mulţi alţii. Ziua aia a schimbat vieţile multor oameni. M-am înfuriat rău şi-am decis că trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Navy SEALS părea alegerea cea mai logică, din moment ce ştiam că sunt trimişi mereu în cele mai fierbinţi locuri din lume. Din fericire pentru mine, chiar mi s-a potrivit. Instructorii spuneau că am un talent nativ, m-am simţit imediat în elementul meu în timpul antrenamentelor.

— E ciudat să vorbeşti despre efort fizic dus la extrem în timp ce eşti pe jumătate îngheţat ca despre *elementul tău*, strâmbă Jadyn din nas.

Owen râse cu poftă.

— Mie mi-a plăcut la nebunie. Secretul e să nu cedezi niciodată, asta m-a ajutat să trec prin Hell Week atunci când colegii mei renunţau în dreapta şi-n stânga. Ai nevoie de un mental puternic. Mulţi recruţi sunt într-o formă fizică de invidiat, dar numai cei puternici din punct de

vedere mental reuşesc să reziste până la final. Pur şi simplu nu te mai gândeşti cât de greu îţi e şi continui să faci ceea ce trebuie. Pas cu pas. Dacă-ţi dai voie să realizezi cât de frig îţi e ori cât eşti de obosit, atunci creierul îţi va dicta să te opreşti.

Jadyn clătină din cap.

— Nu cred că aş putea face asta.

— Ai făcut-o în deşert, o contrazise el. Rar am întâlnit o femeie atât de hotărâtă să supravieţuiască, plus că ţi-ai riscat viaţa pentru a-l salva pe Slider. Cam astea sunt principiile după care ne ghidăm noi şi dacă stai să te gândeşti bine, e normal ca antrenamentele să conţină elemente extreme. Un SEAL trebuie să fie sigur pe el, puternic din punct de vedere mental şi mai ales să nu cedeze niciodată ori să-şi lase colegii în urmă. Oricum, eu din cauza asta am ales să devin unul.

— Şi cât timp vrei să rămâi?

— Nu ştiu sigur… încă vreo câţiva ani dacă nu intervine o schimbare majoră.

— Şi după, ce-ai de gând să faci? Contracte private de securitate? îndrăzni Jadyn să întrebe, o parte din ea sperând că răspunsul avea s-o îndepărteze ca să şi-l poată scoate din cap.

— Poate, dar… Owen zâmbi cu o mină visătoare. Am construit o cabană împreună cu fratele meu în Montana. Sora noastră a decorat-o destul de drăguţ. E doar primul pas în realizarea unui vis pe care l-am avut încă de când eram copii. Vrem să deschidem un fel de parc de aventuri.

— Gen drumeţii şi călărie?

— Da, plus alpinism, kayaking, trasee de coborâre în rapel, nebunii din astea. Şi tu, ce-ai de gând să faci când se termină misiunea asta?

Cât de tipic pentru el să schimbe din nou direcţia conversaţiei.

— Mi-ar plăcea să încerc toate nebuniile din parcul tău, răspunse dintr-un impuls, fără să se mai cenzureze.

Owen o privi gânditor, ca de la mare depărtare.

— S-a făcut târziu, spuse după câteva momente, cred că mai bine te las să dormi. Mâine va fi o zi lungă.

Ok. Cam atât despre sinceritate.

— Noapte bună, mulţumesc că mi-ai ţinut companie, zâmbi slab Jadyn.

Owen înclină din cap şi făcu câţiva paşi spre uşă, dar se opri şi se întoarse din nou către ea ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Nu trebuie să faci chestia asta, spuse pe un ton grav. Nu înţeleg de ce-ai acceptat de la bun început, dar trebuie să ştii că încă mai ai timp să te răzgândeşti. Niciunul dintre noi nu te-am judeca dacă ai face-o.

Jadyn îşi coborî privirea la mâini. I se oferise şansa să ajute la oprirea persoanei responsabile pentru atacul de la ambasadă, uciderea lui Qamar şi moartea tatălui ei. Putea să-l oprească înainte de-a mai afecta vieţile altor oameni nevinovaţi. Oare tatăl ei n-ar fi făcut tot posibilul să-l găsească pe Tehrazzi în cazul în care ea ar fi fost ucisă? Ba mai mult ca sigur că da. Şi atunci cum ar fi putut să nu facă acelaşi lucru pentru el? îi datora măcar atât.

— N-o porni pe drumul ăsta din răzbunare, continuă Owen ca şi când i-ar fi putut citi gândurile. Chiar dacă reuşim să-l eliminăm pe Tehrazzi, asta nu înseamnă câţi vei primi tatăl înapoi.

Cuvintele lui i se împlântară în inimă ca nişte săgeţi otrăvite.

— Ştiu asta, dar trebuie s-o fac, îşi ridică privirea la el pentru a-i permite să-i citească hotărârea definitivă în ochi.

Owen clătină din cap.

— Pentru cine? Pentru Hani ori pentru tine?

— Pentru noi toţi.

Owen privi într-o parte.

— Ştiu că nu eşti de acord, continuă Jadyn, dorindu-şi să nu-l simtă atât de distant.

— Nu contează cu ce sunt ori nu eu de acord. Vreau

doar să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat azi, pentru că asta va fi viaţa ta de acum înainte până ne atingem obiectivul misiunii.

— Ştiu foarte bine în ce mă bag şi m-am gândit mult înainte să-mi dau acceptul.

Owen oftă, întorcându-şi privirea la ea. În ochii de un albastru opac precum granitul nu se mai oglindea nicio emoţie.

— Am cumpărat somniferele, spuse în timp ce scoase o folie cu pastile din buzunar pentru a i le întinde. De acum înainte o să ai nevoie de ele.

Jadyn îl prinse de mână.

— Le accept cu o condiţie. Nu vreau să-ţi asumi riscuri inutile din cauza mea.

Owen îşi înclină capul într-o parte, părând că priveşte prin ea.

— E puţin cam târziu să-mi ceri asta.

Îşi trase mâna din a ei şi puse pastilele pe noptieră. Noapte bună, spuse cu voce joasă, apoi se întoarse şi-o lăsă singură.

— Noapte bună, şopti Jadyn în camera goală.

Deşertul

40 de kilometri sm-se-Oamasc

Daliah trecu de la trap la galop, coama neagră precum cărbunele fluturând în aerul fierbinte. Părul aspru îi mângâie uşor faţa precum mâna delicată a unei femei în timp ce-o conducea doar din genunchi. îi simţea tensiunea crescândă din muşchi pulsând în acelaşi ritm cu bătăile inimii lui pe măsură ce zburau pe deasupra nisipului aproape argintiu în lumina palidă a lunii. Dacă exista un rai, atunci cu siguranţă tocmai îi trecuse pragul. Râse triumfător, dându-şi capul pe spate pentru a privi expansiunea nesfârşită a stelelor pe cerul ce părea colorat cu albastru de metil. Nimic nu se compara cu sentimentul acela glorios ce-i invada sufletul, nimic nu putea înlocui uniunea perfectă dintre om şi animal. Poate Allah, în

mărinimia lui, avea să-i dăruiască o herghelie de cai pur sânge arabi precum Daliah cu care să zboare pe deasupra norilor atunci când sosea momentul să facă sacrificiul suprem.

Călări în acel abandon delicios până când Daliah dădu primele semne de oboseală, trecând imediat la galop uşor şi apoi la mers agale pentru a-i oferi timpul necesar să revină la respiraţie normală. Se culcă pe gâtul ei, şoptindu-i cuvinte de laudă la ureche. Dispunea de mulţi cai, dar Daliah era un animal magnific ce devenise preferata lui absolută imediat ce-i fusese dăruită de către un prinţ saudit cu care făcea afaceri de ceva vreme. Nimeni nu-i întrecea pe saudiţi atunci când venea vorba despre cai. Până şi Osama bin Laden fusese un maestru în domeniu, ceea ce era o normalitate de la sine înţeleasă pentru un saudit. Cu toate că fusese sunni, îl respecta şi-l considera un mare lider în războiul global al jihadului. Călăriseră împreună cu mai multe ocazii, ultima oară atunci când fusese invitat să-l viziteze pe sfântul conducător la Abbottabad, acolo unde şi fusese ucis ceva mai târziu de către kafiri.

Daliah îşi scutură capul şi fornăi pe nas, îndreptându-se spre peştera unde oamenii lui improvizaseră un grajd. Tehrazzi descălecă şi-o conduse de căpăstru înăuntru, îi scoase şaua şi începu s-o ţesale cu pricepere. Iapa întoarse capul să-l privească, părând mulţumită, ceea ce-i aduse un zâmbet rar pe buze. Nu admitea s-o atingă nimeni, toţi recruţii lui se fereau să se apropie de ea dacă nu primeau un ordin precis în sensul acela. Conexiunea lui cu acel animal magnific era mai presus de înţelegerea oamenilor cu minţi simple pe care-i conducea cu o mână de fier şi nu îngăduia să fie pângărită. Observă că-şi favoriza piciorul drept, aşa că se lăsă pe un genunchi pentru a inspecta potcoava, descoperind o piatră înţepenită între marginile dure. îi vorbi cu blândeţe în timp ce-o extrase cu grijă, zâmbind din nou atunci când Daliah îl împunse cu botul în umăr.

— Stai cuminte, îi spuse cu voce calmă, aproape am terminat.

Îi masă tendoanele tari, făcând-o să fornăie de plăcere. Tehrazzi râse din toată inima, ridicându-se pentru a o mângâia cu tandreţe.

— E frumoasă.

Youssei se mută de pe un picior pe altul în spatele lui. Turbanul îi era îmbibat cu sudoare, roşul aprins al obrajilor în contrast cu barba deasă şi neagră indicând faptul că erau arşi de soare.

— Da. Mă face foarte fericit, îi răspunse Tehrazzi, continuând să dezmierde iapa.

— Am nişte veşti care te vor face şi mai fericit. Tehrazzi se întoarse să-l privească.

— Spune-mi.

— Spionii noştri confirmă, Abdullah a fost contactat de americanii care-o păzesc pe femeie. Au stabilit o întâlnire pentru mâine seară, se pare că va fi prezentă şi femeia.

— Unde? întrebă Tehrazzi, simţind cum îi fierbe sângele în vene.

— La clubul lui privat din Damasc.

Deci americanii erau pe punctul de a-i întinde o capcană şi asta numai datorită lui Abdullah. Din nou, gustul trădării îi era amar pe limbă, afectându-l mult mai tare decât s-ar fi aşteptat. Trădătorul! Abdullah Nasser, omul care-l luase în grija lui încă de pe vremea când era adolescent şi pe care în timp ajunsese să-l considere benefactorul său. Până la urmă, prietenia ce-i legase timp de aproape douăzeci de ani nu contase mai mult decât banii murdari pe care-i putea stoarce de la CIA. Abdullah îl trădase kafirilor pentru bani. Un păcat capital, unul pentru care avea să plătească preţul suprem. Privirea i se împăienjeni de furie.

— Fă pregătirile necesare, îi ordonă lui Youssef cu o mină întunecată.

Cu voia şi ajutorul lui Allah, avea să pună mâna pe

fiica trădătorului Hani Ijaaz şi să-l ucidă pe Abdullah.

şediul CIAH Filiala Beirut

UâlZK încărcă ultimii rucsacuri cu echipament şi închise portbagajul maşinii, după care se instală pe scaunul pasagerului. Owen porni motorul, apoi îşi ajusta oglinzile laterale. Jadyn se afla pe bancheta din spate, încadrată de Vaughn şi Miles. Jack îi aruncă o privire peste umăr, observându-i expresia neutră întipărită pe faţă. Bun, fata începea să înveţe cum să-şi mascheze emoţiile, ceea ce reprezenta un prim pas îmbucurător. Era nerăbdător să-l întâlnească pe Abdullah Nasser, fostul protector al lui Tehrazzi recrutat de Spence cu ajutorul unei sume imense de bani livrate fără comentarii de birocraţii de la CIA. în ultimul moment, îi ceruse lui Spence să-l informeze pe Abdullah că Jadyn avea să fie prezentă la întâlnire. Dacă informatorul făcea joc dublu, lucrurile urmau să se precipite, oferindu-le şansa de-a atinge obiectivul misiunii într-un timp record. Recrutarea de informatori era esenţială în munca lor, chiar dacă Jack nu avea încredere în nimeni, plănuind totul cu câţiva paşi înainte. Loialitatea era cel mult relativă şi asta doar atâta timp cât banii continuau să curgă, dar ştia prea bine că Tehrazzi avea propriile metode de convingere.

Realizând că încă stăteau pe loc, întoarse capul să-l privească pe Owen.

— Ce mai aşteptăm?

— Să-ţi pui centura de siguranţă, răspunse el continuând să privească drept înainte prin parbriz.

Jack se conformă cu un zâmbet slab. La început nu ştiuse la ce să se aştepte din partea locotenentului, dar atitudinea lui mereu calmă şi calculată denota un nivel ridicat de profesionalism, ceea ce era o adevărată mană cerească. îl plăcea şi aprecia suficient de mult încât să-şi dorească să-l recruteze ca agent operativ CIA la finalul acelei misiuni. Owen îşi făcea treaba ca la carte, ţinând cont de absolut toate detaliile importante, concentrarea de care dădea mereu dovadă fiind egalată de sclipirile

metalice din ochii albaştri cu inflexiuni dure ca de granit. Privirea aceea inflexibilă observa totul, oricât ar fi părut de neimportant, catalogând şi analizând fiecare amănunt cu o luciditate de neegalat. Era mereu pregătit pentru orice, atitudinea unei feline la pândă transmiţând faptul că era de preferat să nu-i stai în cale. Ca Navy SEALS, amândoi văzuseră şi făcuseră lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nici măcar nu şi le puteau imagina, ceea ce-i unea cu o legătură invizibilă şi de neînţeles pentru lumea normală. Owen nu ajunsese încă la duritatea sufletească devenită deja o a doua natură pentru Jack, dar câţiva ani pe teren aveau să rezolve asta de la sine. O demonstrase deja prin distanţarea eficientă de Jadyn, pentru care era evident că nutrea sentimente puternice.

În schimb, Miles putea deveni rapid o mare problemă. Nu ascundea deloc faptul că era îndrăgostit de Jadyn, ceea ce-i putea afecta judecata logică şi analitică într-un moment de potenţială criză. Dacă Jadyn ar fi păţit ceva în timpul misiunii, Miles ar fi putut reacţiona imprevizibil, simţindu-se deja vinovat pentru faptul că nu anticipase atacul de la ambasadă. Jack îşi masă bărbia nebărbierită, considerând implicaţiile acelui ataşament periculos. Înţelegea perfect motivele. Jadyn era frumoasă, puternică, loială şi inteligentă, mereu o prezenţă plăcută şi fără înclinaţii pentru dramă, nu se comporta ca o divă datorită poziţiei sociale avantajoase. Luptase şi reuşise mereu să se descurce singură, ceea ce reprezentase o sursă constantă de iritare pentru Hani, care i-ar fi oferit cu plăcere tot confortul de care putea avea nevoie vreodată. Însă Jadyn fusese mereu mult prea independentă şi încăpăţânată pentru a primi ceva de-a gata. Jack nu se putea abţine să n-o admire. Mai ales acum, când dovedise atâta putere interioară, având în vedere prin ce trecuse în ultima perioadă. Aşadar, nu era de mirare faptul că Miles o adora de la depărtare, chiar dacă ea nu-l trata decât ca pe un foarte bun prieten. Nimic mai mult. Nu părea să încurajeze vreo legătură romantică, ceea ce probabil nu

era foarte uşor de înghiţit din punctul lui Miles de vedere. Nimic nu rănea mai tare egoul unui bărbat decât indiferenţa femeii iubite.

Motiv pentru care Jack preferase să elimine acea componentă din viaţa lui, neataşându-se de nimeni. Viaţa putea deveni destul de complicată atunci când îţi ofereai inima pe tavă, aşteptând ca cineva s-o accepte. Nu că el ar mai fi avut vreo inimă de oferit cuiva. Organul din piept nu era decât o simplă pompă ce-l ţinea în viaţă, emoţiile nu intrau deloc în ecuaţie şi probabil acela era motivul pentru care toţi colegii menţineau o anumită distanţă faţă de el. Jack oftă, sperând că Miles era suficient de lucid încât să se poată distanţa emoţional faţă de Jadyn în timpul acelei operaţiuni. Pentru că dacă nu reuşea, era aproape imposibil să ia deciziile corecte în caz de nevoie. Avea să-l urmărească îndeaproape pentru a putea interveni rapid în funcţie de situaţie. Era de preferat să i se frângă inima decât să fie ucis datorită neatenţiei şi-a priorităţilor greşite.

Owen lăsă Mediterana în urmă, conducând spre est de-a lungul autostrăzii. În curând ajunseră la poalele Minţilor Liban, un fel de coloană vertebrală a ţării desfăşurată în paralel cu coasta. Pe măsură ce drumul devenea tot mai abrupt, extinderea urbană făcea loc pădurilor de conifere unde libienii bogaţi îşi construiseră vile de vacanţă. Opriră aproape de vârf, la primul punct de control al armatei libaneze. Un semn în arabă şi franceză anunţa frontiera siriană şi drumul spre Damasc.

Pe bancheta din spate, Jadyn încercă să-şi înăbuşe un căscat.

— Închide ochii şi dormi puţin, o sfătui Owen, privind-o în oglinda retrovizoare. Suntem cu toţii impresionaţi de atitudinea ta, nu e nevoie să te mai forţezi atât de mult.

Jadyn pufni pe nas, dar zâmbi încântată la acel compliment. Jackâi observă roşeaţa din obraji şi catalogă acel amănunt în minte. Dacă şi Jadyn nutrea sentimente

pentru Owen, lucrurile nu puteau decât să se complice şi mai tare. Animozitatea dintre Miles şi Owen era deja mai mult decât evidentă şi în timp ce avea încredere în Owen să gestioneze cu profesionalism acea situaţie incendiară, Miles rămânea o necunoscută periculoasă.

Ca pentru a-i adânci bănuielile, Miles îşi strecură braţul în jurul umerilor lui Jadyn, invitând-o să-i pună capul pe umăr. îi aruncă o privire triumfătoare lui Owen, apoi întoarse capul pentru a privi afară pe geamul maşinii. Splendid. Tipul era un idiot de marcă. Dacă insista cu acel comportament infantil, Jack nu avea de ales decât să-l elimine din echipă.

Pe de altă parte, îi mulţumea cerului pentru Vaughn, care-i mai trăgea câte o palmă după ceafă, trezindu-l cât de cât la realitate. Chiar dacă semănau extrem de bine din punct de vedere fizic, Vaughn era exact opusul lui Miles, un adevărat profesionist pe care ştiai sigur că te poţi baza pe teren. Era un tip tăcut, metodic şi controlat. Fost luptător în trupele Delta Force, nu era niciodată luat prin surprindere, mereu atent la tot ce se întâmplă în jurul lui. Vaughn reprezentase ancora plutonului în momente de criză. Jack aproape că putea să-i audă rotiţele creierului în timp ce-şi rotea permanent privirea în toate direcţiile, analizând cu atenţie fiecare detaliu. Uneori tăcerea era o binecuvântare. Ţine-ţi gura închisă şi ochii deschişi, era cel mai eficient motto în acel business, salvându-i nu doar o dată viaţa atunci când alţi agenţi fuseseră seceraţi în dreapta şi-n stânga.

După ce trecură fără probleme graniţa în Siria, Jack se forţă să-şi golească mintea de gânduri, concentrându-şi toată atenţia la drumul din faţa lor. În fiecare război exista un oraş, un munte, un râu sau un drum pe care toate părţile implicate le considerau cruciale. În războiul civil sirian acel oraş era Damascul, mai ales datorită şoselei ce lega capitala de Homs şi Tartous, oraşul portuar de pe coasta mediteraneană, continuând apoi către Aleppo. Acel traseu era extrem de important pentru că unea zonele din

Siria deţinute de guvern.

Jack ajunsese să-l cunoască mult prea bine în ultimii doi ani. Nu era neapărat sinucidere curată, dar riscul se afla mereu acolo, pericolele fiind multiple şi de multe ori extrem de greu de anticipat. Îşi controlă încărcătorul Glockului 17 de 9 mm, atent la semne ce puteau reprezenta un avertisment de pericol, cum ar fi lipsa traficului din sens opus, probabil datorită unor probleme pe care încă nu le puteau vedea. Fluxul continuu al traficului era o veste bună, mai ales dacă existau multe autobuze siriene ai căror şoferi se aventurau peste tot şi erau mai mult decât calificaţi în evaluarea riscurilor. Şi tirurile încărcate cu bunuri valoroase erau semne excelente, pentru că şoferii nu-şi riscau încărcătura dacă suspectau că pot fi atacaţi.

Owen părea la fel de atent, scrutând şoseaua cu privirea şi conducând cu viteză mare prin zone ce fuseseră ori încă mai erau fortăreţe rebele distruse de focuri de artilerie. Peisajul era plin de ruine cu ziduri sparte şi clădiri ale căror etaje căzuseră unele peste altele, semănând cu nişte sandviciuri uriaşe din beton. De cele mai multe ori drumul era pustiu, dar asta nu însemna că nu-i urmăreşte nimeni prin luneta puştii pentru a se asigura că nu reprezintă o ameninţare. Saloanele auto ce odată delimitaseră autostrada erau acum complet distruse şi abandonate. Reprezentanţa Mercedes, devenită la un moment dat focar al rezistenţei rebele, fusese bombardată fără milă.

Autostrada cu patru benzi era destul de bine întreţinută, punctele de control ale armatei fiind amplasate din cinci în cinci kilometri. Ceea ce nu garanta securitatea. Militanţii şi hoţii de duzină profitau de vremurile tulburi, coborând periodic din munţi pentru a ataca autoturismele izolate. Oricine era oprit se considera norocos să scape cu viaţă, chiar dacă-şi pierdea toate bunurile. Singura opţiune oarecum viabilă era deplasarea cu viteză cât mai mare.

Owen încetinea şi oprea doar la punctele de control

pentru a evita să cadă victimă personalului armatei siriene. La fel ca şi colegilor lor libanezi, li se permitea în mod oficial să ucidă orice şofer care ignora acele legi nescrise. După un schimb rapid de saluturi, plus o verificare şi mai rapidă a actelor, urmau alte porţiuni de autostradă parcurse cu o viteză nebună. Nu mai existau demult amenzi pentru depăşirea vitezei. Drumul de la Beirut ia Damasc, ce înainte obişnuise să dureze aproximativ trei ore datorită traficului îngreunat, se redusese acum la o singură oră.

În apropierea Damascului, trecură pe lângă palatul preşedintelui Bashar al-Assad aflat pe vârful unui deal. O coloană neagră de fum se ridica dintr-o suburbie rebelă, probabil în urma unui atac aerian guvernamental. Intrară în capitală pe autostrada Mezze, un drum lat străjuit de clădiri de apartamente, birouri guvernamentale, cafenele şi magazine de telefonie mobilă. La baza Moscheii Umayyad, unul dintre cele mai faimoase situri din oraşul vechi, cupluri şi familii se plimbau agale, hrănind porumbeii. Zidurile romane ale moscheii adăpostiseră odată un templu păgân, apoi o catedrală. În curtea interioară copiii se jucau pe marmura lustruită ce reflecta cerul, în timp ce mozaicurile intricate şi vitraliile capturau strălucirea soarelui. Câteodată liniştea urbană era întreruptă de sunetul crescendo al jeturilor militare. Centrul Damascului era aglomerat şi plin de viaţă, cu oameni înghesuindu-se în autobuze pentru a ajunge la locul de muncă, traficul infernal fiind rezultatul nedorit al numeroaselor puncte de control ale armatei şi poliţiei. Muntele Qasioun se înălţa maiestuos deasupra oraşului, dar cafenelele din vârf, odată atât de populare, erau acum închise. În locul lor fuseseră montate arme de artilerie ce băteau ritmul acelui război grotesc în spectacolul ciudat al unei capitale ce-şi bombardează propriile suburbii. La un sens giratoriu, două anunţuri contrastante unul lângă celălalt reprezentau natura dual a vieţii în capitală, în dreapta, un poster de recrutare sponsorizat de un grup de

femei declara: *Armata noastră suntem noi toţi. Alăturaţi-vă forţelor armate*! în stânga, o clinică oferea un tratament pentru scăderea în greutate, precum şi îndepărtarea părului nedorit cu ajutorul laserului.

Oraşul vechi era cea mai frumoasă şi faimoasă secţiune, cu străzi pietonale, alei înconjurate de viţă de vie şi case vechi construite în jurul curţilor interioare. Un set înfloritor de cartiere interconectate ce reflectau diversitatea culturală şi religioasă a oraşului, unde un anticariat plin ochi cu antichităţi clasice siriene stătea umăr la umăr cu un magazin cu de toate, de la haine la pastă de dinţi, detergenţi şi lenjerie, până la argint, gresie, aramă, brocart şi mătase, cutii ornamentale din lemn de trandafir şi mozaicuri colorate. Militanţi ai grupării libaneze Hezbollah ori civili sirieni antrenaţi de ei patrulau încruntaţi străzile. Uneori, câte o rachetă a rebelilor vizând birouri guvernamentale ori facilităţi militare îşi greşea ţinta, ucigând oameni la întâmplare, însă locuitorii capitalei încercau să pretindă că nu există război. Vechiul bazar al oraşului era plin, vânzătorii împingându-şi mărfurile anevoie prin marea de cumpărători. Cafenelele erau aglomerate, chiar dacă turiştii erau complet absenţi, dar oamenii nu-şi puteau permite să lase garda jos din moment ce militanţii Jaish Fatah, Jaish Islam şi Ahrar Sham se aflau în Jobar şi Nusra, lângă suburbiile capitalei, iar ISIS ocupa o parte din tabăra palestiniană de refugiaţi din Yarmouk, la aproximativ trei mile în afara Damascului.

Owen parcă în faţa hotelului Sheraton Damascus, o clădire compactă cu şase etaje în formă de U cu vedere la o serie de grădini luxuriante şi o piscină, toate proiectate simetric de-a lungul unei axe ce ducea până în centrul Pieţei Omayyad şi orientate spre muntele Kassioun. O fântână monumentală reprezenta latura superioară a axei, la capătul inferior aflându-se o oază de palmieri ce adăpostea o altă fântână. Se cazară rapid, în camerele deja rezervate. Jadyn părea gata să cadă din picioare de oboseală. Miles şi Vaugh dispărură într-o misiune de

recunoaştere, iar Jack se încuie în camera lui cu Spence pentru a discuta despre întâlnirea din seara aceea cu informatorul sirian.

Damasc, Siria

Owen o conduse pe Jadyn în camera ei, unde arhitectura şi decoraţiile tradiţionale arăbeşti se împleteau cu modernul pentru a oferi un spaţiu intim şi confortabil. Jadyn avea cearcăne întunecate şi era atât de palidă încât părea aproape translucidă. Atât de frumoasă, totuşi. Puternică şi curajoasă, dar în acelaşi timp vulnerabilă. Owen şi-ar fi dorit s-o ia în braţe, trecându-şi degetele prin părul lung şi strălucitor până când adormea. Se aşezase pe marginea patului, urmărindu-l cu privirea, incertitudinea fiindu-i oglindită în profunzimile ochilor ca de obsidian.

— Eşti complet extenuată, ar trebui să încerci să dormi măcar câteva ore, îi spuse, abţinându-se din răsputeri să n-o atingă.

— Bine, încuviinţă ea cu un zâmbet slab.

Genele lungi proiectară umbre efemere pe pielea ei palidă atunci când închise ochii. Un oftat minuscul îi scăpă printre buze, ca şi cum ar fi purtat greutatea întregii lumi pe umerii ei. Owen făcu doi paşi în spate, dorindu-şi mai mult ca orice să se întindă pe pat lângă ea. Se întoarse pentru a se aşeza confortabil pe celălalt pat, amintindu-şi discuţia din noaptea precedentă şi cât se luptase să n-o ia în braţe pentru a alunga tristeţea ce-o învăluia precum o aură invizibilă. Îşi dorea să-i ofere motive pentru a zâmbi mult mai des. Şi s-o ştie la mii de kilometri distanţă de orice terorist.

Jack deschise uşa şi păşi înăuntru, aruncându-i o privire fugară lui Jadyn.

— Întâlnirea e în seara asta, la clubul lui Abdullah din oraşul vechi, spuse cu voce joasă. Spence crede că e de încredere… eu nu sunt atât de sigur. Motiv pentru care întindem propria noastră cursă. Abdullah a fost anunţat deja că la întâlnire va participa şi Jadyn. Dacă ne trădează, avem şansa să-l momim pe Tehrazzi afară din bârlog.

Owen clătină nemulţumit din cap.

— Tipul ăsta e un nenorocit şi jumătate, dar nu e prost. Dacă vine după Jadyn, o să încerce s-o ucidă. Şi chiar dacă ratează, acoperirea noastră se duce naibii. Cine ştie prin ce peşteră uitată de lume se ascunde şi când mai dăm din nou de el.

— Ai vreo altă sugestie? îşi încrucişă Jack braţele la piept. Pentru că timpul ni se scurge printre degete şi fiecare zi în care Tehrazzi încă mai respiră e un risc în plus în ideea unui nou atentat.

Tăcerea lui Owen reprezenta un răspuns în sine.

— Cine merge cu ea la întâlnire? întrebă după câteva momente.

— Eu şi Spence. Tu vei fi în club, Miles şi Vaughn ne asigură spatele pe stradă.

— Tot nu cred că e o idee bună, comentă Owen încruntat. Nici nu-mi pot imagina consecinţele cu care ne vom confrunta în caz că ratăm.

— Lasă-l pe Tehrazzi în seama mea, replică Jack încet. Mă ocup eu de el. Tu nu trebuie decât să ai grijă de Jadyn.

Owen îl studie cu atenţie, citindu-i în ochi că decizia fusese deja luată. Dacă era să fie cu adevărat cinstit, în adâncul lui ştia că nu există o altă modalitate. îl liniştea o idee gândul că avea să se afle în club, putând astfel s-o protejeze. îi promisese măcar atât.

— Sunt convins că vei face absolut tot ce e necesar să nu-ţi încâlci promisiunea, spuse Jack ca şi când i-ar fi putut citi gândurile. Se îndreptă spre uşă, dar se opri în dreptul lui pentru a-i pune o mână pe umăr. Nimic din ce faci nu-i va diminua iubirea pentru tine.

— Nu mă iubeşte, replică Owen repede. Prea repede.

Jack zâmbi şi-i strânse umărul înainte de-a ieşi din cameră, lăsându-l singur cu gândurile lui.

15

IntZf-arsa în zona estică a oraşului vechi se făcea prin Bab Sharqi, una dintre cele şapte porţi antice romane.

Baruri şi pub-uri noi străjuiau strada istorică cunoscută sub numele de Mustaqim sau Straight Street, unde muzica şi râsetele răsunau cu ecou. În ciuda tragediilor şi a ororilor pe care le înduraseră, localnicii se străduiau să se bucure de viaţa de noapte vibrantă a Damascului. Jadyn se gândi că nu era foarte greu să uite faptul că Jobar, încă sub tutela Al Qaeda, se afla la doar câţiva kilometri distanţă, deşi câteodată se puteau auzi împuşcături şi explozii în depărtare.

Jack, Spence şi Jadyn pătrunseră prin poarta enormă din piatră, oprindu-se la un punct de control al paramilitarilor proguvernamentali. Pereţii înalţi erau acoperiţi cu postere ale soldaţilor ucişi şi martirilor loialişti, precum şi cu pozele copiilor deveniţi victime colaterale ale atacurilor organizate de rebeli. Pătrunseră în cartierul creştin Bab Touma cu străzile sale înguste din piatră, pasaje şi alei întortocheate căptuşite cu pub-uri nou decorate, magazine şi câteva biserici încă deschise până seara târziu. Clubul de noapte Al Nussra era situat în inima oraşului vechi, un amalgam de arhitectură tradiţională şi modernă ce se contopea cu turnurile vechilor moschei. Chemarea la rugăciune se amesteca cu uruitul înfundat al traficului şi cu muzica techno. Jadyn inspiră adânc, încercând să-şi potolească bătăile nebune ale inimii. Jack şi Spence o încadrau, ambii tăcuţi, ambii scrutând atent împrejurimile, pregătiţi în orice moment pentru o ambuscadă neaşteptată. Ar fi dat orice să-l fi putut avea alături pe Owen pentru a prinde un dram de curaj, dar se consolă la gândul că avea să se afle în club.

În faţa intrării, Jack întoarse capul s-o privească.

— Pregătită?

Jadyn încuviinţă din cap. Nu-şi dorea să se afle acolo, dar nu-l învinuia pentru faptul că sugerase participarea ei la acea întâlnire. Până la urmă, acceptase să-i ajute în acea misiune ştiind prea bine ce se dorea de la ea. Dacă totul funcţiona conform planului, rolul ei avea să ia sfârşit, putând să se întoarcă acasă fără să fie nevoită să privească

mereu peste umăr în aşteptarea asasinilor lui Tehrazzi. Jack era un prieten drag de familie, crescuse cu el, tatăl ei avusese încredere nelimitată în loialitatea lui. Nu i-ar fi riscat niciodată viaţa inutil, nu-i aşa? însă în adâncul sufletului ştia că ar fi făcut absolut orice pentru a-l prinde pe Tehrazzi în capcană, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o ofere pe post de jertfa umană unui extremist islamic psihopat.

Jack o luă de cot şi-o conduse cu fermitate prin mulţimea ce se unduia ca un val imens uman pe muzica ritmată. Aerul era înţesat cu fum de ţigară, parfumuri înecăcioase şi miros de trupuri transpirate, ameţind-o pe loc în timp ce se lupta pentru fiecare respiraţie în parte.

— Respiră, îi şopti Jack. Calm, Jadyn, eşti în siguranţă. Toată echipa e prin preajmă şi Owen e prin club pe undeva.

— Unde e şi ce face? întrebă ea, căutându-l cu privirea.

— Îşi face treaba, îi răspunse Jack pe un ton sec.

Ajunseră în faţa unei uşi păzite de două namile ce păreau militanţi Hezbollah.

— Suntem aşteptaţi de Abdullah, îi informă Spence cu o expresie neutră.

Uşa din spatele lor se deschise şi un bărbat în jur de şaizeci de ani cu o constituţie medie, barbă tunsă îngrijit şi un început de chelie îi invită înăuntru cu un zâmbet larg. Era îmbrăcat într-un costum negru de haine cu dungi subţiri albe, inele din aur masiv împodobindu-i degetele mâinilor şi un lanţ gros de aur atârnându-i la gâtul gros şi scurt. Jadyn se abţinu de la o grimasă. Părea un mafiot scăpătat. Privirea vicleană cu care o studie în mod deschis îi trimise fiori pe şira spinării.

— Abdullah, îl salută Spence cu politeţe reţinută şi tradiţionalele săruturi arăbeşti pe ambii obraji.

— Bine aţi venit, le făcu semn Abdullah să ia loc pe cele trei scaune din faţa unui birou cam şleampăt. Doriţi ceva de băut? întrebă pe un ton serviabil.

— Ai cerut să ne întâlnim, replică Jack pe un ton cu inflexiuni de metal, fixându-l cu privirea. Bănuiesc că ai un motiv serios. Nu ne aflăm aici pentru o serată dansantă.

Abdullah zâmbi cu lentoarea unui şarpe cu clopoţei.

— Farouk Tehrazzi, rosti numele, mutându-şi privirea la Jadyn, care continuă să-l privească fără nicio expresie. Un ticălos pe cinste, trebuie să recunosc, zâmbi amuzat Abdullah. L-am crescut ca pe copilul meu, jur pe măreţul Allah! Nu înţeleg ce se întâmplă cu tineretul din ziua de astăzi, de ce sunt atât de atraşi de ideea martiriului în numele unei ideologii. Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele sincere, făcu o mică plecăciune în faţa lui Jadyn. Hani a fost un adevărat om politic, am rezonat din plin cu ideile lui.

Jadyn înclină tăcută din cap, continuând să-l privească. Abdullah ocoli biroul pentru a se aşeza pe scaunul din spatele lui, mutându-şi privirea la Jack.

— După cum i-am spus şi domnului Pratt, începu cu un semn în direcţia lui Spence, n-am decis să convoc întâlnirea din seara asta pentru bani. E vorba despre un principiu.

— Ajutat din plin de cei o sută de mii de dolari deja livraţi, comentă Jack pe un ton sec.

Abdullah făcu un semn a lehamite cu mâna.

— O picătură neînsemnată în oceanul de care dispun deja, vă asigur. O sumă modică pentru o informaţie ce valorează cu mult mai mult, nu? Sigur, am şi eu interesele mele pentru care-mi doresc să-l… faceţi să dispară pe Farouk, rosti ultimele cuvinte din vârful limbii de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l murdărească. Datorită lui am pierdut multe contracte lucrative şi asta doar datorită asocierii noastre din trecut. Sunt om de afaceri, nu terorist. Vreau prosperitate, nu legea Sharia şi mutaweeni păroşi care să patruleze străzile cu bastonul în mână, făcu referire la reprezentanţii poliţiei religioase islamice.

— Unde e? întrebă Jack cu voce joasă, analizându-i cu atenţie expresia feţei.

Abdullah ridică din umeri.

— Nu eu deţin informaţia asta, ci un asociat de-al meu care-a acceptat s-o vândă pentru o… sumă modică de bani.

Uşa se dădu de perete. Jadyn tresări, în timp ce Jack şi Spence schimbară o privire rapidă, pregătindu-se să extragă armele din tocurile de la subraţ. Abdullah făcu ochii mari, îngheţând atunci când în prag apăru un bărbat înarmat cu un AK47. Jadyn îşi ridică ochii la el. Panica aproape o sufocă.

— T… Tehrazzi, se bâlbâi Abdullah, încercând să se ridice de pe scaun.

Jack şi Spence deja extrăseseră armele, ridicându-le la unison pentru a le ţinti cu ambele mâini. Prea târziu!

Timpul păru că se opreşte în loc pentru o fracţiune de secundă. Tehrazzi o privi fix, moartea oglindindu-se în adâncimile ochilor lui verzi. Apăsă de două ori pe trăgaci, bubuiturile ameţitor de asurzitoare în spaţiul închis al camerei. Jadyn întoarse capul spre Abdulahh, observând cele două pete roşii ce i se întindeau pe materialul alb al cămăşii. Când întoarse din nou capul, Tehrazzi dispăruse.

Peste drum de club, Miles înjură printre dinţi, întâlnirea probabil deja începuse şi el se lupta cu disperare împotriva instinctului de-a da buzna în încăpere pentru a o înhăţa pe Jadyn de-o mână şi-a dispărea cu ea prin mulţimea tot mai numeroasă. Ar fi suit-o în primul avion, cu forţa dacă era nevoie, înăbuşind din faşă toată nebunia aceea. Însă ştia prea bine că Vaughn avea să-i tragă un pumn în cap înainte de-a compromite misiunea. Aşa că rămase pe loc, ascultând cu atenţie muzica ce răzbătea în valuri prin uşa subţire, încercând să perceapă orice semn că ceva nu era în regulă.

Câteva minute se scurseră cu încetinitorul, muşchii fiindu-i încordaţi până la limita durerii. La naiba, ura chestia asta din tot sufletul! Ar fi preferat să mărşăluiască în pielea goală prin mijlocul taberei lui Tehrazzi în loc s-o ştie acolo pe Jadyn. Probabil era speriată de moarte, în

ciuda faptului că Jack şi Spence îi erau alături, plus Owen, care bântuia prin club, fără îndoială paralizat de îngrijorare.

Ritmul muzicii se înteţi, parcă urmărindu-i şirul gândurilor. Şi-ar fi dorit să se afle în interiorul clubului pentru a vedea ce se întâmplă. Dar, bineînţeles, tocmai datorită faptului că nu-şi putea ascunde emoţiile aşa cum o făcea Owen fusese staţionat pe o nenorocită de stradă. Nu putea judeca nimic în mod corect atunci când venea vorba despre Jadyn şi Jack o ştia prea bine. Singurul motiv pentru care-l acceptase în acea misiune era faptul că dezvoltase un adevărat complex de cavaler strălucitor călare pe un cal alb în ceea ce-o privea şi asta putea fi folositor la un moment dat.

Vaughn trecu prin faţa lui, aranjându-şi gulerul cămăşii. Semnalul că totul părea să fie în ordine. Bun. Incapabil să mai aştepte acolo neştiind ce se întâmplă, traversă strada până în dreptul clubului şi privi în treacăt pe geam. Privirea i se opri la Owen, care se afla în colţul opus al încăperii scăldate din plin în jocurile de lumini colorate, expresia întipărită pe faţa lui alarmându-l într-o fracţiune de secundă. Ceva nu era în regulă. Owen privi în jur, dând cu ochii de el, la început încruntându-se pentru faptul că-şi părăsise postul. Miles ridică bărbia într-o întrebare tacită. *Care-i faza*? Owen clătină din cap, privind încă o dată în jur. Ochii lui Miles se măriră de groază. Nu-şi dădea seama ce se întâmplă, dar avea deplină încredere în instinctele lui Owen. Furia îl invadă ca un tunami uriaş ce cotropea totul în calea sa. Dacă o atingeau cu un singur deget, avea să… Ce? Ce putea face el de afară? Inspiră adânc, urmărindu-l cu privirea pe Owen, care-şi strecură mâna sub sacoul ce-i acoperea tocul de la subraţ, îndreptându-se spre uşa din spate. Miles deschise uşa clubului şi păşi înăuntru, urmându-l cu mâna pe tocul armei. Owen o luă la fugă către uşă şi, în acel moment, Miles ştiu. Cumva, împotriva tuturor planurilor şi-a preconizărilor, Tehrazzi era deja acolo.

— Fuck, mârâi printre dinţi.

Două împuşcături răsunară cu ecou. Muzica se opri instantaneu, apoi erupse haosul. Miles înaintă anevoie împotriva curentului de oameni disperaţi să iasă afară.

Owen dispăruse deja în încăpere. Miles simţi cum o peliculă de transpiraţie rece îi acoperă fruntea. Alte împuşcături. Dădu disperat din coate, încercând să se mişte mai repede. Când ajunse în sfârşit la uşă, camera era goală, doar Abdullah zăcând mort în spatele biroului. Gustul metalic al fricii îi invadă gura uscată. Pereţii erau împroşcaţi cu sânge. Inima i se opri în piept.

Nu, nu, nu…

— Fugi, fugi, fugi! Nu te opri orice s-ar întâmpla! strigă Owen în spatele ei.

Jadyn continuă să alerge cât putea de repede, bătăile rapide ale inimii bubuindu-i în urechi. Tehrazzi şi oamenii lui se aflau prin apropiere, căutând-o pentru a o vâna. Teroarea îi dăduse aripi şi simţea că zboară pe deasupra asfaltului. Auzea paşii lui Owen în urma ei, respiraţia lui sacadată şi îndemnurile, dar îşi menţinu privirea drept înainte, atentă să nu cumva să se împiedice. Când ajunse în dreptul unei alei lăturalnice, Owen o prinse de talie şi-o trase după el, scufundându-se în umbrele întunecate. Jadyn se propti de un perete, aplecându-se în faţă pentru a-şi trage răsuflarea.

— Nu te opri, şopti el, încărcându-şi arma în timp ce scana strada cu privirea. Fugi, te ajung din urmă. Acum!

Jadyn se supuse, simţindu-şi picioarele moi precum nişte macaroane. La capătul aleii auzi voci de bărbaţi vorbind în arabă. Nu deşlușea cuvintele, dar din tonul lor răzbătea furia. Se opri brusc, auzind ecourile paşilor lui Owen în spatele ei. O coti la dreapta pe altă alee întunecată. Continuă să alerge, cotind-o pe alte şi alte alei la întâmplare, până când ajunse la una înfundată. Frica îi înflori în capul pieptului cu flori de gheaţă. Făcu cale întoarsă şi-o luă pe o alee la stânga, urmând orbeşte labirintul întunecat. Se opri la un moment dat, neavând

nici cea mai vagă idee unde se află. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, încercând să gâfâie fără să facă prea mult zgomot. Tremura din tot corpul şi abia dacă mai stătea în picioare.

Tăcerea o învălui într-o bulă sinistră. Unde era Owen? Privi în jur la clădirile scufundate în întuneric. Trebuia să se orienteze cumva în direcţia hotelului. Un miros ciudat o făcu să-şi coboare privirea la bluza vernil deschis pe care o purta, realizând că era pătată cu stropi de sânge. Sângele lui Abdullah. Tehrazzi fusese nevoit să aleagă între două victime, cruţând-o pe moment, în ochi oglindindu-i-se certitudinea că nu era ultima oară când se întâlneau. Amintirea aceea îi declanşă un fior rece pe şira spinării.

Se furişă pe lângă maşinile parcate de-a lungul clădirilor. O pisică o zbughi de sub o maşină, tăindu-i calea. Jadyn tresări, abţinându-şi în ultimul moment un strigăt involuntar. Un murmur de voci bărbăteşti pluti prin întuneric. Rămase nemişcată, încordându-şi auzul pentru a desluşi în ce limbă vorbeau. Linişte. Apoi iar voci, de data asta mult mai aproape. Un strigăt înfundat, apoi paşi grăbiţi ce se apropiau tot mai mult de locul unde se afla. Se întoarse pe călcâie şi-o rupse la fugă în direcţie opusă, cotind-o la dreapta şi la stânga prin labirintul de alei populate de umbre înşelătoare până când se trezi pe o stradă puternic iluminată. Se opri brusc, privind în toate direcţiile. Sunetul vocilor o ajunse din urmă şi se grăbi s-o ia din loc, luând-o la stânga pe o alee pentru a se izbi cu putere de trupul masiv al unui bărbat. Mâini puternice o prinseră de umeri, trăgând-o mai adânc în întuneric. Jadyn icni înfricoşată şi lovi instinctiv, dar bărbatul pară, folosindu-se de greutatea trupului său pentru a o lipi de zidul din spatele ei.

— Şşşşşş… sunt eu, auzi vocea lui Owen.

Jadyn i se aruncă de gât, tremurând din tot corpul.

— Eşti rănită? întrebă el, mângâiind-o liniştitor pe spate. Ai hainele pline de sânge.

— Nu, e sângele lui Abdullah. Tehrazzi l-a…

— Ştiu, o întrerupse Owen. Jack şi Spence au fugit după el. Miles s-a întors la hotel după maşină, cam în douăzeci de minute o să ne aştepte nu departe de aici. Crezi că mai rezişti?

Jadyn încuviinţă din cap, aproape venindu-i să leşine de uşurare. Owen o luă de mână şi-o trase după el, privind în dreapta şi-n stânga, cu arma pregătită. Străzile şi aleile erau pustii de parcă o alarmă secretă ar fi avertizat oamenii să evite zona aceea dintr-odată devenită periculoasă. Descoperiră o arcadă lată la intrarea într-o clădire şi se topiră în adâncurile ei. Owen mai scrută o dată strada cu privirea, apoi o luă în braţe, lipind-o de trupul lui. Jadyn îşi ridică uimită privirea la el. Ce naiba făcea? îi simţea căldura prin haine, mii de ace fierbinţi declanşându-i-se în pântece. Owen îşi coborî privirea la buzele ei.

— Am crezut că te-am pierdut, îi şopti cu voce răguşită.

Fără să-i ofere şansa de-a răspunde, îşi înclină capul şi-i atinse buzele cu ale lui. Jadyn deschise gura pentru a protesta, dar el profită de asta pentru a-i strecura limba fierbinte printre buze, adâncind sărutul. Mâinile ei i se înfipseră în materialul sacoului, răspunzându-i cu o furie pasională ce aproape o ameţi. Gemu înfundat, teroarea de mai devreme transformându-se într-o pasiune fierbinte ce-o răvăşi în doar câteva secunde. Owen continuă s-o sărute aproape sălbatic, iar ea ţinu pasul cu el, sfâşiată între dorinţă şi teama că aveau să fie descoperiţi şi ucişi. Mâinile lui îi urcară pe spate, ţeava pistolului Irasându-i coloana vertebrală ca un deget rece şi acuzator al destinului. Jadyn se cutremură atunci când degetele mâinii lui stângi i se înfăşurară pe gât, coborând apoi pe vena pulsândă pentru a se strecura între trupurile lor lipite şi a-i cuprinde un sân în palmă. Gemu din nou, dându-şi capul pe spate. I s-a părea o dulce dementă să facă asta tocmai acum, în mijlocul nebuniei, şi probabil Owen îi intui

gândurile.

— Nu te mai gândi la nimic, îi şopti fierbinte pe pielea gâtului. Doar sărută-mă.

Îi frecă sfârcul între două degete şi lumea păru că se dezintegrează. Jadyn gemu prelung în gura lui, iar el îi strecură o coapsă între picioare, presând-o acolo unde ştia că pulsează cu unde fierbinţi de dorinţă. Dumnezeule, avea să facă dragoste cu ea chiar acolo pe o alee întunecată? însă nu asta o uimea cel mai tare, ci faptul că ar fi acceptat într-o secundă dacă i-ar fi cerut-o. Owen continuă s-o sărute tot mai pătimaş, degetele lui atingând-o şi masând-o cu pricepere, în timp ce începu să mişte uşor coapsa dintre picioarele ei, presând-o şi stimulând-o, aţâţând-o până în pragul climaxului. Doar printr-o minune percepu vocile şi siluetele ce se apropiau de ascunzătoarea lor întunecată, dar erotismul momentului o acaparase atât de complet încât nici nu le acordă atenţie. Gemu din nou şi se arcui cu tot trupul pe trupul lui Owen, dorindu-şi tot mai mult acea tortură delicioasă. Dacă tot trebuia să moară, prefera să se întâmple atunci şi acolo, sufletele lor prinse pe vecie în acel moment erotic desăvârşit.

Siluetele se pierdură în noapte, vocile se disipară, într-un târziu, Owen îşi desprinse buzele de pe ale ei, făcând un pas în spate. Jadyn resimţi până în ultima celulă pierderea plăcerii provocate de presiunea trupului lui pe-al ei. Se pregăti să protesteze, dar expresia de vinovăţie oglindită în ochii de un albastru lichid îi îngheţă cuvintele pe buzele umflate de săruturile lui sălbatice. Câteva momente se succedară cu încetineala unui amalgam de gânduri şi emoţii nerostite. Un hohot de râs izbucni undeva în depărtare, disipând magia erotică ce-i înfăşurase în falduri fierbinţi aducătoare de uitare.

Owen îşi drese vocea, scrutând-o cu privirea

— Îmi pare rău… a trebuit să fiu convingător. Nu eram sigur dacă suntem urmăriţi şi era important să proiectăm imaginea corectă care să nu poată fi asociată cu o femeie vânată pe întuneric.

Jadyn înclină din cap şi privi într-o parte, dorindu-şi să nu-şi fi cerut scuze. Într-adevăr, imaginea unui bărbat trăgându-i-o unei prostituate pe o alee întunecată avea darul de-a îndepărta extremiştii psihopaţi ieşiţi la vânătoare. Până la urmă, Owen nu făcuse nimic altceva decât să se folosească de slăbiciunea ei pentru el, salvându-le viaţa. Poate. Întoarse capul să-l privească, admirându-i trăsăturile frumoase ce păreau cizelate în cerneala nopţii fără lună.

— Trebuie să plecăm, îi auzi vocea ca prin vis. Miles probabil ne aşteaptă deja.

Jadyn se dezlipi de peretele din spatele ei, pregătindu-se să-l urmeze. Însă Owen se opri pe loc şi se întoarse către ea. îi strecură o mână în păr, trăgând-o într-un alt sărut delicat şi tandru precum adierea unei aripi de înger. După care se trase înapoi şi-o luă de mână.

— Hai să mergem.

Jadyn îl urmă orbeşte, neştiind ce să mai creadă ori să simtă.

16

Îi aştepta în maşină, scrutând întunericul cu privirea. Nimeni nu scoase niciun cuvânt pe drumul către hotel. Ambii bărbaţi o escortară înăuntru, iscodind împrejurimile cu priviri alerte. Odată ajunşi în dreptul camerei lui Jadyn, Owen întoarse capul şi-l privi tăcut pe Miles, care înclină din cap şi-şi continuă drumul spre camera lui. Owen luă cheia din mâna lui Jadyn şi descuie uşa, făcându-i semn să aştepte pe hol până controla camera pentru a se asigura că totul e în regulă. Îşi scoase sacoul şi-l puse pe spătarul unui scaun, făcându-i semn să intre.

— Fă un duş, o să te simţi mai bine, o sfătui cu o expresie opacă. Stau eu de pază.

Incapabilă de un răspuns, Jadyn intră direct în baie. Se sprijini cu mâinile de marginea chiuvetei şi se aplecă în faţă pentru a se privi cu atenţie în oglindă. Arăta ca o epavă. Hainele îi erau stropite cu sânge uscat ce părea rugină, era mult prea palidă cu excepţia cearcănelor vineţii

de sub ochi, era ciufulită şi buzele îi erau încă umflate de la săruturile lui Owen. Însă cel mai tare o speriau ochii în care se oglindea… nimic. Se aplecă mai mult, privindu-i îndeaproape, încercând să simtă ceva. Se obişnuise cu rolul de vânat, n-o mai afecta la fel de mult ca la început. La fel cum n-o afecta faptul că aproape făcuse dragoste cu Owen pe stradă şi că totul nu fusese decât un fel de strategie de supravieţuire pentru el. Genial şi admirabil ca scop în sine, dar totuşi folosise cumva împotriva ei sentimentele pe care ştia că le nutreşte pentru el. Şi cu toate astea, nu simţea nimic. Oare Tehrazzi o blestemase să rămână în viaţă dar să moară sufleteşte puţin câte puţin? oftă în timp ce se dezbrăcă de hainele pătate, lăsându-le într-o grămadă pe jos şi păşi în duş, setând apa cât putea suporta de fierbinte. Oare la ce se gândea Owen, se întrebă şi de ce-o sărutase din nou? Oare ce trebuia să înţeleagă din toată nebunia aceea contradictorie? Era ceva de înţeles? Pierdu noţiunea timpului, rămânând sub jetul fierbinte de apă până când Owen ciocăni la uşă s-o întrebe dacă e ok. Abia atunci se dezmetici şi-şi spălă părul, frecându-şi apoi pielea cu furie ca pentru a îndepărta nişte pete imaginare de sânge. Până când închise apa, baia era acoperită cu un strat gros de condens. Îşi trase un halat pe ea şi păşi în cameră învăluită într-un nor de abur.

Owen stătea pe un scaun la geam, privind gânditor în noapte.

— Cum te simţi? o întrebă fără s-o privească.

— Mai bine.

Owen se ridică în picioare, luându-şi sacoul de pe spătarul scaunului.

— E târziu. Ai nevoie de ceva?

Pleca?! Crezuse că măcar din motive de securitate avea să stea cu ea peste noapte. S-ar fi simţit mult mai în siguranţă ştiindu-l acolo.

— Poate ar fi mai bine ca Miles să fie cel care stă cu tine peste noapte, comentă Owen privind într-o parte, probabil citindu-i dezamăgirea Oglindită în ochi.

— Nu, replică Jadyn pe un ton ferm. Vreau să stai tu cu mine, la fel cum vreau să înţeleg ce-i în mintea ta. Cum poţi fi dulce şi tandru, făcând absolut tot ce vrei cu mine şi apoi într-o fracţiune de secundă devii rece şi distant? Glacial, de neatins. Asta urăsc cel mai tare, faptul că te simt atât de departe şi sunt atât de singură…

Din doi paşi, Owen fu lângă ea şi-o luă în braţe.

— Nu-mi spune chestii din astea, Jadyn, îi şopti în păr ca o avertizare.

— De ce nu?

— Pentru că mă face să-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

— Şi de ce nu le poţi avea, Owen? Cine te opreşte?

Owen se trase înapoi pentru a o privi. Jadyn rămase pe loc, şocată şi descumpănită. Era incredibil de frumos, cu ochii aprinşi de pasiune şi sexualitatea emanând din el în valuri fierbinţi. îl dorea atât de mult încât o durea fizic. Însă el făcu doi paşi în spate.

— Ceea ce s-a întâmplat între noi în seara asta n-a fost decât o simplă strategie de supravieţuire. Poate lucrurile au denaturat puţin, ceea ce nu înseamnă că mergem mai departe, spuse pe un ton oarecum resemnat dar ferm. N-am devenit un Navy SEAL din pură întâmplare, chiar îmi place ceea ce fac. Şi-mi iau foarte în serios responsabilităţile. În momentul ăsta tu eşti responsabilitatea mea şi n-am de gând să fac o greşeală fatală pentru simplul fapt că suntem atraşi unul de altul.

— Sunt perfect conştientă de toate riscurile, am luat absolut totul în considerare înainte de-a accepta să particip la misiunea asta. Dar să negăm o realitate care e clar că ne afectează pe amândoi, mi se pare puţin cam prea extrem.

— Pe teren nu există decât o singură realitate, o contră Owen încruntându-se uşor. Riscurile, violenţa, victimele inevitabile, astea sunt reale. Restul e doar o himeră. Cine uită acest aspect e deja mort.

— Realitatea e o noţiune abstractă atâta vreme cât

nu e construită de noi, îl înfruntă Jadyn cu o sclipire sfidătoare în ochi.

— Corect. O teorie valabilă în lumea ta normală, unde eu nu mai am loc de ceva vreme. Owen privi într-o parte, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Încuie uşa după mine, spuse cu voce răguşită. Miles e alături, cheamă-l dacă ai nevoie de ceva.

După care o lăsă singură, închizând cu grijă uşa în urma lui. Jadyn îşi înfăşură braţele în jurul ei, fiindu-i dintr-odată foarte frig. Şi-ar fi dorit să fugă după el, ştiind prea bine că n-o putea face. Şi-l imagină în camera goală, întrebându-se care dintre ei doi era mai singur.

— Jadyn! strigă Owen din spatele uşii, o undă de iritare infiltrându-i-se în voce. Ţi-am spus să încui uşa!

Jadyn oftă exasperată şi se conformă, lipindu-şi fruntea de lemnul rece.

— Îmi pare rău, spuse el atât de încet încât avu impresia că visează.

Autostrada Salamiyah Ithriya – KhănăsiserTB

Mâinile încă îi tremurau de furie. Ratase şi acum se afla din nou în ipostaza de fugar. Măcar reuşise să-l ucidă pe Abdullah, fiind nevoit să aleagă între el şi fiica trădătorului Ijaaz. Nervozitatea îi pricinuia mâncărimi pe tot corpul. Măcar târfa îl recunoscuse, o văzuse în adâncul ochilor ei măriţi de groază. Nu mai avusese timp să îndrepte arma spre ea, Jack l-ar fi ucis cu siguranţă dacă ar mai fi zăbovit măcar o fracţiune de secundă în pragul acelei uşi.

Jack Silva, se gândi cu un zâmbet amar. Nu-l mai văzuse de ceva vreme, dar ştia că-l vânează ca pe un câine turbat. Probabil ideea de-a o folosi pe târfa pe post de momeală îi aparţinuse, ştia prea bine că n-ar fi putut rezista unei astfel de ispite. *A da greş nu e niciodată o opţiune*, îi plutiră cuvintele fostului său mentor prin minte. Da, Jack îl cunoştea prea bine pentru că el îl crease. Nu avea de gând să renunţe până n-o ucidea pe fiica trădătorului. Mai mult din principiu, n-avea nimic în mod

personal cu ea. Faptul că încă mai era în viaţă reprezenta un afront grav, o pată pe onoarea şi numele lui. Trimisese deja emisari în Aleppo cu vestea că urma să sosească pentru a se regrupa şi-a pune la cale planul pe mai departe. Probabil avea să fie nevoit să se refugieze pentru scurt timp la Bagdad. Oricum ar fi fost, a doua oară nu avea de gând să mai rateze. Cine ştie, cu ajutorul atotputernicului Allah poate reuşea să-l ucidă şi pe Jack.

Oamenii îl priveau cu respect şi teamă doar pentru că-şi ucisese propria bunică şi acum pe Abdullah, cel care-i fusese un al doilea tată. Probabil Jack era următorul pe listă, *Inshallah*.

— Opreşte, e timpul să ne rugăm, îi ceru lui Youssef, care se afla la volan. Înainte să coboare din maşină, Tehrazzi se întoarse către cei trei locotenenţi de pe bancheta din spate. Dacă vreunul dintre voi mă trădează kafirilor vă curăţ carnea de pe oase încetul cu încetul până când mă veţi implora să vă ucid.

Cei trei rămaseră tăcuţi, neîndrăznind să respire. Tehrazzi analiză cu atenţie faţa fiecărui bărbat în parte, căutând un semn care să trădeze vinovăţia ori neliniştea. Satisfăcut într-un târziu, deschise portiera şi coborî din maşină. Youssef rămase de pază, în timp ce Tehrazzi se lăsă pe genunchi, cu faţa către Meca, înlăturând imaginea lui Jack din minte şi teama din adâncul sufletului că omul care-l crease nu avea să înceteze să-l vâneze până când nu-l ucidea cu mâna lui. Inspiră adânc, curăţându-şi mintea de toate gândurile toxice. Apoi se înclină până ajunse cu fruntea la pământ, rugându-se ca atotputernicul Allah să continue să-i binecuvânteze războiul sfânt împotriva kafirilor. Apoi se rugă ca Allah să-l protejeze de mânia fostului său mentor.

[Damasc, Siria

Owen stătea întins pe salteaua tare, cu privirea pierdută în întuneric, având în faţa ochilor doar imaginea devastării oglindite în ochii lui Jadyn atunci când se îndepărtase de ea, lăsând-o singură. Era sfâşiat în două

direcţii opuse, într-o parte aflându-se codul moral al unui luptător de elită profesionist în care credea fără rezerve şi în partea cealaltă atracţia faţă de Jadyn ce făcea imposibilă distanţarea de ea. Faptul că-l dorea la fel de mult la rândul ei nu-l ajuta deloc. Avusese suficiente iubite, ba chiar iubise vreo două dintre ele, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce simţea pentru Jadyn. Sentimente atât de adânci şi puternice încât de multe ori îi tăiau răsuflarea. Ceea ce-l şoca la un nivel primordial, în altă viaţă poate s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe, ieşind împreună, descoperindu-se unul pe celălalt aşa cum ar fi fost normal să se întâmple. De la bun început nu avuseseră parte decât de o avalanşă emoţională mult prea intensă şi conflictuală. Şi-ar fi dorit o relaţie normală cu Jadyn, s-o facă să zâmbească mult mai mult, să se simtă cu adevărat bine. S-o poată scoate la cină în oraş, ţinând-o de mână şi şoptindu-i cuvinte ascunse în timp ce lumina lumânărilor s-ar fi jucat cu umbre aurii pe pielea ei. Să vadă un film împreună, să facă plimbări lungi şi s-o sărute pe plajă, seducând-o iremediabil, apoi să facă dragoste pasională între aşternuturi răcoroase din mătase. Orice altceva, dar nu situaţia complet anormală în care se aflau acum, nu în timp ce se lupta s-o ţină în viaţă într-o vânătoare contra cronometru a unuia dintre cei mai periculoşi terorişti de pe planetă, îşi dorea cu disperare să încheie acea misiune nebună şi să se reîntoarcă la echipa lui de Navy SEALS pe care s-o conducă cât mai eficient ca întotdeauna, fără să-şi facă griji că e pe punctul de a-şi sabota întreaga carieră pentru că-şi dorea ceva ce n-ar fi trebuit să şi dorească niciodată.

N-o ardeai aiurea cu viaţa actorului principal într-o misiune decât dacă-ţi doreai să ţi se tragă un şut în fund şi să te trezeşti pe dinafară. Plus că nu aşa fusese educat şi antrenat, ceea ce i se întâmpla cu Jadyn contravenea absolut tuturor regulilor pe care le respectase cu sfinţenie până în acel moment.

Telefonul de pe noptiera dintre paturi vibră şi Jack

întinse mâna după el într-o secundă. Owen ascultă partea lui de conversaţie. Ordine noi, fără îndoială. Şi probabil veşti nu prea bune, din moment ce nici măcar nu se luminase de ziuă. Jack încheie convorbirea şi întoarse capul către el.

— Plecăm la Aleppo.

Aleppo. Hooray! Sau nu.

— Cu toţii?

— Da. Mă întâlnesc cu un informator irakian care ne poate ajuta.

Owen înjură printre dinţi. Cine-ar fi crezut că avea să se întoarcă în gaura aceea de iad atât de curând? Cu Jadyn după el. Splendid! mai degrabă ar fi preferat să danseze samba cu o hoardă de extremişti în Raqqa.

— Când?

— Mâine la prima oră.

Pe de-o parte, Owen mulţumi cerului pentru influxul de adrenalină ce-i limpezi gândurile la fel de eficient ca întotdeauna. De asta avea nevoie, pentru asta se antrenase atât de intens. Claritate. Determinare. Jocul de-a v-aţi ascunselea cu moartea. Poate acum şi-o putea scoate pe Jadyn din minte pentru aproximativ zece minute.

17

Military

Autostrada Salamiyal-thdyî-n<hanasser

ÎL I mOD normal, călătoria de la Damasc la Aleppo s-ar fi efectuat pe autostrada internaţională, însă traficul era deviat pe şoseaua de curând denumită Military Road datorită prezenţei trupelor ISIS la vest şi est de autostradă. Tragedia Siriei se împletea în egală măsură cu pericolul permanent al rachetelor rătăcite şi dispozitivelor explozive improvizate, mult temutele IEDS. Jack îl sfătui pe Owen să calce zdravăn acceleraţia dacă nu doreau să devină protagoniştii unor materiale video cumplit de violente în care-şi trăiau ultimele clipe îmbrăcaţi în salopete portocalii, cu un cuţit la gât. Drumul vechi spre Homs era mult mai sigur, bombardamentele aviaţiei siriene

ţinându-i la distanţă pe militanţii ISIS. Dar odată ce trecură de centrul oraşului aflat într-o ruină totală, drumul viră la dreapta, indicatoarele anunţând Raqqa, regatul Califatului Islamic condus de Abu Bakr al-Baghdadi. În apropiere de Hama, Owen încetini la punctele de control ale armatei siriene. Străbătură zeci de kilometri de şosea mărginită de case distruse, total diferite faţă de blocurile de şase etaje din centrul oraşului Hama.

— Suburbiile şi satele în care a început revoluţia acum şase ani… peste şaptezeci de mii de oameni, spuse Jack cu voce joasă, studiind peisajul dezolant. Cameron încă mai visează la Armata Siriană Liberă care s-a transformat în Jabhat al-Nusra, afiliată Al Qaeda. Şi peste noapte în ISIS.

Jadyn se cutremură la vederea ruinelor vizitate doar de furtunile de nisip. Beton spulberat, acoperişuri întunecate, baricade acoperite cu buruieni şi abandonate în urma unor bătălii secrete la care reporterii nu avuseseră acces şi despre care nu existau mărturii video.

— Două sute patruzeci de kilometri până la Raqqa, murmură Miles, privind în jur cu nelinişte.

În nord zăriră autostrada internaţională pe care ar fi trebuit să călătorească. ISIS controla zonele din vest, la cel mult şase kilometri depărtare, tăind accesul în mai multe locuri şi lăsând în urmă autobuze şi maşini arse. Punctele de control ale armatei siriene deveniră tot mai dese, cuburi din beton cu steagul sirian atârnând fără vlagă în aerul fierbinte şi militari adolescenţi înarmaţi cu puşti Kalaşnikov. Avangarda o reprezentau camioanele pe care fuseseră montate mitraliere de calibru mare mânuite de soldaţi cu feţe înfăşurate în eşarfe pentru a se proteja de vântul deşertului. Majoritatea tirurilor cu mărfuri călătoreau în convoaie cu patrule militare la ambele capete. În sensul opus, o coloană militară se îndrepta în cea mai mare viteză către Homs.

— Ce se întâmplă dacă steagurile negre ISIS apar brusc la orizont? întrebă Jadyn, urmărind convoiul cu

privirea.

— Au apărut acum vreo lună, răspunse Jack, întorcând capul s-o privească. Armata a blocat drumurile şi i-a decimat pe toţi până la unul. Generalul Suhail, i se mai spune şi *Tigrul*, a curăţat sistematic şoseaua şi-a încheiat asediul din Aleppo. A fost o mare chestie, drumul e important din punct de vedere strategic, un fel de colac de salvare al guvernului.

Trecură pe lângă un autobuz răsturnat şi câteva cisterne arse împrăştiate haotic pe marginea şoselei. Mai nou autobuzele de pasageri aveau draperii la geamuri, la fel ca în Afghanistan pe vremea când talibanii erau în căutarea victimelor. O cotiră la stânga către Aleppo, peste tot zărindu-se carcasele goale ale rachetelor folosite în bombardamentele aeriene şi rezervoare cu combustibil de rezervă pentru jet-urile militare. În depărtare se ridicau coloane negre de fum.

— Armata tocmai a demarat o serie de operaţiuni militare împotriva al-Nusra, explică Jack. Au recăpătat deja controlul asupra centralei electrice, un fel de Goliat suprasolicitat pentru întreaga zonă. ISIS o vrea înapoi cu disperare.

Intrară în Aleppo prin partea de est, unde era clar că se dăduseră lupte crâncene. Absolut toate clădirile erau complet distruse, dar pe măsură ce se apropiară de centru, descoperiră că oraşul era la fel de viu precum Damascul. Magazinele, restaurantele, supermarketurile şi parcurile erau pline de oameni. Nu se putea spune că nu erau o mulţime de distrugeri, în special în partea istorică veche a oraşului, acolo unde odată se aflase una dintre cele mai aglomerate pieţe tradiţionale numite Souq al-Hamidiyya, dar reconstrucţia începuse deja. Oraşul renăştea. Poliţişti cu berete roşii deserveau politicoşi punctele de control, magazinele noi îşi ademeneau clienţii la parterul clădirilor de apartamente bombardate, sunetul traficului se amestreca cu exploziile îndepărtate ale ofensivei armatei siriene, ambulanţele se tânguiau neputincioase prin

intersecţiile blocate.

— Parchează la intrarea în Souq, îi ceru Jack lui Owen.

Coborâră să-şi dezmorţească oasele şi fură întâmpinaţi de un bărbat mic de statură cu piele negricioasă şi mată.

Le zâmbi larg, o lumină jucăuşă sclipindu-i în ochii negri ca şi cum ar fi fost alimentat de o necunoscută sursă interioară de veşnică bună dispoziţie.

— El e Fahdi Mosawi, irakian din Bagdad. O să ne ajute să-i dăm de urmă lui Tehrazzi, nu-i aşa? făcu Jack prezentările, bătându-l prieteneşte pe spate.

— Rămâne de văzut, răspunse Fahdi într-o engleză foarte bună cu un uşor accent, tresărind o idee atunci când dădu cu ochii de Jadyn.

— Jadyn e arma noastră secretă, adăugă Jack, observându-l cu atenţie.

— Face parte din vreo trupă de elită? glumi Fahdi.

— Nu, doar că-l va convinge pe Tehrazzi să iasă din ascunzătoare.

Fahdi întoarse capul să-l privească cu o expresie gravă.

— Vorbeşti serios?

— Al naibii de serios, rânji Jack.

Fahdi îşi întoarse privirea la Jadyn, o emoţie nedefinită sclipindu-i în ochi. îi era teamă pentru ea ori era oripilat la gândul că era nevoit să lucreze cu o femeie?

— Problema e că după o scurtă întrevedere în Damasc, Tehrazzi a dispărut din nou, continuă Jack. N-avem nicio idee pe unde ar putea fi.

— Şi ce căutaţi aici?

— Vreau să mă conving că eşti cel puţin la fel de bun pe cât am auzit. Teoretic ar trebui să treacă prin Aleppo înainte de-a fugi oriunde. Are nevoie de bani şi tu-l cunoşti suficient de bine încât să ştii de unde-i poate lua.

Fahdi zâmbi cu modestie.

— Nu atât de bine, am băut câteva pahare împreună

la un moment dat.

— Nu eşti singurul, replică Jack cu o expresie nedefinită. Ideea e că noi avem nevoie de un informator şi tu ai mare nevoie de bani.

— Cine zice asta?

— Nu cine, ce. Faptul că te afli acum aici. Sunt dispus să te plătesc bine.

— Cât de bine?

— Zece mii de dolari la primul calup de informaţii, încă zece după ce-l vânăm pe Tehrazzi.

Fahdi fluieră admirativ.

— O găleată de bani.

— Pe care sper s-o meriţi, zâmbi Jack, studiindu-l cu o privire îngheţată. Şi dacă tot suntem la capitolul performanţă, o să avem nevoie şi de ceva arme.

— N-aveţi deloc?

— Doar câte un pistol pentru fiecare.

— Mai mult decât suficient, doar nu vă duceţi la război.

— Asta s-o crezi tu, contră Jack cu o expresie gravă. Ce părere ai, batem palma?

Fahdi îl studie gânditor pentru câteva momente, părând că încearcă să ia o decizie.

— Cred că ştiu cu cine trebuie să luăm legătura pentru arme şi mai ales pentru informaţii. Un vechi prieten.

— De-al tău ori de-al nostru?

— De-al vostru, eu n-am prieteni. Quinn Altman.

Jack înclină din cap, dar rămase tăcut. Quinn era Mossad, ceea ce însemna că vânau aceeaşi ţintă. Asta nu era prea bine. De obicei, până se câcâiau birocraţii de la Langley să aprobe o anumită strategie, Mossadul termina deja treaba, cu tot cu ştergerea urmelor de rigoare. În general nu era o problemă, dar voia să-l ucidă pe Tehrazzi cu mâna lui. Şi totuşi nu putea neglija ajutorul Mossadului în cazul în care i se oferea. La nevoie putea lucra la negru, prin canale neconvenţionale, fără să-şi mai informeze

superiorii până în momentrul în care nu avea un rezultat final. Care era de preferat să fie unul pozitiv.

— De unde ştii că Mossadul ar fi interesat într-o colaborare? întrebă într-un târziu.

— Am sursele mele, zâmbi Fahdi enigmatic. Vă e foame? Putem discuta mai multe într-un loc ferit şi mult mai plăcut. Am rezervat o masă la Mansourya pentru orice eventualitate.

— Cât de atent din partea ta.

Fadhi păru că vrea să mai spună ceva, dar se răzgândi.

— Puteţi lăsa maşina aici, urmaţi-mă.

Nu avură prea mult de mers, pătrunzând prin poarta medievală Bab Qinnisrin în cartierele vechi. îl urmară pe Fahdi printr-un pasaj îngust şi slab luminat ce ducea spre o uşă decorată cu încrustaţii din metal. Păşiră în afara zidurilor groase ale oraşului vechi pentru a descoperi un palat din piatră albă construit în secolul şaisprezece. O mică intrare se deschidea spre o curte interioară acoperită numită *sahn*, cu o piscină centrală mărginită de portocali amari şi tufe de busuioc dulce. Pereţii înconjurători erau ornamentaţi cu o dantelărie intricată din marmură colorată şi lemn auriu, fiecare panou reprezentând flori şi fructe cultivate în Aleppo ca un fel de antiteză a deşertului. Lângă piscină se afla o masă joasă şi canapele tradiţionale arăbeşti îmbrăcate în brocart roşu închis cu auriu şi perne asortate.

— Impresionant, murmură Jadyn, admirând arcadele înalte cu statui din marmură neagră şi arhitectura cu influenţe marocane.

Fahdi făcu o mică plecăciune.

— Am minţit atunci când am spus că am rezervat o masă. De fapt, mi-am permis să rezervtot localul pentru oaspeţi de seamă, inclusiv cele nouă camere de la etaj.

Suntem singuri în tot hotelul, cu excepţia personalului de serviciu. Puteţi rămâne atât cât aveţi nevoie. Luaţi loc.

Doi ospătari serviră o cină tradiţională khaleej, cu farfurii largi pline cu bucăţi suculente de miel şi pui într-un sos acrişor din roşii, ardei şi rodie, alături de orez condimentat cu legume înăbuşite în unt. Mâncară în tăcere. Desertul constă în fructe uscate şi proaspete, cafea şi Kunafeh, o prăjitură crocantă pe dinafară şi cremoasă în interior cu aluat din grâu şi foietaj umplut cu brânză Nabulsi îmbibată în sirop din miere.

— De cât timp lucrezi ca informator pentru CIA? îl întrebă Jack pe Fahdi în timp ce sorbea din cafeaua aromată cu lapte condensat.

— Nu de foarte mult timp, răspunse irakianul cu un zâmbet modest. De aproape doi ani.

— Cine te-a recrutat?

— N-am voie să spun.

Jack scoase pistolul şi-i vârî ţeava între coaste.

— Acum ai.

— Tyrone Green.

Jack făcu o notă mentală. Superiorul lui. Interesant.

— Cum l-ai cunoscut pe Tehrazzi şi care e natura relaţiei voastre?

— A fost, preciză Fahdi. Se foi neliniştit între perne, privirea coborându-i la pistol. La un moment dat a devenit mult prea… radical pentru gusturile mele.

— Te ascult, îl modernă Jack să continue.

— Ne-am cunoscut într-un centru de antrenament palestinian.

— Serios? Ce legătură au palestinienii?

— Avem foarte multe în comun.

— Cum aşa?

— Detestăm regimul colonial de ocupaţie, răspunse Fahdi privindu-l drept în ochi.

Jack îşi întoarse privirea la Owen, care fixa un punct în depărtare.

— Unde era centrul ăsta? întrebă cu voce joasă.

— În iad.

— Şi ce-ai făcut să ieşi de acolo?

— Ce vreţi să ştiţi mai exact?

— Detaliile primei tale operaţiuni alături de Tehrazzi.

— Iunie, 2011.

— Unde, în ce oraş?

— Singurul care contează.

— Ierusalim?

Fahdi încuviinţă tăcut din cap.

— Şi ce-a determinat răcirea relaţiilor?

Fahdi ezită, frângându-şi agitat mâinile. Jack îi oferi ajutorul de care avea nevoie, înfigându-i ţeava pistolului mai adânc în carne.

— Opt decembrie, 2013. Tel Aviv. Eu trebuia să conduc maşina, dar Tehrazzi m-a dat la o parte. A zis că e nervos şi şofatul îl calmează.

Jack se încruntă, ştiind deja ce urma să povestească. Bomba fusese amplasată într-un târg organizat pentru Sărbătoarea luminilor. Aproape două sute de victime, marea majoritate familii cu copii.

— Numai că nu ăsta era adevărul, nu-i aşa, Fahdi? De fapt voia să oprească procesul de pace.

— Să-i tragă un glonţ în cap, aşa s-a exprimat. Trebuia să lăsăm maşina în parcarea unui supermarket, ăsta era planul iniţial. Dar Tehrazzi a condus direct la târg.

— De ce n-ai făcut nimic?

— Am încercat să-l conving să renunţe, dar nu m-a ascultat.

— Trebuia să încerci puţin mai mult, comentă Jack pe un ton neutru, sfredelindu-l cu privirea.

— Înseamnă că nu-l cunoşti pe Tehrazzi.

— Cum zici tu.

— Unde era maşina de rezervă? interveni Owen.

— În parcarea supermarketului, nu foarte departe de târg

— De ce n-ai anunţat pe nimeni că bomba fusese amplasată altundeva?

— Dacă deschideam gura, Tehrazzi m-ar fi ucis pe loc. Oricum nu mai aveam timp, explozia s-a produs zece

minute mai târziu. Tehrazzi a fugit de teamă să nu-l ucidă palestinienii.

— Unde? întrebă Jack, o bănuială cumplită încolţindu-i în minte.

— Iran. Acolo şi-a început adevărata carieră, a cunoscut mulţi oameni dispuşi să-l finanţeze. Şi-a făcut prieteni în cercurile înalte, un traficant de arme rus i-a livrat un transport de armament şi explozibil. Gratis, ca o favoare. Aşa s-a întors în Liban şi-a început să-şi adune proprii oameni. Mai multe nu ştiu, m-am distanţat cât am putut, chiar dacă mă mai sună uneori să ne amintim de vremurile bune. Dar nu-mi spune niciodată unde e, n-are încredere în nimeni.

Jack îşi băgă pistolul la loc în toc. Asta era, veriga lipsă. Implicarea iranienilor pe care-o bănuise fără s-o poată dovedi.

— Quinn îl vânează de mult, la fel ca şi tine, continuă Fahdi după câteva momente. E posibil să aibă informaţii valoroase. Oricum ar fi, o colaborare cu Mossadul nu poate decât să vă ajute.

— Cum de nu te-a vânat Mossadul după toate atentatele din Israel? întrebă Owen cu o expresie neutră.

— Informaţiile mele sunt valoroase şi pot fi verificate oricând, îl privi Fahdi cu o sfidare tacită în ochi. Israelienii plătesc întotdeauna mult mai bine decât voi, le-am acordat mereu prioritate.

Owen schimbă o privire cu Jack, care se încruntă atunci când citi decizia execuţiei în ochii de un albastru lichid. Înclina să fie de acord cu acea sentinţă, dar era îngrijorat de efectul pe care urma să-l aibă asupra lui Jadyn. Deocamdată nu trebuia să-şi facă griji, era clar că aveau nevoie de Fahdi. Atâta timp cât irakianul se dovedea util, viaţa îi era oarecum în siguranţă. După, devenea un fel de Ruletă Rusească. Cu sau fără protecţia Mossadului.

Miles se amestecă prin mulţime în sala de aşteptare a Aeroportului International Aleppo redeschis de curând după ani de inactivitate datorită războiului. Telefonul mobil

îi vibră în buzunar. îl scoase şi citi mesajul de la Jack. Quinn tocmai trecuse de controlul paşapoartelor, evident cu o identitate falsă. Câteva minute mai târziu, îl zări în timp ce se îndrepta către ieşire. Părea o idee mai obosit decât în poza pe care i-o arătase Jack înainte de a-l trimite la aeroport. Israelianul era un bărbat brunet, înalt şi bine făcut, cu ochi căprui alerţi şi trăsături bine proporţionate. Se mişca cu o fluiditate de predator ce sugera agilitatea şi experienţa unui agent de teren ce-şi desfăşura activitatea într-o zonă înconjurată de ţări arabe ostile. După spusele lui Jack, Quinn era un adevărat cameleon, unul dintre cei mai buni agenţi operativi ai Mossadului despre care se zvonea că poate dispărea fără urmă în mijlocul unei conversaţii. Un alt bărbat îl întâmpină la ieşire, conducându-l la o maşină ce demară imediat ce portierele se închiseră.

Miles se grăbi să-i urmărească, aşteptându-se să se îndrepte direct spre Mansourya, unde restul echipei aştepta în curtea interioară. În loc de asta, maşina se îndreptă spre Al-Madina Souq în inima oraşului vechi, un labirint de străzi înguste şi alei constituind cea mai mare piaţă istorică acoperită din lume cu o lungime de aproximativ treisprezece kilometri, un important centru comercial pentru mărfuri de lux importate precum mătase brută din Iran, mirodenii şi coloranţi din India, lână, produse agricole şi săpun. Multe clădiri medievale, hammams şi khans fuseseră distruse în 2012 într-un incendiu pornit ca urmare a luptelor dintre Armata Siriană Liberă şi forţele armate siriene. Dar reconstrucţia era deja în floare, multe magazine redeschizându-şi deja porţile.

Quinn coborî singur din maşină, intrând în Souk prin poarta vestică. Miles parcă rapid la întâmplare şi se grăbi pe urmele lui, atent să nu-l scape din ochi prin mulţimea de cumpărători. Israelianul se plimbă agale, oprindu-se în faţa unei vitrine. Miles se ascunse într-un butic de vizavi, unde fu imediat acostat de vânzătorul bucuros de muşterii. Până când reuşi să explice politicos că nu avea de gând să

cumpere nimic, Quinn dispăruse fără urmă. Miles se ridică pe vârfuri, încercând să-l zărească pe deasupra mulţimii, fără niciun rezultat. Se întoarse în direcţia cealaltă şi-l descoperi chiar în spatele său, privindu-l încruntat.

— Cine te-a trimis la aeroport? Nu pari arab, trebuie să fii unul dintre oamenii lui Jack Silva.

— Şi tu eşti probabil…

— Probabil că da, îl întrerupse Quinn, îngustându-şi ochii iritat. Jack mi-a promis că nu mă supraveghează.

— Păi, nici nu te supravegheam. Jack m-a trimis să mă asigur că nu te supraveghează alţii.

— Adică vrei să spui că mă protejezi?

Miles îl privi tăcut.

— N-am nevoie de nicio protecţie, vreau să se înţeleagă asta de la bun început.

Miles ridică mâinile în semn că se predă.

— Hei, e înmormântarea ta, nu mă bag. Jack te aşteaptă… Cum facem chestia asta, mergem împreună ori te joci tu singur de-a agentul neprotejat?

Quinn îl studie pentru câteva momente, după care zâmbi vizibil amuzat, întinzându-i mâna.

— Quinn Altman.

— Miles Graham, răspunse Miles în acelaşi mod, strângându-i mâna.

— Pari un tip de treabă, comentă Quinn. Scuze pentru sceneta de mai devreme, de obicei îmi place să testez oamenii cu care urmează să lucrez.

— Eşti foarte bun, amice, aproape începusem să te cred.

Părăsiră piaţa şi se îndreptară spre hotel, nu înainte de-a intra în câteva magazine doar pentru a le părăsi prin ieşirea din spate, asigurându-se că nu erau urmăriţi. Când ajunseră la hotel, Jack îi aştepta lângă piscină. Owen şi Jadyn stăteau tolăniţi pe canapelele joase, Vaughn părea că plănuieşte asasinarea laptopului din poală, în timp ce Fahdi îi studia pe rând ca şi cum ar fi încercat să decidă câţi dintre ei aveau şanse reale de supravieţuire până la

finalul acelei misiuni.

Serviciile de informaţii aparţinând diferitelor naţiuni ale lumii nu colaborau niciodată de plăcere, ci datorită nevoii de a-şi uni forţele pentru a combate un rău comun. Provocarea era să găsească o zonă de confort unde să construiască o relaţie bazată pe încredere, fără secrete. Jack şi Quinn urmau să se angajeze într-un tango verbal plin de înţelesuri ascunse, urmând ca la final să întocmească un acord operaţional recunoscut de ambele servicii, un fel de schiţă a viitoarei strategii, cu tot cu reguli şi un profil clar al misiunii. Cei doi agenţi îşi strânseră mâinile, cântărindu-se reciproc din priviri. Toţi membrii echipei se strânseră în jurul mesei, cu excepţia lui Fahdi, care înţelese mesajul tacit din privirea lui Jack, părăsind tăcut curtea interioară.

— Încă nu m-a convins că putem avea încredere în el cu toate detaliile operaţionale, zâmbi Jack glacial în direcţia lui Quinn.

— E show-ul tău, îl conduci cum crezi de cuviinţă, ridică Quinn din umeri, întinzându-i o tabletă peste masă. Am încărcat dosarele tuturor extremiştilor islamici care au avut contact la un moment dat cu Tehrazzi, complete cu rapoarte de supraveghere, emailuri şi înregistrări telefonice, plus istoricul călătoriilor în ordine cronologică.

Jack înclină din cap în semn de mulţumire.

— Catastrofa de la ambasadă era previzibilă, continuă Quinn, instalându-se pe canapeaua comodă. Invazia Irakului a destabilizat toată regiunea. Saddam era un psihopat, dar măcar păstra un echilibru într-o zonă ce nu poate fi stăpânită decât de un dictator. Preferabil unul psihopat. După care a venit nebunia cu Primăvara arabă. Jos Mubarak! Jos Gaddafi! Jos Assad! O nebunie susţinută în mod direct de Washington. Clătină din cap cu o grimasă. O nebunie periculoasă în urma căreia am rămas cu un teritoriu de dimensiunea Marii Britanii controlat de ISIS chiar la uşa Europei. Nici măcar Bin Laden n-a visat vreodată la aşa ceva. Şi ce răspuns a dat Obama? Că ISIS

nu e o organizaţie islamică! Ideologia de la baza Califatului are mult mai multe în comun cu Muhammad şi adepţii lui *al salaf al salih* decât vor să admită experţii. Mişcarea îşi are rădăcinile în suburbia Zarqa, un ghetou din Amman şi în mintea unui beţiv înapoiat mintal. Ahmad Fadil Nazzal al-Khalayleh trăia într-o cocioabă lângă un cimitir în paragină şi era atât de praf, încât mama lui, o musulmancă devotată, era convinsă că doar Islamul îl mai poate salva. Aşa că l-a dus la Moscheea al-Hussein Ben Ali, unde şi-a descoperit adevărata vocaţie. S-a radicalizat rapid, devenind duşmanul declarat al monarhiei iordaniene pe care voia s-o detroneze cu forţa. A stat câţiva ani prin închisorile GID, inclusiv în fortăreaţa al-Jafr din mijlocul deşertului, unde şef peste deţinuţi era Abu Muhammad al-Maqdisi, un predicator extremist şi unul dintre teoreticienii de bază ai jihadismului. În 1999, noul rege a decis să elibereze mii de criminali şi deţinuţi politic într-un gest de clemenţă complet idioată. Printre ei s-au aflat al-Maqdisi şi adeptul său violent din Zarqa, care acum se numea Abu Musab al-Zarqawi. Pentru că, în paranteză fie spus, niciun terorist de marcă nu se simte împlinit până nu e ridicat în slăvi. Toţi sunt zei şi sfinţi, absolut toţi vor sta de-a dreapta lui Allah la o pileală atunci când le intră o bombă în gaura curului şi fac un serviciu omenirii, explodând pe toţi pereţii. La scurt timp după eliberarea din închisoare, al-Zarqawi a plecat în Afghanistan, unde i-a jurat credinţă lui Bin Laden. Cum invazia americană se prefigura la orizont, a trecut graniţa şi-a ajuns la Bagdad, unde a format celulele de rebeli care în timp şi-au luat numele de Al-Qaeda din Irak. Valurile de decapitări şi atentatele sinucigaşe ale adepţilor lui au împins ţara în pragul războiului civil. Aşa s-a născut noul prototip de radicalist islamic de o violenţă dusă la extrem doar în ideea de-a şoca şi-a instaura teroarea pură. Până şi Ayman al-Zawahiri, mâna dreaptă a lui Bin Laden, l-a respins, nedorind să aibă de-a face cu el. În 2006, al-Zarqawi a fost ucis într-un atac aerian american şi la scurt timp Al Qaeda

din Irak a fost decimată. Dar în 2011 a izbucnit războiul civil în Siria şi forţele americane s-au retras din Irak, drept pentru care a renăscut sub numele ISIS şi-a profitat de vidul de putere, ocupând zonele aflate de-a lungul graniţei Siriei cu Irakul. Războiul n-are nicio legătură cu religia, ci cu puterea. Puterea celor puţini. Şi pentru a controla puterea, controlezi banii, drogurile şi armele. Dadl privim înapoi în istorie, aşa a fost întotdeauna. Şi aşa va rămâne.

Quinn făcu o pauză şi zâmbi cu un aer misterios.

— Ceea ce ne aduce la motivul pentru care v-am ţinut o lecţie de istorie. Printre miile de tineri musulmani din Orientul Mijlociu şi Europa care au fost vrăjiţi de cântecul de sirenă al ISIS, s-a aflat şi Javadi Obeidat din tribul Banni Hassan de pe bancul estic al Iordanului. Părinţii l-au trimis să studieze la Londra, unde a fost recrutat de ISIS. Fiind băiat frumuşel şi deştept, nu l-au trimis în Siria ori Irak, ci au decis că ar fi mult mai util dacă ar rămâne în Europa. Moment în care l-am recrutat noi. Cu forţa, recunosc, nu ne-a picat în plasă din dragoste. Javadi e puţin cam gay şi noi deţinem dovezi palpabile în sensul ăsta, deci avem o relaţie frumoasă bazată pe interese comune. El să-şi păstreze capul pe umeri şi noi să-l stoarcem de informaţii.

— Britanicilor le-aţi spus ceva despre el? întrebă Jack. Quinn rămase tăcut, privindu-l cu subînţeles.

— Bănuiesc că nici Langley nu ştie, continuă Jack. Quin păstră tăcerea.

— De ce?

— Pentru că n-am vrut să facem o problemă mare dintr-una mică. În ultimul timp, voi, americanii, aţi cam luat-o pe arătură cu prostia aia de corectitudine politică.

— Ai grijă, Quinn, nu ştii niciodată cine ascultă.

— Aici nu ascultă nimeni, suntem în siguranţă.

— Cine zice asta?

— Langley.

Jack zâmbi amuzat.

— Ce-a studiat Javadi în Londra? întrebă Vaughn.

— IT.

— De ce sunt atraşi cu toţii de IT?

— Pentru că în felul ăsta nu sunt forţaţi să studieze chestii interzise de varianta radicalistă a Islamului. Literatură universală şi artă în general.

Vaughn pufni dezaprobator.

— Cu alte cuvinte, tot ce face viaţa mai interesantă.

— Nu-i interesează viaţa, doar moartea.

— Să înţeleg că Javadi ne va furniza informaţii în legătură cu Tehrazzi? interveni Jack.

— Doar dacă mă asigur că toţi membrii echipei înţeleg ce se aşteaptă de la ei şi sunt pregătiţi să facă absolut totul pentru a asigura succesul operaţiunii. Mossadul nu tolerează eşecurile, nu ne putem permite să dăm greş cu cineva precum Tehrazzi.

Jack înclină din cap în semn de înţelegere. Quinn se întoarse spre Jadyn, care tresări o idee la impactul cu privirea pătrunzătoare ce părea că-i face o radiografie completă.

— Ţi-am studiat dosarul, domnişoară Jadyn Mathinson. Eşti un om bun în adevăratul sens al cuvântului, fără secrete murdare ascunse. Ne plac oamenii cu caracter, integri, toţi agenţii noştri sunt recrutaţi prin prisma acestor reguli generale. Te-am urmărit de la distanţă, ţi-am citit corespondenţa fizică şi digitală, ţi-am ascultat convorbirile telefonice. Sigur, ţi-am acordat o marjă de intimitate, dar numai în limita posibilului.

— N-aveaţi niciun drept să…

— De fapt, avem tot dreptul, o întrerupse Quinn. Eşti fiica lui Hani Ijaaz, ceea ce te-a pus pe o listă a priorităţilor de la bun început. Ţara pe care o slujesc şi zona în care e localizată guvernează toate regulile jocului. Fără excepţii, scuze, prejudecăţi ori procese inutile de conştiinţă. Suntem înconjuraţi de duşmani din toate părţile, nu ne putem permite să trecem niciun detaliu cu vederea în cazul în care ne dorim să mai

*

existe un mâine. Îmi cer scuze pentru metodele pe care suntem nevoiţi să le aplicăm dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Aş minţi dacă aş spune că scuzele sunt acceptate ori că mă fac să mă simt mai bine, răspunse Jadyn cu un tăiş de resentimente în voce.

— Nu fi furioasă, Jadyn, zâmbi trist Quinn. E parte din procesul regulamentar.

— Posibil, dar uiţi că eu n-am aplicat pentru un loc de muncă în…

— Mossad, îi continuă Quinn ideea. Un nume de temut, nu-i aşa? Faimos, rostit în surdină. Cu motive întemeiate, te asigur. Niciun agent n-a aplicat vreodată pentru un loc de muncă, la noi e invers. Ni se cere s-o facem şi nu putem refuza, aşa funcţionează.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu mine. Nu ştiu nimic despre lumea ta ori ce ţi se cere să faci acolo.

— O să-ţi spun un secret, o privi Quinn fix, fără să clipească. Niciunul dintre noi n-a ştiut la început, nu se naşte nimeni agent operativ. Mulţi poate posedă anumite talente, intuiţie, abilitatea de-a improviza în condiţii de criză, atenţie la detalii, personalitate magnetică, chestii din astea. Restul se învaţă. Nu există spioni mai buni decât cei antrenaţi de noi.

— Şi de ce-mi spui mie toate astea?

— Pentru că odată ce-ai devenit unul, nu laşi nimic la voia întâmplării. Iar în echipa asta, tu eşti singurul factor necunoscut. Nimeni nu-ţi poate anticipa reacţiile în anumite împrejurări. Înainte să mergem mai departe, vreau să-ţi ofer încă o şansă să te retragi. Poţi pleca înapoi în State, îţi garantez că nu te învinuieşte nimeni dacă alegi să ieşi din întuneric, întorcându-te la lumină. Vânăm un om cu viziuni ambiţioase care nu ezită să folosească teroarea pură pentru a uni nu doar ţările arabe, ci toţi musulmanii din lume sub steagul negru ISIS. Te asigur că e un tip de-o inteligenţă sclipitoare, o dovedeşte faptul că a construit un network extrem de complex şi eficient. Atât de eficient

încât a fost invitat de ISIS să-şi unească forţele, n-a fost nevoie să bată el la uşa Califatului. Asta spune multe. În orice caz, scopul nostru e să distrugem acel network şi pentru asta trebuie să-i înlăturăm pe cei aflaţi în poziţii esenţiale.

— Să-i ucideţi, adică, la asta te referi? întrebă Jadyn cu o expresie controlată.

— Să-i ucidem, asasinăm, eliminăm, lichidăm, alege ce termen ţi se potriveşte mai bine.

— Dar eu n-aş putea niciodată să…

— Ucizi pe cineva? o întrerupse din nou Quinn. Stai liniştită, că nu asta cerem de la tine. Nu ne dorim să devii agent operativ ori soldat, există suficienţi oameni în negru care sunt antrenaţi special pentru chestia asta. Dar nu pot să nu mă întreb dacă eşti pregătită din punct de vedere psihologic şi moral să participi în nişte acţiuni care vor avea ca rezultat moartea anumitor persoane. Ba chiar victime colaterale, pentru că în lumea noastră noţiunile de bine şi rău se îmbină undeva la mijloc şi de multe ori nu reuşeşti să faci diferenţa între una şi alta. Eşti pregătită pentru asta fără să te dezintegrezi pe dinăuntru odată ce se întâmplă?

Owen întoarse capul s-o privească pe Jadyn, părând extrem de interesat de răspunsul ei la acea întrebare.

— Răspunsul e da, afirmă Jadyn fără să stea pe gânduri, atâta timp cât ştiu că se fac eforturi majore pentru a limita victimele colaterale.

Owen îşi coborî privirea la mâini, oftând imperceptibil.

— Bănuiesc că te referi la atacurile cu drone, zâmbi (uinn. Personal, nu sunt de acord cu genul ăsta de strategie, prefer oricând operaţiunile speciale. Numai că politicienii s-au îndrăgostit de ideea aşa-numitului război cu grad de risc redus şi dronele sunt o unealtă sigură în sensul ăsta. Nu şi pentru cei de la capătul celălalt, însă. Numărul victimelor colaterale a devenit inacceptabil şi singura soluţie pentru a rezolva problema e colectarea

eficientă a informaţiilor. Aici intrăm noi în scenă.

Jadyn ridică din umeri.

— Atunci să nu ne mai pierdem timpul cu întrebări la care am răspuns deja. Sunt aici şi rămân, indiferent de riscuri şi noţiuni de bine şi rău. Mi-am asumat-o din primul moment în care am decis să fac parte din echipă.

Quinn o studie cu atenţie pentru un moment, apoi înclină din cap în semn de apreciere.

— Javadi nu ne poate oferi informaţii specifice în legătură cu Tehrazzi pentru simplul motiv că nu face parte din cercul lui intim de locotenenţi de încredere. Dar ne-a dat un nume. Youseff Oasim, aghiotantul lui Tehrazzi, care se află chiar aici în Aleppo. Am două echipe care-l supraveghează prin rotaţie. Din păcate, informaţia ne-a parvenit prea târziu. Tehrazzi a trecut într-adevăr pe aici, dar a plecat deja spre o destinaţie necunoscută. Sunt convins că Youseff ne poate ajuta să descoperim unde.

Îl duseră direct la Mansourya. Una dintre camere fusese deja pregătită pentru sosirea lui, cu o masă în centru şi două scaune. Plus o veioză cu lumină albă mai strălucitoare decât soarele. Nimic altceva, însă Youseff Oasim habar n-avea de asta, pentru că-i fuseseră introduse dopuri în urechi, pe cap trăgându-i-se un sac negru. Miles şi Vaugh îl imobilizară pe un scaun, legându-i mâinile şi picioarele cu frânghii. Quinn făcu un semn şi Vaugh îi scoase sacul de pe cap, înlăturându-i apoi dopurile din urechi. Youseff tresări cu o expresie temătoare atunci când dădu cu ochii de Quinn. Informaţiile circulau în ambele sensuri şi pe asta mizase Jack. Era important să ştie în mâinile cărui serviciu de informaţii picase. Mossadul impunea un grad superior de teroare, cu mult mai mult decât CIA-ul a cărui reputaţie fusese grav afectată de birocraţi şi interpretări complet demente raportate la inepţia corectitudinii politice. Mossadul nu avea nici timp nici chef de interpretări şi nuanţe, ceea ce era singura abordare eficientă. Teoretic, nici nu mai era nevoie de

tehnici avansate de tortură, din moment ce se zvonea că-şi agaţă prizonierii în cârlige fixate în tavan înainte de-a le adresa cineva vreo întrebare. Din punctul lui Yousef Fde vedere, era de un miliard de ori mai bine să fie mort decât să încapă pe mâna serviciului de informaţii israelian.

Quinn îl studie tăcut cu o expresie imobilă. Tăcerea deveni năucitoare chiar şi pentru Jack, care asista la spectacol dintr-un colţ întunecat al încăperii, cu Owen la un pas de el. Youseff era paralizat de-o frică lipicioasă ce-i emana prin toţi porii, contaminând totul în jurul lui.

— Unde e? întrebă Quinn într-un târziu.

Youseff îl privi cu ochi măriţi de groază, dar rămase tăcut.

— Eşti sigur că ăsta e răspunsul tău?

Quinn înclină din cap. Vaughn îi reintroduse dopurile în urechi şi-i trase sacul pe cap. Jack oftă răbdător, ştiind că israelienii erau mari fani ai tehnicii de depravare senzorială. În primă fază, un om privat de văz şi auz experimenta dezorientarea. Anxietatea şi depresia interveneau la scurtă vreme, la fel vocile din cap şi halucinaţiile. Într-un timp relativ scurt, se instala un soi de nebunie, astfel încât îl puteai convinge de orice printr-o simplă şoaptă. I se topeşte carnea de pe oase, i s-a amputat un braţ ori un picior, tatăl mort de multă vreme e prezent în încăpere pentru a asista la umilinţa fiului său. Totul fără ca prizonierul să fi fost atins nici măcar cu un singur deget. Nu era nevoie decât de puţin timp, însă timpul nu era de partea lor, se gândi Jack cu o grimasă. În acel moment, Yousefi se afla la graniţa ce delimita viaţa lui de până atunci cu cea nouă închinată în serviciul Mossadului. Şi era nevoie să facă singur pasul în lumea de dincolo de cortină, fără ca restul membrilor network-ului construit de Tehrazzi să aibă vreo idee. În mod contrar, acea fază a operaţiunii avea să devină o pierdere monumentală de vreme şi de resurse valoroase. Nemaivorbind despre creşterea exponenţială a riscului ca Javadi să fie deconspirat.

Îl lăsară în linişte şi întuneric vreme de câteva ore, apoi se reîntoarseră în încăperea saturată de teroare palpabilă. Youseff clipi aproape furios atunci când sacul îi fu scos de pe cap şi dopurile înlăturate din urechi.

— Unde e? întrebă din nou Quinn pe un ton calm şi lipsit de ameninţări voalate, pentru că nu erau necesare.

— Cine? şopti Youseff cu o expresie învinsă.

— Farouk Tehrazzi, cel care ţi-a ordonat să detonezi bombele de la ambasada americană din Beirut.

— N-am făcut aşa ceva! sări ca fript Youseff. Jur, nu ştiu despre ce vorbeşti!

Quinn, arcui o sprânceană.

— Javadi mi-a spus altceva.

— Care Javadi?

— Javadi Obeidat, prietenul tău din copilărie, care acum trăieşte la Londra.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, declară Youseff fără prea mare convingere.

— Ba sigur că da, Javadi mi-a povestit deja totul. Cum tu ai fost cel care a detonat bomba pentru că eşti aghiotantul lui Farouk Tehrazzi, omul de încredere care-i ştie toate secretele.

— O minciună sfruntată! strigă Youseff. Nu cunosc niciun Tehrazzi, sunt un simplu fermier, un nimeni… Te rog, trebuie să mă crezi!

— Eşti convins că ăsta e răspunsul tău? zâmbi slab Quinn.

Youseffâl privi tăcut. La un semn, fu din nou scufundat într-o lume tăcută şi întunecată. Quinn îi aruncă o privire lui Jack, care rămăsese un simplu privitor în colţul lui. Momentan, Operaţiunea Gemini îi aparţinea israelianului. Aşteptarea… mereu aşteptarea. Aşteptând un avion ori tren. O sursă. Un informator. Aşteptând ca soarele să răsară după o noapte de asasinate. În lumea lui Youseff soarele apusese, scufundându-l într-o noapte permanentă. După alte câteva ore, apărură primele efecte: foiala continuă, lupta cu legăturile cu care fusese

imobilizat, tresăririle spontane, gemetele înfundate. Apoi întrebările fură repetate, iar şi iar, intercalate cu întunericul şi tăcerea. Răspunsurile erau aceleaşi. Nu cunoştea vreun Javadi Obiectat ori Farouk Tehrazzi, era un nimeni, un simplu fermier care nu ştia absolut nimic.

Timp în care pe ecranul telefonului său mobil curgeau mesajele. Levi Medad – specialist IT, hacker şi băiat bun la toate în domeniul electronicii, fluent în arabă, un bărbat brunet cu ochi căprui, păr cârlionţat şi trăsături ascuţite trimis cu complimente din partea Mossadului pentru a-i asista în acea operaţiune – extrăsese deja toate datele din memoria telefonului. Două echipe, una la Langley şi una la Tel Aviv le analizau şi catalogau pe categorii, astfel încât Levi să poată răspunde în locul lui „oussef pentru a-l păstra activ şi bine mersi în networkul condus de Tehrazzi. Era un război al nervilor tari, probabil unul fără o finalitate clară, dus nu pe un front anume, ci într-o cameră ascunsă într-un hotel de lux.

— Unde e Tehrazzi?

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Eşti sigur că ăsta e răspunsul?

— Da, sunt sigur.

Însă Youseff nu mai era sigur de nimic, rezistenţa slăbindu-i cu fiecare rundă de întrebări neîncetate. La fel şi dorinţa de-a se împotrivi. După o zi şi-o noapte, deja vorbea cu un alt prizonier imaginar, murmurând cuvinte fără noimă. Apoi întrebările încetară. Quinn înşiră nişte fotografii pe masă în faţa lui. O femeie în vârstă cu faţă rotundă şi privirea împietrită, alături de un bărbat cu plete şi barbă grizonante, îmbrăcat într-un *kaffiyeh* alb cu negru. Doi copii cu păr cârlionţat şi obraji bucălaţi ascunzându-se în faldurile unei abaya de culoare neagră purtată de o femeie tânără. Quinn îi şopti că urmau să plătească cu viaţa în cazul în care nu începea să vorbească. Merita Tehrazzi sacrificiul întregii lui familii? Jack închise ochii, gândindu-se că nimeni nu se pricepea mai bine ca israelienii să distrugă complet o viaţă. Nu doar cea a unui

terorist, ci generaţii întregi până ştergeau un neam de pe suprafaţa pământului. Şi nimeni nu înţelegea asta mai bine ca Youseff, care începu să plângă, cerând îndurare. Quinn îi promise cu voce joasă că totul avea să fie bine, dar mai întâi trebuia să răspundă sincer la întrebări.

Youseff îl privi printre lacrimi şi depănă o poveste a deziluziilor şi frustrărilor multiple, o viaţă neîmplinită, fără speranţă, complet lipsită de perspective de orice fel. Sărăcie cruntă şi ura crescândă faţă de asupritorii musulmanilor de pretutindeni. Trei sferturi dintre jihadiştii lumii împărtăşeau aceeaşi poveste, se gândi Jack cu tristeţe. Scheletul de comandă era format din câţiva băieţi deştepţi şi educaţi provenind din familii bune, soldaţii de rând, carnea de tun fiind prin definiţie rataţi încă din primele momente de viaţă. Islamul politic reprezenta singura lor salvare. ISIS însăşi paradisul. Le oferea speranţă şi motivaţie, plus o viaţă de apoi populată cu lapte şi miere, şi nenumărate virgine în cazul în care-şi sacrificau viaţa pentru cauză. Un mesaj mult prea puternic pentru care lumea occidentală nu avea antidot.

— Irak, şopti Youseff în pragul epuizării. Tehrazzi a plecat spre Moşul. A cerut ajutorul şi protecţia Statului Islamic… şi-a primit titlul de cetăţean de onoare al Califatului.

Quinn se ridică de pe scaun şi ocoli masa pentru a se opri lângă el.

— Vezi că n-a fost chiar atât de greu? îi puse o mână pe umăr.

18

AIO – hubat Quarter Moşul, irăk-M

ÎL? CL_3L niz avea loc la parterul unei case cu două etaje încă în reconstrucţie. Cei trei bărbaţi ajunseseră separat, la câte o oră distanţă pentru a nu atrage atenţia. Renunţaseră la vehiculele blindate, strecurându-se prin noapte de-a lungul clădirilor, fiecare cu câte un singur bodyguard care să-i asigure spatele. Era esenţial ca discuţia lor să rămână un secret absolut, aşa că cei trei

bodyguarzi fură postaţi în poziţii strategice în jurul casei pentru a se asigura că agenţii CIA ori Mossad nu le luaseră urma.

Ziyad Abu Saleh era cel mai bătrân dintre cei trei participanţi la întâlnire, dar nu acela era motivul pentru care ceilalţi doi bărbaţi îl priveau cu un respect desăvârşit, ci faptul că era o adevărată legendă vie, unul dintre comandanţii ISIS care supravieţuise trei tentative de asasinat, două ale kidonilor Mossad şi una a agenţilor CIA, în timp ce condusese insurgenţii în luptă în nordul Irakului. Era un bărbat dur şi înţelept, călit în luptă, care nu vorbea fără rost şi atunci când o făcea reducea pe oricine la tăcere. Ashraf Musa era unul dintre sfătuitorii lui Abu Bakr al-Bagdadi, conducătorul suprem al Statului Islamic din Irak şi Levant, reprezentantul oficial al Califatului în acea discuţie. Al treilea participant şi cel care convocase acea întâlnire secretă era Farouk Tehrazzi, care turnă *shai bil nana*, ceai din mentă neagră în trei ceşti delicate din porţelan, oferindu-le apoi celor doi invitaţi.

— V-am convocat pentru a vă expune un plan de atac asupra kafirilor care sper să vă fie pe plac, începu după ce sorbi din ceaiul dulce. Unităţile de trupe speciale sunt un ghimpe în coasta noastră de multă vreme, intervenind mereu în treburile şi afacerile Califatului, ucigând fraţi întru Allah şi conducători de seamă. Dacă armata americană poate fi comparată cu o viperă, atunci cu siguranţă trupele de elită reprezintă veninul. Dacă eliminăm veninul, vipera rămâne un simplu vierme.

— O metaforă extrem de interesantă, dar aproape imposibil de realizat, comentă Ashraf cu o grimasă.

— De ce imposibilă?

— Pentru că sunt fantome. Nu ştim niciodată de unde vin şi unde sunt, când vin şi ce urmează să facă. Le-am pregătit multe capcane de-a lungul timpului pe lângă care trec cu uşurinţă. După cum am spus, sunt fantome.

Tehrazzi clătină din cap cu un zâmbet îngăduitor.

— Nici vorbă. Sunt simpli oameni antrenaţi la modul

superlativ, cu acces superior la informaţii şi suport tactic. Restul e un mit alimentat de succese pe bandă rulantă.

Ashraf îşi mângâie barba lungă cu un aer gânditor.

— Şi cum propui să le oprim? întrebă într-un final.

— Planul meu include o variabilă la care nu s-a gândit nimeni până acum. Un număr atât de mare de victime încât să dureze ani de zile până reuşesc să-şi revină.

— Va fi foarte dificil de realizat, clătină din cap Ziyad.

— Şi extrem de periculos, adăugă Ashraf.

— Nu şi dacă compensăm prin numărul egal de martiri întru jihad, replică Tehrazzi cu voce joasă. Planul îi implică şi pe fraţii din Al Qaeda, care şi-au dat deja acordul.

— Allah îi recompensează pe cei bravi şi credincioşi, rosti Ziyad cu pioşenie.

— Şi cum trecem de la vorbe la fapte? întrebă Ashraf, privindu-l pe Tehrazzi cu un aer sceptic.

— Printr-o simplă informaţie plasată când şi unde trebuie de arma noastră secretă. Avem un om infiltrat ca informator pe lângă Mossad şi CIA. De-a lungul timpului a livrat informaţii corecte verificate cu uşurinţă, astfel încât au totală încredere în el. Însă adevărul e că mi-e loial doar mie, iar eu îl ofer cu dragă inimă Califatului, înclină Tehrazzi din cap în semn de respect.

Nu trecuseră decât câteva luni de când oraşul fusese recucerit de către forţele armate irakiene după ce se aflase sub controlul Statului Islamic încă din 2014. Militanţii ISIS distruseseră baza militară Qayyara West, demolând clădirile şi spărgând pista de aterizare cu picamerele. Desemnată drept bază intermediară şi dotată cu tancuri Abrams, artilerie Paladin, vehicule de luptă Bradley şi elicoptere Black Hawk, Q-West oferea suport şi logistică pentru mai multe zone tactice de asamblare aproape de frontul de luptă. Rolul ofensiv consta într-o baterie de rachete staţionată în mod strategic ce declanşa în mod regulat rachete ţintind poziţiile ISIS din vestul Moşului, în

timp ce puşcaşii marini ofereau sprijin aerian forţelor irakiene de la sol.

IBaz-TÂiâităr-meMcan-A/est Moşul, Irak-MB

Locul avea un aspect post-apocaliptic. Mormane de dărâmături, containere, paleţi cu echipamente şi provizii depozitate peste tot. Vehicule blindate şi buldozere parcate în rânduri ordonate într-o notă discordantă cu restul peisajului. Pista fusese reparată de curând pentru a permite aterizarea transportoarelor gigant C-130, câte două sau trei pe zi, majoritatea pe timp de noapte din motive de securitate. Soldaţii dormeau în buncăre din beton, un turn de apă răsturnat devenind punctul de reper al zonei. Ploaia din noaptea precedentă transformase pământul într-o mare de noroi. Jack făcu o grimasă mentală, incapabil să asocieze în minte locul acela cu baza militară majoră ce fusese odată.

— Va deveni mai mare, dar nu mai frumoasă, îi explică Markus Kerr, comandantul de batalion care-i întâmpină la coborârea din elicopter, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Momentan suntem un fel de staţie de autobuz gigantică prin care se perindă sute de militari în tranzit. Şi toţi au nevoie de aprovizionare. O mulţime de oameni sunt implicaţi în organizarea alimentelor, combustibilului şi-a muniţiei. N-o să staţi aici, nici n-aţi avea unde, ci la centrul de comandă din zona de est a oraşului. Nu vă aşteptaţi la cine ştie ce, Moşului e praf după ce s-a aflat sub controlul Statului Islamic timp de mai bine de trei ani. Oraşul vechi e distrus complet, la fel toată partea de vest. Mii de cadavre sunt încă prinse sub dărâmături ori împrăştiate pe străzi, mirosul e de nesuportat. În est e o idee mai bine, nu cu mult, dar măcar infrastructura nu e atât de afectată. Traficul e infernal. Toate podurile peste râul Tigru au fost distruse, nu există decât două poduri plutitoare temporare. Pe măsură ce s-au retras, psihopaţii ăia au incendiat sondele de petrol, aşa că toată zona e contaminată. Se pricep de minune să distrugă absolut totul în calea lor. Aveţi grijă, mai au încă destule

celule prin suburbii. Bine aţi venit la Moşul, zâmbi cu un aer trist, unde apocalipsa se întâmplă live.

Fură conduşi la trei vehicule blindate ce-i aşteptau la ieşirea principală. Nimeni nu scoase nicio vorbă în timpul drumului către zona de est. Totul în jur era întraddtăr complet distrus, liniştea stranie completând acel tablou al dezolării. Moşului de vest devenise un oraş fantomă. Comandantul de batalion nu exagerase cu nimic, chiar părea o scenă dintr-un film post-apocaliptic, se gândi Jadyn în timp ce privea afară prin geamul maşinii. Distrugerea era vastă, fiecare intersecţie majoră fusese bombardată, infrastructura şi serviciile publice trebuiau reconstruite de la zero. Absolut toate casele şi clădirile erau arse şi distruse, bisericile vandalizate şi înnegrite de funingine. Întreg oraşul fusese redus la o mare de moloz. În Oraşul Vechi era cu mult mai rău, distrugerilor de neimaginat adăugându-li-se miile de cadavre ce se descompuneau în căldura sufocantă, făcând ca aerul să devină de nerespirat. Moscheea iconică al-Nuri şi faimoasa minaretă înclinată fuseseră complet distruse de către ISIS pentru a nega un triumf simbolic forţelor irakiene.

Fură nevoiţi să aştepte aproape două ore până traversară unul dintre cele două poduri plutitoare spre zona de est. Taxiurile se îmbulzeau la punctele de control pentru verificarea documentelor. Trecură pe lângă ruinele hotelului Nineveh, odată o clădire de lux frecventată de ofiţerii irakieni. Pe o pantă de lângă pod, mai mulţi soldaţi se odihneau la umbră. Zeci de oameni traversau pe jos, încercând să-şi reconstruiască vieţile din moloz, cărând pungi cu haine, mobilă şi alte obiecte recuperate din locuinţele distruse aflate în zona de vest. Jadyn urmări cu privirea un bărbat tânăr care nu reuşise să găsească nimic altceva în afara câtorva caiete şi a unui dicţionar englez-arab, pe care le căra într-o pungă din plastic transparent.

Circulaţia rutieră era îngreunată pe străzile din estul Mosulului datorită drumurilor pline de cratere. Cu toate astea, viaţa revenea uşor la normal. Marea majoritate a

magazinelor erau deschise, vânzătorii ambulanţi de ceai şi sandviciuri cutreierau străzile aglomerate. Fructele şi legumele proaspete reapăruseră în piaţa istorică Souq al-Aghnam. Mulţi tineri purtau din nou culorile echipelor preferate de fotbal strict interzise în Statul Islamic şi marea majoritate a femeilor nu-şi mai acopereau faţa. Jucăriile şi hainele cu personaje din desene animate, la fel de interzise în Califat, reapăruseră pe rafturile magazinelor. Buldozerele începuseră să curăţeze zonele afectate de explozii. Oamenii foloseau din nou telefoanele mobile interzise în Statul Islamic sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Curentul electric şi apa potabilă fuseseră restituite de curând, muzica răsuna din nou pe străzi, ceea ce constituise un alt păcat capital în lumea controlată de ISIS. Familii cu copii şi cupluri de tineri beau ceai dulce pe terasele cu umbrele colorate. Deasupra unei vitrine în care fuseseră expuse manechine femei ce purtau fuste strâmte până la genunchi fusese montat un panou publicitar cu inscripţia: *Am experimentat depresia, foamea, ruina şi asuprirea. Este un miracol că suntem încă în viaţă*.

— Bine-am sosit acasă, murmură Miles când ajunseră la complexul de clădiri joase împrejmuite cu un gard înalt din beton armat unde se afla Centrul de comandă al US Army.

Puşcaşi marini înarmaţi cu puşti de asalt MI6 păzeau porţile mari din fier forjat. Coborâră din maşinile blindate într-o curte prăfuită, un sergent major conducându-i la dormitorul comun ce le fusese desemnat, un fel de hală lungă cu zece paturi înşirate de-a lungul unui perete şi o baie cu un duş în capătul celălalt. Jadyn mulţumimând cerului pentru aerul condiţionat.

Miles şi Vaughn ocupară paturile din mijloc, începând să-şi aranjeze deja echipamentul în două dulapuri din metal aflate pe peretele opus.

— Cred că acolo te-ai simţi cel mai bine, îi indică Owen lui Jadyn latura îndepărtată a halei unde mai

rămăsese destul spaţiu între ultimul pat şi părere. O să montăm o perdea să-ţi facem un fel de cameră cât de cât separată.

Jadyn îi zâmbi şi se conformă, observând cu satisfacţie că-şi alese patul imediat următor.

— Sforăi? îl întrebă în timp ce-şi deschidea valiza.

— De obicei, nu. De ce?

— Pentru că Miles sforăie rău şi speram să fie singurul dintre noi.

Jack intră în cameră, urmat de Quinn.

— S-a instalat toată lumea? îşi puse rucsacul pe unul dintre paturi, invitându-l pe Quinn să ocupe patul de lângă el. Nu e chiar atât de dramatic, spuse după ce măsură încăperea din priviri. Ne gândim că suntem într-o tabără de vacanţă.

— Sigur, pufni Miles. Una în care cursurile de lucru manual se împletesc armonios cu dezamorsarea bombelor.

— În câteva minute suntem aşteptaţi la tactică operaţională să cunoaştem nişte oameni cu care e posibil să colaborăm pentru etapa următoare a misiunii, continuă Jack ca şi când nu l-ar fi auzit.

Clădirea departamentului de tactică operaţională avea două etaje cu camere strâmte în care erau înghesuite birouri, computere, monitoare şi tot felul de alte aparate electronice. La etajul trei se afla centrul de comandă propriu-zis, o încăpere mare cât tot etajul cu monitoare gigantice pe trei pereţi şi cinci rânduri de birouri aliniate în mijloc. Analişti, tehnicieni şi operatori de comunicaţii coordonau toate operaţiunile curente.

— Vaughn? auziră o voce de femeie în spatele lor.

Vaughn se întoarse cu un zâmbet larg.

— Să fiu al naibii! exclamă în timp ce se îndreptă spre o brunetă cu ochi verzi de statură medie, pentru a o strânge în braţe. Ce cauţi în mizeria asta?

— Am fost avansată, îl privi ea cu amuzament.

— Pe bune? Aşa se numeşte mai nou un job în Moşul? Ea e Samantha Billes, Sam pentru prieteni, o prezentă

Vaughn restului echipei. Am lucrat împreună la ambasada noastră din Iordania acum o mie de ani.

— Ei, nu chiar o mie, îi trase Sam una peste braţ. El e Ali Sahid, indică spre bărbatul atractiv cu păr creţ şi ochi închişi la culoare care se afla la biroul de lângă ea. E cel mai tare la descoperit informaţii compromiţătoare despre băieţii răi.

Ali dădu din cap cu un zâmbet larg ce-i străluci în ochi.

— Hei, nu-i corect! exclamă Miles din spatele grupului. Mă gândeam să te invit la o cafea, cum să concurez cu tipul ăsta?

— Ali nu e decât un prieten drag şi extrem de căsătorit, râse Sam. Tu trebuie să fii Miles, fratele problemă despre care am auzit atât de multe. Mă bucur să te cunosc, îi întinse mâna cu o licărire amuzată în ochi.

— Şi eu m-aş bucura, îi făcu cu ochiul Miles, luându-i mâna pentru a o duce la buze.

Vaughn îi trase una după ceafă.

— Sam e expert în comunicaţii, unul dintre cei mai buni.

— Poţi să te ocupi puţin de Jadyn? întrebă Jack. Noi avem puţină treabă. Poate-i găseşti ceva de mâncare?

— Sigur, zâmbi Sam, mutându-şi privirea la Jadyn. Mă bucur să te cunosc, am auzit foarte multe lucruri despre tine. Sala de mese e închisă la ora asta, dar am tot felul de prostii prin birou. Sper că mănânci şi aşa ceva.

«(Peste câteva minute, cele două femei se lăfăiau pe două fotolii masive, cu picioarele pe biroul lui Sam, înfruptându-se din pungi cu chips-uri, fructe uscate amestecate cu seminţe şi covrigei săraţi.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse Sam cu tristeţe. Am înţeles că a fost implicată şi o echipă de SEALS.

— Da, Owen a condus-o. A fost groaznic, dar acum a trecut.

— Îmi imaginez. Sam muşcă dintr-un covrigei.

Bănuiesc că nu ţi-a fost prea uşor să accepţi participarea în misiunea asta.

Jadyn ridică din umeri.

— Nu. Dar sunt convinsă că şi tatăl meu ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine. îi datorez măcar atât.

— Din punctul meu de vedere, eşti incredibil de curajoasă.

Jadyn întoarse capul s-o privească.

— Da, uite cine vorbea. Un expert în comunicaţii cu repartiţie la Moşul.

— Nah… clătină Sam din cap. Sunt doar un simplu tehnician, nu agent operativ. Cred că n-aş supravieţui nici zece minute pe teren. În schimb, am auzit că tu ai fost incredibilă.

— De unde?

— De la Jack. Care a auzit de la Owen.

Jadyn îşi concentră atenţia asupra pungii cu chipsuri.

— Serios? comentă cu voce neutră.

Sam o privi cu un zâmbet viclean.

— Pari surprinsă.

— Păi, chiar sunt. E cam greu să-mi dau seama ce gândeşte Owen. Despre mine şi… toată chestia asta.

Simţi că roşeşte şi-i veni să-şi tragă două palme.

— Îl cam placi, nu? o întrebă Sam cu o nonşalanţă studiată.

— E chiar atât de evident?

— Nu, de fapt, mi-a spus Jack. Şi-am înţeles că şi el te place pe tine, dar e prea profesionist să facă un pas greşit în timpul misiunii.

Jadyn oftă.

— Mă bucur că încă nu s-a publicat povestea cu lux de amănunte în ziarul de divertisment al armatei. Poate mâine.

Sam râse şi-i puse o mână pe umăr.

— Hei, n-o interpreta aiurea. Adevărul e că în lumea asta nebună mai avem nevoie şi de o poveste de dragoste. Sper să vă iasă.

Jadyn îi mulţumi cu un zâmbet firav.

— Ceea ce-mi aduce aminte de Miles, o privi Sam cu o expresie conspirativă. Spune-mi absolut tot, îmi place tipul şi vreau să-i ştiu toate secretele.

Jadyn oftă uşurată. Sam era o prezenţă extrem de plăcută, făcând-o să se simtă în largul ei. Un fel de dar de la Dumnezeu pentru a uita măcar pentru câteva ore că se află într-un oraş distrus şi înconjurat de trupe ISIS, pe post de momeală pentru un terorist psihopat. Owen putea fi ucis în orice moment, mai ales că se afla acolo doar pentru a-i proteja viaţa cu preţul vieţii lui.

Aproape uitase greutatea strivitoare a privirilor încărcate cu ură. Prefera misiunile în deşert ori prin peşteri uitate din munţi în loc să străbată suburbiile oraşului într-un vehicul blindat alături de alţi colegi, în timp ce privirile acelea ostile îi declanşau doar semnale de alarmă. Nu-i învinuia. Totul se transformase într-un haos total de când fusese înlăturat Saddam, fiecare atac şi retaliere generând doar mai multă ură, mai mulţi recruţi tineri dispuşi să ucidă şi să fie ucişi. La fel ca cel pe care-l vânau acum.

Fahdi îi informase despre zvonurile din acea dimineaţă, cum că se pregătea ceva. Ceva mare. Probabil un atac. Analiştii CIA şi Mossad confirmaseră faptul că pe site-urile jihadiste traficul de utilizatori crescuse substanţial. Era clar că ceva urma să se întâmple, ceea ce coincidea cu aderarea lui Tehrazzi la Statul Islamic. Fahdi le indicase o adresă unde se părea că se află una dintre multele celule ISIS şi le înmânase o poză, şoptind un nume. Ziya Fayed. Planul era să-l salte pentru a-l interoga, încercând astfel să afle dacă în spatele acelor zvonuri se afla ceva substanţial.

Owen nu avea încredere în Fahdi, nu putea uita şi ierta faptul că participase la atacuri alături de Tehrazzi, chiar dacă asta se petrecuse în trecut şi acum părea că vrea să-şi îndrepte greşelile. *Pe bani*, se gândi cu o grimasă, însă era conştient de faptul că în războiul din

umbră era necesar să lucreze cu oameni care aveau mâinile mânjite cu sânge. Câteodată aveai nevoie de informaţii de la un terorist pentru a-l vâna pe altul. Întoarse capul să-l privească pe Fahdi, care se afla la volan.

— Cât mai avem?

— Ne apropiem, răspunse irakianul, încruntându-se la apariţia unei bariere în depărtare în faţa căreia se afla un bărbos echipat cu o amestecătură de haine militare şi înarmat cu o puşcă de asalt AK-47. Calm, prietene, spuse în timp ce Owen îşi scoase Glockul pentru a-i înşuruba amortizorul. Am făcut chestia asta de mii de ori, lăsaţi-mă pe mine să rezolv.

Owen analiză împrejurimile, privirea oprindu-i-se la o clădire joasă cu pereţi străpunşi de gloanţe, în faţa căreia se afla parcată o camionetă Toyota. Alţi doi bărbaţi se sprijineau de maşină. Fahdi nu încetini, oprind în ultimul moment în faţa barierei. Bărbosul se apropie de maşină cu o atitudine flegmatică. Fahdi rămase cu mâinile pe volan, privind drept înainte.

— O să ne ceară o taxă de trecere, pentru că asta fac rebelii prietenoşi. Opresc autobuze cu călători şi confiscă tot ce e de valoare, fură marfa de pe tiruri, chestii din astea. O să-i ofer nişte bani. Dacă nu va fi mulţumit, o să ne ceară maşina.

— Foarte drăguţ din partea lui, murmură Owen cu privirea la rebelul care acum ajunsese în dreptul geamului lui Fahdi.

— De acolo negociem şi ajungem la un preţ satisfăcător. O să ne coste mai mult pentru că e clar că sunteţi occidentali. Aşa facem noi treburile.

Owen armă pistolul, ascunzându-l între picior şi portieră.

— Cât de bună e armura maşinii? întoarse capul pentru a-l privi pe Jack peste umăr.

— Exact atât cât trebuie.

Fahdi le aruncă o privire îngrijorată. Rebelul bătu în

geam cu ţeava puştii. Atitudinea lui nu era ameninţătoare, doar flegmatică şi uşor superioară, ca şi când ar fi ştiut cu certitudine că viaţa lor se află în mâinile lui. Continuând să privească drept înainte, Fahdi deschise geamul şi-i întinse câteva bancnote. Rebelul le luă şi rânji.

— Şi restul unde e? întrebă amuzat de parcă tocmai făcuse o glumă bună. Jos din maşină, ne trebuie şi-o luăm.

Înainte ca Fahdi să poată răspunde, Owen deschise portiera pentru a pune un picior pe pragul înalt şi se ridică dintr-o singură mişcare, ţintind pistolul cu mâna extinsă peste acoperişul maşinii. Apăsă de două ori pe trăgaci în succesiune rapidă, punându-i două gloanţe în piept, apoi pivotă fulgerător către ceilalţi doi, care se dezmeticiră prea târziu pentru a mai avea timp să facă uz de puştile de asalt agăţate pe câte un umăr. Totul dură câteva secunde.

4 – Aşa facem *noi* treburile, spuse pe un ton calm, ejectând încărcătorul pistolului pentru a-l schimba cu unul nou.

— Dar aici nu merge aşa! se plânse Fahdi. Există anumite reguli, nu avem voie să atragem atenţia. Cineva va observa până la urmă.

— Nici nu ne dorim să trecem neobservaţi, comentă Owen pe un ton neutru. Cât mai avem?

— Aproape am ajuns, casa e pe strada următoare, bombăni Fahdi iritat.

Drumul îngust era aproape complet lipsit de trafic. Printre casele joase se mai vedea pe ici pe colo câte un magazin pictat cu grafitti. Multe clădiri erau în paragină, pe jumătate dărâmate. Câteva perdele fluturau pe la geamuri, dar nu se zărea nici ţipenie de om. Trecură pe lângă o clădire arsă până la scheletul metalic. Un băiat mâna câteva oi pe marginea drumului, menţinându-şi privirea drept înainte chiar şi atunci când trecură cu maşina pe lângă el.

— Acolo, indică Fadhi. A şasea casă pe dreapta, aia cu gard înalt şi poartă din metal.

Din nou, Owen se întrebă dacă puteau avea încredere

în Fahdi. Din câte înţelesese, era informatorul Mossadului de ceva vreme. Quinn era un adevărat profesionist, în mod sigur îl verificase la sânge. Plus că banii reprezentau o motivaţie suficient de puternică. La fel şi frica. Dar până la urmă, era clar că Fahdi e omul interesului, loialitatea lui înclinându-se după cum bătea vântul. Plus că nu le datora nimic. Nu erau de aceeaşi naţionalitate, nici măcar fraţi întru Islam, la un moment dat banii puteau să-şi piardă valoarea dacă intervenea o motivaţie mai puternică.

Se strecură prin umbre alături de Quinn, apropiindu-se de casă. Miles, Vaugh şi Jack ocupară poziţii strategice pe stradă pentru a le asigura spatele. Quinn păşi peste un canal căruia îi lipsea capacul şi-i aruncă o privire peste umăr lui Owen, indicându-i acoperişul casei. Amândoi îşi puseră dispozitivele cu vedere pe timp de noapte. Nu văzură nimic nici pe acoperiş, nici la ferestrele întunecate. Sunete sporadice răsunau în aerul fierbinte al nopţii fără lună. Zumzetul unui generator de curent electric, urletul prelung al unui câine în depărtare, plânsetul unui bebeluş.

— Liber, şopti Owen.

— Ne apropiem de obiectiv, murmură Quinn.

— Recepţionat, bâzâi vocea lui Jack în dispozitivele de comunicaţie.

Îşi continuară înaintarea fără să scoată nici cel mai mic sunet până ajunseră la gardul din beton. Doi bărbaţi înarmaţi cu puşti de asalt AK47 – fumau şi conversau în curte. Nu distingeau cuvintele, dar cel mai înalt dintre ei era foarte animat, gesticulând şi dând din cap ca şi cum ar fi încercat să imprime o mai mare greutate cuvintelor.

— Doi în curte, raportă Quinn în şoaptă, făcându-i semn lui Owen să treacă de partea cealaltă a porţii.

Casa cu un etaj era proaspăt văruită, un balcon îngust cu grilaj întinzându-se de-a lungul faţadei. Pe acoperiş se distingea silueta unei antene satelit de dimensiuni gigantice. Cei doi gardieni îşi aruncară ţigările pe jos şi se apropiară agale de poartă, continuând să vorbească. Owen şi Quinn le puseră câte un glonţ în cap şi

săriră gardul fără niciun sunet, atenţi la orice semn că fuseseră descoperiţi. Glockurile dotate cu amortizoare nu făceau prea mult zgomot, dar cineva care s-ar fi aflat în curte ori pe balcon ar fi putut auzi cu siguranţă împuşcăturile. Linişte, în casă nu se zărea nicio mişcare. Străbătură curtea ca două umbre întunecate, alunecând pe deasupra pământului până ajunseră la intrarea din spate.

Pregătiţi pentru infiltrare, murmură Owen.

— Undă verde, le confirmă vocea lui Jack în ureche.

Quinn apăsă încet pe clanţă şi deschise uşa, păşind cu grijă înăuntru. Holul îngust era scufundat în beznă. Rămaseră nemişcaţi, aşteptând ca vederea să li se obişnuiască cu întunericul. Încetul cu încetul obiectele prinseră contur. Un cuier cu haine, câteva perechi de ghete aliniate în faţa uşii, câteva puşti de asalt sprijinite de perete. Quinn o luă în dreapta, unde se zărea bucătăria. Owen înaintă fără niciun sunet către living.

— Liber, auzi şoapta lui Quinn în ureche.

Nici în living nu era nimeni. Mai rămâneau dormitoarele de la etaj. Urcară scara din lemn cu armele pregătite. Prima încăpere era goală. Owen păşi înăuntru pentru a se asigura că nu se ascunde nimeni după uşă. Din camera alăturată auzi mai multe zgomote, un fâşâit, apoi un pocnet înfundat. Glockul lui Quinn. Scoase capul pe uşă, cercetând coridorul. Nimeni. Se îndreptă spre cea de-a doua încăpere. Quinn tocmai îşi scotea cuţitul din gâtul unui bărbat căzut la pământ.

— Doi, pe unul a trebuit să-l împuşc, spuse cu voce joasă, indicând un al doilea bărbat căzut lângă fereastră. Niciunul nu e Ziyad Fayed.

— Jack, patru subiecţi şi nici urmă de Fayed, raportă Owen, cercetând încăperea cu privirea.

— Percheziţionaţi casă, vreau telefoane, laptopuri, orice găsiţi. În zece minute să fiţi afară.

Owen schimbă o privire cu Quinn. Kidonul israelian îi făcu semn să caute în camera alăturată. Nu găsiră nimic la etaj. În living descoperiră un laptop ascuns în spatele

canapelei. Părăsiră casa tot pe uşa din spate.

— Nu-mi place chestia asta, spuse încet Owen. Totul a părut mult prea uşor, ceva e aiurea.

Quinn îl privi peste umăr.

— Informaţia a fost corectă, e clar că e o celulă ISIS.

— Şi Fayed? insistă Owen pe un ton sceptic.

— Probabil plecat pe undeva. Hai să vedem ce găsim pe laptop, după care putem trage nişte concluzii.

Fahdi parcă în faţa porţii şi cei doi se grăbiră să se suie în vehiculul blindat care demară înainte de-a închide complet portierele. Quinn îi înmână laptopul lui Jack.

— Asta e tot ce-am găsit.

Jack întinse mâna. În acelaşi moment, Fahdi trase brusc de volan. Owen îşi ridică privirea şi zări silueta din mijlocul străzii.

— RPG!

Racheta îi rată la milimetru, înfigându-se în asfaltul din spatele lor. Explozia zdruncină violent maşina. Owen deschise geamul şi scoase pisoiul afară, apăsând de trei ori pe trăgaci. Silueta se prăbuşi la pământ. Un val de gloanţe se înfipse în partea din spate a maşinii. Fahdi frână brusc şi vira, oprind de-a curmezişul străzii. Coborâră cu toţii, adăpostindu-se după maşină. Jack şi Vaugh traseră orbeşte în direcţia de unde fusese lansată racheta, acoperindu-le spatele. Din partea opusă, gloanţele continuau să ricoşeze în caroseria blindată.

— Acum! strigă Owen.

Începură să tragă la unison peste acoperişul maşinii, ploaia de gloanţe muşcând adânc din întuneric. Se auzi un strigăt şi apoi încă unul, după care se aşternu liniştea. Rămaseră alerţi, scrutând întunericul cu armele pregătite. În depărtare se auzi o explozie puternică. Sunetul strident al unui telefon aproape îi luă prin surprindere. Jack tresări şi înjură printre dinţi, apoi scoase telefonul din buzunar şi răspunse.

— Jack, trebuie să vă întoarceţi, auzi vocea agitată a lui Sam. Suntem atacaţi!

19

Baza militarjamericană Q-West Moşul.

Cea mai bună minciună e atât de perfectă încât ambii interlocutori îşi doresc cu disperare să fie adevărată. Îşi jucase rolul perfect, atât de bine încât nimeni nu bănuia nimic, nimeni n-ar fi crezut că de fapt îi înşelase în tot acel timp. Se prefăcu absorbit de muncă, privind peste ecranul laptopului din faţa lui. Sam şi Jadyn se înţelegeau de minune, habar n-aveau că dezastrul se află atât de aproape. Cu toţii se simţeau în siguranţă, convinşi că nimeni şi nimic nu-i poate atinge. Nici nu realizau că pușcașii marini de afară erau ca şi morţi. Restul aveau să-i urmeze în scurt timp.

Explozia puternică aproape îl luă prin surprindere. Reacţia i se potrivi perfect cu cea a celor din jur: ochii măriţi de groază, şoc. Tăcerea se lăsă greoaie peste sala departamentului de tactică operaţională. Un telefon mobil începu să sune. Apoi un altul şi altul şi altul, încăperea erupse într-o simfonie de coşmar. Nimic nu trezea oamenii mai bine la realitate decât o explozie pe cinste, orice gând de câştig, dorinţă carnală, ambiţie, intrigă şi linguşeală amuţind pe loc.

Realiză că nu detonase partea lui de explozibil şi scoase telefonul din buzunar pentru a forma un număr. Sună o dată, de două ori, apoi legătura se conectă. Explozia fu cu mult mai puternică decât se aşteptase. Întreaga clădire se cutremură, geamurile se dezintegrară în milioane de bucăţi. O linişte cumplită se aşternu pentru câteva clipe, apoi de dezlănţui haosul. Toată lumea începu să ţipe, alarmele să piuie strident. Răpăiala gloanţelor se auzi afară, apoi tot mai aproape, pe holurile clădirii, intercalate cu ţipete de agonie.

Se forţă să se urnească din loc, îndreptându-se spre biroul sub care se adăpostiseră Sam şi Jadyn.

— Trebuie să ieşim de aici! le strigă cu o expresie înspăimântată, prăbuşindu-se lângă ele.

— Şi încotro s-o luăm? îl întrebă Sam cu pupilele

dilatate de groază. N-auzi ce se întâmplă afară? Nici măcar nu avem vreo armă!

— Sună-l pe Jack! o îndemnă Jadyn. Spune-i ce se întâmplă, poate ştie unde ne putem ascunde.

Sam îşi scoase telefonul din buzunar cu mâini tremurânde şi apelă numărul.

— Jack, trebuie să vă întoarceţi, spuse pe un ton agitat. Suntem atacaţi!

Uşile se dădură de perete şi câţiva militanţi ISIS dădură buzna în încăpere, împroşcând-o cu gloanţe.

Owen predă complet controlul inimii şi-al minţii luptătorului Navy SEAL, pregătindu-şi armele cu mişcări aproape robotice.

— Cât mai avem? întrebă fără să-l privească pe Fahdi.

— Trei minute, răspunse irakianul cu o mină concentrată.

— Explozii multiple şi cel puţin zece teroriști activi confirmaţi, îi informă Jack.

Owen îşi imagină o hartă mentală a bazei militare. Jadyn rămăsese cu Sam în clădirea departamentului de tactică operaţională şi asta îi dădea o speranţă minusculă. Clădirea se afla în capătul cel mai îndepărtat al centrului de comandă. În mod normal, atacatorii ar fi trebuit să-şi concentreze atenţia la primul calup de clădiri şi puşcașii marini ar fi trebuit să le încetinească înaintarea.

— Ştim ceva de Jadyn? întoarse capul peste umăr pentru a-l privi pe Jack.

— E cu Sam. Jack privi într-o parte. Teroriştii au năvălit în încăpere, după care am pierdut legătura… mai multe nu ştim.

Owen scrâşni din dinţi. Nu mai exista nicio speranţă şi nu era decât vina lui că o lăsase să accepte acea nebunie.

— Intri cu toată viteza şi nu te opreşti până la ultima clădire, îl instrui pe Fahdi. Dacă porţile mai stau în picioare, dai peste ele, le dărâmi, nu mă interesează ce

faci, dar ne laşi fix în faţa clădirii: Ai înţeles?

Fahdi dădu din cap şi frână pentru a lua ultima curbă, apoi acceleră. Centrul operaţional apăru la capătul străzii. Mai multe clădiri erau în flăcări, altele pe jumătate dărâmate în urma exploziilor. Porţile fuseseră distruse. Maşina se zdruncină atunci când Fahdi o manevră pe trotuar, intrând cu viteză maximă în curte. Puşcași marini morţi zăceau pretutindeni, împuşcături sporadice se auzeau din mai multe direcţii. Clădirea departamentului de tactică operaţională era întreagă. Un steag imens negru cu însemnele ISIS flutura pe acoperiş. Fahdi mări viteza, frânând în ultimul moment şi trăgând de volan pentru a opri în scrâşnet de roţi în faţa treptelor.

Owen deschise portiera şi sări afară, urmat de restul echipei. Holul principal era pustiu. Câteva ţipete se auziră cu ecou de undeva de la etaj. Urcară scările în cea mai mare linişte, fără să întâlnească pe nimeni. Se opriră la intrarea sălii operaţionale, împărţindu-se în două echipe de o parte şi de alta a uşii, înşirându-se de-a lungul peretelui. Owen şi Quinn se priviră, înclinând din cap. Quinn deschise uşa, în timp ce Owen păşi înăuntru, cu arma ţintită.

Jadyn se afla în genunchi în centrul încăperii. În spatele ei era un terorist imens cu barbă albă lungă, care-i ţinea un cuţit încovoiat la gât. În faţa lor, o cameră de luat vederi era montată pe un trepied. Mintea lui Owen înregistră acel tablou grotesc într-o fracţiune de secundă. Cel mai cumplit coşmar ce-l bântuise în adâncul sufletului se desfăşura chiar în faţa ochilor lui. ISIS urma s-o decapiteze pe Jadyn, imortalizând totul pentru eternitate.

Înainte ca restul echipei să pătrundă în încăpere, îi puse un glonţ între ochi teroristului cu barbă albă. Cuţitul îi zbură din mână, lăsând o dâră roşie pe gâtul lui Jadyn. Bărbatul căzu ca secerat peste ea, acoperind-o aproape total cu trupul lui. Owen privi în jur, din nou având senzaţia că ceva nu era tocmai în regulă. Totul mersese prea uns, momentele şi fracţiunile de secundă potrivindu-

se mult prea bine. Aşa ceva nu se întâmpla de obicei pe teren, unde planurile se dădeau mereu peste cap, interveneau amănunte şi circumstanţe neaşteptate. Abilitatea de-a improviza într-o fracţiune de secundă era cea mai valoroasă calitate. Şi intuiţia. Iar intuiţia îi trăgea semnale îngrijorătoare de alarmă.

Se dezmetici din transă şi se repezi către Jadyn, trăgând trupul teroristului de pe ea.

— Owen, nu! auzi ca prin vis vocea lui Sam.

Se întoarse s-o privească, apoi îşi reîntoarse atenţia la Jadyn, care-l privea cu ochi măriţi de groază.

— Nu, şopti ea, lacrimile alunecându-i pe obraji. Stai departe. E o bombă… nu ştiu cât mai durează până explodează. Te rog, stai departe! ridică mâinile în faţă, indicându-i să rămână pe loc.

Bombă?! Ce bombă? Unde? Privirea lui răscoli colţurile încăperii, cântărind apoi câteva coşuri de guqp. Făcu un pas spre ea, fiecare fibră a trupului său urlând de dorinţa de-a o lua în braţe pentru a o proteja.

— Nu! strigă ea. O să explodeze!

— Unde? Jadyn, vorbeşte, unde e? o întrebă cu disperare.

— Aici, murmură ea.

— Aici, unde?

Jadyn se ridică în picioare, părând că se mişcă oarecum nenatural. Îşi ridică bluza, dezvăluind vesta sinucigaşă de dedesubt.

— Chiar aici. Nu te apropia de mine!

Owen ajunse din doi paşi lângă ea, luându-i faţa în mâini. Contactul fizic păru s-o îngrozească şi-l împinse cu toată puterea.

— Nu te apropia de mine, fir-ar să fie! Vrei să mori, asta e? Să-mi dovedeşti, ce? Pleacă naibii de aici!

Owen o prinse de braţe.

— Încetează! Uită-te la mine!

Ochii ei se închiseră.

— Te rog… şopti.

— Jadyn, uită-te la mine! Calmează-te, îi spuse Owen pe un ton ferm. O să dezamorsăm bomba. Nu plec nicăieri, ai înţeles? Stai calmă şi uită-te doar în ochii mei.

Teroarea puse stăpânire pe ea. N-avea de gând să plece. îl ura pentru asta, mereu se temuse că avea să păţească ceva din cauza ei. Că avea s-o apere cu preţul propriei lui vieţi şi n-ar mai fi putut trăi având asta pe conştiinţă. Şi în acelaşi timp, îl iubea atât de mult încât simţi că pică din picioare. Owen o susţinu.

— Uită-te la mine, doar la mine.

Începu să tremure din tot corpul, un suspin înăbuşit scăpându-i printre buze.

— Jack, spuse Owen pe un ton calm.

Jack se apropie de ei, urmat de Quinn şi Vaugh. Se lăsară pe genunchi în faţa lui Jadyn, studiind firele, pachetele cu explozibil şi legătura dintre elemente.

— Tipul care i-a pus vesta spunea ceva despre detonare de la distanţă, spuse Sam din spatele lor.

Quinn întoarse capul s-o privească.

— Prin telefon?

Sam încuviinţă din cap, muşcându-şi buza de jos.

— Fahdi, Miles şi Spence, daţi o raită pe afară, spuse Jack. Uitaţi-vă după un tip cu un telefon.

— Ok, toată lumea să iasă afară! strigă Miles, deschizând uşa. Nu rămâne decât Jadyn şi cine mai are poftă de-o bombă pe stomacul gol.

Jadyn se cutremură, imaginându-şi un terorist cu un telefon în mână, gata să detoneze oricând vesta cu explozibil. Şi toţi oamenii aceia dragi pe care ajunsese să-i considere ca o a doua familie aveau să moară din cauza ei. Pentru că fusese suficient de naivă şi egoistă încât să aleagă să participe la acea misiune. Ea, o diletantă care nici nu era în stare să ţină ca lumea o armă în mână. Pentru că se lăsase orbită de furie şi dorinţa

9

de răzbunare, crezând că se poate măsura cu cineva ca Tehrazzi. Şi acum le punea tuturor viaţa în pericol.

— Trebuie să-i scoatem bluza, spuse Vaughn.

Quinn extrase o lanternă subţire dintr-un buzunar şi-o prinse între dinţi. Owen îi trase cu grijă bluza peste cap, asigurându-se mai întâi că nu era ataşată de vreun fir, expunând vederii maşinăria oribilă. Firele intricate erau conectate la tuburile cu explozibil între care fuseseră cusute tivuri pline cu bile din metal. Jadyn îşi coborî privirea la vestă şi tresări.

— Stai nemişcată, îi spuse Owen. Şi nu te mai uita nicăieri, doar la mine.

— Se prinse de antebraţele lui şi-şi afundă privirea în ochii de un albastru aproape indigo. Era atât de frumos, puternic şi curajos, mereu pregătit să-i salveze viaţa.

— Respiră, Jadyn, îi şopti el. O să trecem împreună şi prin asta, o să fie bine.

Dumnezeule, cât îşi dorea să-l creadă.

— Nu vreau să mori, îi spuse cu voce tremurândă.

— Nu moare nimeni, zâmbi el cu blândeţe. Uită-te la mine, doar la mine.

Cum puteau supravieţui? Da, poate că aveau cu toţii experienţă de teren, se pricepeau la dezamorsarea unei bombe, dar nu deţineau controlul asupra situaţiei. În orice moment puteau fi aruncaţi în aer de persoana care deţinea telefonul mobil conectat la vestă. Oare nu realizau cât era de periculos să rămână acolo?

— Dacă nu reuşiţi în câteva minute, trebuie să plecaţi, insistă pe un ton ferm, încercând să-i facă să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Nu, spuse calm Owen, întărindu-şi strânsoarea pe braţele ei. Stai calmă, Jadyn, respiră. Cu calm. Respiră în ritm cu mine.

— Aproape am terminat, anunţă Vaugh pe un ton tensionat.

Jadyn continuă să-l privească pe Owen, remarcând pelicula fină de sudoare ce-i apăruse pe frunte. Oare aşa avea să se termine totul? Ochi în ochi într-un oraş măcinat de război? Acolo, în acel loc uitat de lume, sfâşiaţi în

bucăţi de nebunia unor oameni care puneau ideile lor bolnave mai presus de orice? *Nici măcar n-am apucat să ne iubim*, se gândi cu părere de rău. *Te iubesc*.

Aproape rosti cuvintele acelea, dar reuşi cumva să se abţină. Era suficient s-o ştie.

— Tăiem primul fir, anunţă Jack.

Imediat în secunda următoare se auzi un clic înfundat. Îşi ţinu respiraţia. Quinn ridică o idee vesta, pregătind următorul fir.

— Respiră, Jadyn, îi şopti Owen.

Continuă să-l privească, menţinând acea legătură magică de-o intimitate copleşitoare. *Te iubesc*, *Owen*. *Te voi iubi mereu*.

— Miles tocmai ne-a informat că nu e nimeni în curte, îi spuse el după câteva momente. Acum caută pe stradă.

Jadyn clipi.

— Cum ne-a comunicat, telepatic?

Owen râse şi clătină din cap.

— Încă avem dispozitivele de comunicaţie în ureche şi sunt active. Miles îţi transmite că se bucură să audă că ţi-a revenit simţul umorului.

— Owen, ţine-mi lanterna, ceru Quinn. Am nevoie să-mi bată lumina de sus.

— Tu continui să te uiţi doar la mine, o strânse Owen uşor de braţe înainte să ia lanterna, coborându-şi privirea la vestă.

Jadyn tresări la următorul fir tăiat. O luă cu călduri, apoi i se făcu îngrozitor de frig, dar se forţă să rămână nemişcată. Owen se încruntă brusc, pe faţă aşternându-i-se o expresie îngrijorată. Panica o izbi în stomac, amorţindu-i toate terminaţiile nervoase.

— Zbori creierii oricui se apropie cu un telefon în mână! ordonă scurt.

Jadyn îşi muşcă buza de jos, simţind gustul metalic al sângelui. Un glonţ în cap neutraliza instantaneu victima, astfel încât să nu mai aibă timp să reacţioneze în niciun fel. Cum ar fi să tasteze un număr, declanşând o bombă.

Dumnezeule, probabil tocmai identificaseră un potenţial atacator.

Owen îşi ridică privirea la ea.

— Hei, ne ocupăm de tot, fără griji. Vesta e aproape dezactivată.

— Nu te mişca, Jadyn, spuse Jack cu voce fermă. Orice s-ar întâmpla, nu mişca nici măcar un singur deget.

Un nou clic o anunţă că alt fir fusese tăiat. Apoi încă unul. Jadyn închise ochii, inspirând adânc.

— Fii atent la mâinile lor, Miles! ordonă Owen pe un ton cu inflexiuni de oţel. Dacă ţi se pare cel mai mic lucru în neregulă, îi scoţi din joc!

Două clic-uri în succesiune rapidă. Jadyn simţi că o ia cu ameţeală. Quinn, Jack şi Vaugh rămaseră nemişcaţi, ascultând cu atenţie ceea ce se întâmpla afară. Secundele trecură, transformându-se în trecut. Quinn prinse un fir în cleşte.

— Vine spre noi? întrebă cu un calm emiţător de fiori de gheaţă.

O secundă. Două.

— Mişcă-ţi naibii fundul ăla de primadonă! tună Owen, tensionându-se. Trage, Miles! Trage acum!

Era clar, cineva tocmai se pregătea să detoneze vesta. Un urlet i se formă în pântece, oprindu-i-se în gât.

— Nu-l lăsa să tasteze! Trage!

Clic. Quinn tăie încă un fir.

— Cum adică *ai impresia* că mai e încă un tip? mârâi Jack. Mai e ori nu, fir-ar să fie de treabă!

Clic.

— Liber! exclamă Quinn.

Owen aproape îi smulse vesta de pe ea. Vaughn o trânti la pământ. Deschise ochii pentru a-l vedea pe Owen care dispărea pe uşă, cu vesta ţinută la distanţă şi Jack după el. Universul se opri pentru o secundă, totul îngheţă. Apoi mintea începu să-i funcţioneze din nou, procesând faptul că era încă în viaţă şi vesta dispăruse. *N-o să murim… n-o să murim…* însă trupul nu părea s-o creadă pe

cuvânt. Stomacul i se transformă în gheaţă şi începu să tremure violent în braţele lui Vaughn. Îşi înfipse unghiile în braţul lui.

— E ok? întrebă Quinn.

— Da, o să fie, răspunse Vaughn pe un ton liniştitor. Jadyn se trase în spate şi se aşează în şezut, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor. Nu, nu era deloc ok. Voia să urle şi să lovească, să arunce cu ceva până când rămânea fără răsuflare. Şi-ar fi dorit să se afle într-un loc pustiu unde să poată urla cât o ţineau plămânii.

— Jadyn, vorbeşte cu mine, auzi vocea lui Vaughn ca prin vis. Eşti ok, totul e bine. S-a terminat, eşti în siguranţă.

Îi auzea cuvintele tot mai departe, vederea i se întunecă.

— Hei, hei, stai cu mine, auzi dintr-odată vocea lui Owen. E surplusul de adrenalină, începe să ţi se cureţe din sistem. Închide ochii şi respiră regulat.

Jadyn îşi lăsă fruntea pe genunchi, continuând să inspire şi să expire până când simţi că mintea începe să i se limpezească. *Rezistă, încă un pas… încă un pas…*

20

Ibagdad, Iraki

UH2LICOPŢI Black Hawk îi transportă la New Al Muthana Air Base, lângă Aeroportul Internaţional Bagdad, de unde fură preluaţi de două maşini de teren blindate. Jadyn aţipise pe toată durata zborului, iar acum stătea într-o postură aproape rigidă între Owen şi Vaughn pe bancheta din spate, privind tăcută drept înainte prin parbriz.

Bagdadul obişnuise să reprezinte chintesenţa magiei orientului mijlociu, un fel de rai pământesc plin de palate fără seamăn îngropate în grădini luxuriante pline cu flori rare şi havuzuri cristaline, moschei monumentale cu domuri în cascade şi minarete zvelte decorate cu perforaţii fine în metal auriu, totul strălucind în aur şi smaralde. Souk-urile abundaseră cu caftane, mătăsuri, brocarturi,

catifea, giuvaieruri din aur şi pietre scumpe, giubele, broderii în fir de aur, divane, dulceţuri, şaluri, turbane, papuci ţesuţi manual cu fir de aur, uleiuri volatile şi lemn dulce oriental. Hammam-urile derutante pentru neiniţiaţi subjugaseră şi fascinaseră prin atmosfera intimă, impregnată cu arome de eucalipt şi decoruri somptuoase, lumini difuze, discrete şi odihnitoare pătrunzând prin filtre plasate la înălţimea tavanului. Casele fuseseră special construite pentru acel climat torid, cu o grădină interioară dătătoare de aer şi răcoare, piscine umbrite de palmieri şi chiparoşi, pereţii placaţi cu mozaicuri şi plăci de faianţă decorate cu arabescuri. Acum, însă, părea un oraş prăfuit şi oarecum gri, în permanentă ameninţare cu atentate sinucigaşe. Femeile se înscriau pe capete la cursuri de tragere cu arma şi dezamorsare de bombe, pregătindu-se pentru un eventual asediu al militanţilor ISIS. Magia orientului fusese sufocată de steaguri negre şi o ideologie ce se opunea cu îndârjire vieţii, preaslăvind cu evlavie moartea violentă.

Maşinile traseră în faţa hotelului Al Marwa situat în Karrada Business District. Jadyn coborî, cu privirea în pământ, clătinându-se pe picioare. Făcu un pas şi genunchii aproape îi cedară. Owen şi Vaughn o încadrară, ducând-o mai mult pe sus până în cameră.

— Jadyn, începu Owen, dar ea ridică mâna şi-l opri.

— Am nevoie să fiu puţin singură. Te rog…

Owen o privi cum intră în baie, încuind uşa după ea. Ura s-o vadă atât de dărâmată, ura că se implicase în toată porcăria aceea de la bun început, ajungând să trăiască coşmar după coşmar. Se simţea complet neputincios, nu putea face nimic pentru a o ajuta, nu putea şterge amintirile cumplite ce aveau s-o bântuie toată viaţa. Măcar îi putea acorda puţin timp şi spaţiu pentru a se reculege. Îşi trecu mâinile prin păr, simţindu-şi inima grea. Încuie uşa şi se îndreptă către camera pe care-o împărţea cu Jack.

— Ce face? întrebă agentul CIA, ridicându-şi privirea

de la ecranul telefonului.

— S-a încuiat în baie.

Jack rămase tăcut pentru câteva momente.

— Poate nu-i o idee prea bună s-o laşi singură, spuse într-un târziu.

Owen îl ignoră, trântindu-se pe pat.

— M-ai auzit? insistă Jack.

— Te-am auzit, mârâi Owen. A zis că vrea să fie singură.

— Nu contează ce-a zis.

— Serios? îi aruncă Owen o privire iritată. Când o să ameevoie de părerea ta, te anunţ.

Chiar dacă-şi dorea din tot sufletul să fie alături de ea, nu putea trece de o anumită limită până la finalul acelei misiuni. O făcuse o dată, dovedindu-şi că nu se putea abţine, judecata raţională fiindu-i făcută praf de instinctualitate. Se aflase la un pas de o greşeală monumentală şi Jadyn n-ar fi făcut nimic să-l oprească.

Jack oftă.

— Îţi spun chestia asta în mod oficial şi ţi-o spun o singură dată, aşa că ai face bine să mă asculţi. Numi fac griji că ai putea compromite misiunea datorită sentimentelor pe care le ai pentru ea.

— N-am niciun fel de senti…

— Taci naibii şi ascultă-mă, îl întrerupse Jack. Nu m-am născut ieri, aşa că nu-ţi mai irosi energia aiurea. Treaba stă în felul următor, o vrei şi ea te vrea pe tine, aşa că nu mai pierde timpul şi mişcă-ţi fundul în camera ei. Mâine e posibil să fie prea târziu… mâine e întotdeauna prea târziu pentru cei ca noi, Owen. Nu uita niciodată chestia asta. Singurul lucru pe care-l ai e ziua de azi. Câteodată nici măcar atât.

Owen se încruntă, neştiind ce să răspundă.

— Da, amice, am luat-o razna la bătrâneţe, râse Jack. Şterge-o până nu mă răzgândesc.

Owen întoarse capul, fixându-şi privirea în tavan. Se ridică din pat dintr-o singură mişcare şi se îndreptă spre

uşă.

— Nu mă aştepta în noaptea asta, mami, spuse peste umăr.

Jack zâmbi, coborându-şi privirea la telefon.

— Al naibii norocos, mormăi pentru sine.

Ciocăni la uşă, fără niciun răspuns. Se gândi că poate era încă în baie şi descuie uşa cu cheia de rezervă. În baie se auzea apa curgând. De cât timp se afla acolo? Suficient de mult timp încât să-l facă cu nervii, se gândi cu o grimasă.

— Jadyn?

Niciun răspuns.

— Jadyn, eşti ok?

Tăcere.

— Răspunde-mi ori sparg uşa!

Linişte.

— Ok, nu sta în dreptul uşii!

Se opinti o dată, de două ori. A treia oară, ivărul cedă. Aburul dens îl învălui într-o mantie fierbinte. De după cortina de duş, Jadyn nu scoase niciun sunet.

— Vorbeşte cu mine, spune-mi măcar dacă eşti ok.

Nimic. Din doi paşi ajunse la cadă şi trase perdeaua. Jadyn stătea ghemuită în cadă, complet îmbrăcată, cu apa fierbinte curgând peste ea. Ridică ochii, părând că priveşte prin el.

— Sunt ok… mi-e foarte frig, rosti cuvintele pe un ton neutru ca şi cum l-ar fi informat că rămăsese fără pastă de dinţi.

Owen simţi că rămâne fără aer, de parcă o mână invizibilă i s-ar fi strecurat în piept, strângându-i inima în pumn.

— Pe naiba eşti ok, murmură.

Îşi scoase bocancii şi păşi în cadă în spatele ei, alunecând pe perete în jos pentru a o lua în braţe. Jadyn i se cuibări la piept ca un copil care tocmai se trezise dintr-un coşmar. Doar că nu visase, totul fusese cât se poate de real. Owen o strânse la piept în timp ce apa continuă să

cadă peste ei, încercând parcă să spele imaginile întipărite pe retină. Rămaseră aşa un timp îndelungat.

Într-un târziu, Jadyn întoarse capul şi-l sărută pe gât. Owen îngheţă, controlând focul ce i se răspândise în toate terminaţiile nervoase. Dar n-o opri atunci când se răsuci pe genunchi, întorcându-se cu faţa la el. Părul 4 i era lipit de faţă, apa şiroindu-i pe obraji şi pe buze, alunecând peste bluza ce i se mulase pe sâni pentru a-i contura într-un mod delicios. Buzele ei le dezmierdară pe ale lui într-o atingere mai uşoară decât puful de păpădie. Owen mârâi şi-o trase la el, zdrobindu-i buzele într-un sărut sălbatic. Jadyn gemu prelung, deschizându-şi gura pentru a permite accesul limbii fierbinţi. Se băură cu sete unul pe altul, sorbindu-se, inhalându-se, trăgând cu disperare de haine în dorinţa nebună de-a se simţi piele pe piele. Degetele lui îi alunecară de pe gât în jos, pe sâni, dezmierdând, tachinând, frecându-i sfârcurile, apoi coborâră mai jos, acolo unde deja pulsa de plăcere. Mâna ei îl cuprinse şi-l masă încet, apoi tot mai repede, capul îi căzu pe spate, un oftat aproape triumfător scăpându-i printre buze.

Owen o prinse de braţe şi-o îndepărtă.

— Stai… stai. Erotismul i se revărsa în valuri prin toţi porii, umplând aburul fierbinte din jur până la refuz. Nu aşa.

Jadyn se aplecă spre el, buzele ei la un milimetru depărtare de ale lui.

— Aşa, cum? Vrei să spui, aşa?

Mâna ei începu să-l maseze tot mai viguros. Owen o prinse de mână, oprind-o.

— Nu aşa, nu acum, când tot ce faci nu e decât rezultatul şocului prin care ai trecut şi-al excesului de adrenalină.

O durere ascuţită o străfulgera în piept. N-avea niciun drept s-o judece. N-avea niciun drept s-o refuze. Din nou. Emoţiile o copleşiră. Furie, jale, durere, pasiune, extaz. Dorinţă fierbinte. Atât de fierbinte încât se temu ca nu cumva să se dezintegreze în aerul umed aşa cum s-ar fi

întâmplat dacă vesta ar fi explodat. Se întinse spre el, sărutându-l cu voluptate, explorându-l adânc cu limba aşa cum îşi dorea să fie la rândul ei plină de el. îl muşcă de buza de jos, coborând pe gât şi pe piept, trasându-şi drumul cu limba. Owen dădu capul pe spate, mârâind prelung, dar o mână i se înfipse în păr, oprind-o din nou.

— Nu e o idee bună, îi spuse privind-o cu gravitate. Nu judeci corect în momentul ăsta şi e posibil ca mai târziu să-ţi pară rău. A treia oară nu mă mai pot opri.

Jadyn zâmbi sfidător şi-şi aplecă capul pentru a-l lua în gură. Owen tresări, ambele mâini înfigându-i-se în păr. Dumnezeule, cât putea fi de frumos, învăluit într-o aură imposibil de erotică, cu părul ud şi ochii pe jumătate închişi, subjugat complet de ea. îl gustă din plin, masându-l, lingându-l, făcându-l să tremure de dorinţă.

— Stai, spuse el cu voce răguşită. Vreau să intru în tine, vreau să te simt.

O trase peste el până îl încălecă, fără să intre în ea, oprindu-se la intrarea udă şi fierbinte, privind-o adânc în ochi. Se ridică brusc s-o sărute aproape violent, animalic, mârâind adânc ca un animal pe un drum fără întoarcere. Jadyn îi răspunse cu aceeaşi pasiune, mişcându-şi şoldurile, frecându-se de el, dorindu-şi să-l simtă în ea mai mult decât orice pe lume. Dar Owen nu-i permise, menţinând-o mereu la un milimetru depărtare. Jadyn scânci de dorinţă, îl cuprinse cu mâna, potrivindu-l şi afundându-se în el cu un geamăt lung, tremurând de plăcere. Degetele lui i se încleştară pe şolduri şi începu s-o mişte, ea ajutându-l cu propriile unduiri până când penetrările deveniră tot mai adânci, rapide, violente, izbindu-se unul în altul cu sălbăticie, încercând să exorcizeze atingerea îngheţată a morţii, exilând-o în capătul celălalt al lumii. Departe, cât mai departe, dorindu-şi atingerea fierbinte a pasiunii. Gemură amândoi, crescând ritmul, ochi în ochi, sorbind senzualitatea dureroasă, sorbindu-se unul pe altul. Owen îşi strecură mâna între trupurile lor înfierbântate, degetele lui

masându-i zona devenită ireal de sensibilă. Jadyn scăpă un strigăt de plăcere, profunzimile ei strângându-l spasmodic. Apoi ceva se întâmplă, lumina i se stinse în privire şi văzu în ochii lui de un albastru intens că simte cum începe să dea înapoi. O speria intensitatea dintre ei, eroticitatea devenise înfricoşătoare, plăcerea îngemănându-se cu durerea.

— Ai grijă, o avertiză Owen, privirea devenindu-i incandescentă. Te joci cu focul.

Dorinţa i se reaprinse în pântece, mai fierbinte, mai pârjolitoare, îl dorea atât de mult, energia aproape agresivă dintre ei pulsându-i adânc în valuri de plăcere.

— Atunci opreşte-mă, Owen, îl sfidă cu un zâmbet ironic. Opreşte-te pe tine să nu mă mai doreşti.

Furia o învălui într-o pasiune roşiatică cu gust de amărăciune, disperarea făcând-o să se mişte tot mai repede, adâncurile ei continuând să pulseze spasmodic în jurul lui. Ceva periculos sclipi în ochii lui. Se ridică dintr-o singură mişcare, luând-o pe sus cu el, păşind afară din cadă. Se mişcă rapid, fluid către pat, continuând să rămână adânc îngropat în ea. Se prăbuşi peste ea pe saltea, ţintuindu-i mâinile de-o parte şi de alta a capului. Ochii i se afundară în ai ei şi se retrase aproape total din ea, penetrând-o apoi adânc şi cu forţă. Un fulger o străbătu adânc. Gemu şi închise ochii, încercând să-l mute de pe ea. Dar Owen o ignoră, penetrând-o tot mai puternic, mai adânc, mai sălbatic. Ritmul crescu vertiginos, răsuflarea îi deveni sacadată.

Jadyn se zbătu sub el. Nu asta-şi dorea, voia să fie ea peste, să-l domine şi să-l subjuge. Emoţiile erau încă mult prea dureroase, nu putea simţi mai mult, nu putea să i se dăruiască complet, fără rezerve. Deschise ochii, dorindu-şi să-l lovească, să-l zgârie, să-l facă să plătească pentru fiorul îngheţat al morţii ce-o străpunsese pentru prima oară, ştiind prea bine că nimic nu avea să-l mai exorcizeze. Dar Owen continuă s-o fixeze cu privirea, subjugând-o cu penetrări violente, plăcerea biciuind-o dureros până

aproape de agonie.

— Owen, nu! încercă să-l oprească. Nu vreau!

Owen se aplecă pentru a o săruta cu blândeţe, în totală contradicţie cu mişcările brutale, limba lui strecurându-i-se printre buze, explorând-o, sorbind-o ca şi cum ar fi încercat să se îmbete cu gustul ei. Trupul lui o ţintui cu fermitate într-o uniune cotropitoare şi în acelaşi timp tandră. Se cutremură de plăcere, simţindu-se vulnerabilă cu el îngropat atât de adânc în ea încât îi simţea fiecare bătaie a inimii undeva adânc, într-un loc secret, căldura lui începând să eradicheze fiorul de gheaţă penetrare cu penetrare, până când nu mai rămase nimic altceva decât dorinţă pură şi pasiune. Cu o ultimă zvâcnire, întunericul din ea se răzvrăti împotriva a ceea ce-o făcea să simtă.

— Nu mi te mai împotrivi, îi şopti el fierbinte la ureche. Vrei să mă opresc?

Întunericul şi lumina, gheaţa şi focul i se războiră în adâncuri, fulgere glaciale şi distante izbucnind prin valuri de fum şi lavă incandescentă.

— Nu… oftă prelung. Nu te opri.

Penetrările deveniră tot mai ritmice, mai sacadate, scântei de plăcere îi izbucniră adânc în pântec. Gemu şi-şi încordă muşchii în jurul lui, agăţându-se de el cu disperare.

* – *Aşa*, mârâi el, simte-mă, Jadyn. Eşti a mea, doar a mea.

Îşi strecură din nou mâna între trupurile lor şi-o masă insistent, tot mai repede, tot mai puternic, în acelaşi ritm cu penetrările adânci şi devastatoare. O spirală de plăcere îi izbucni în adâncuri, ameţind-o, consumând-o fără milă, senzaţiile devenind mult prea mult pentru a mai putea fi suportate. Unghiile i se înfipseră în umerii lui, suspinând, fără să-i pese că o subjugase complet, făcând-o a lui.

— Şşşş… eşti aproape, îi murmură Owen la ureche.

Se agăţă de el, într-un colţ al subconştientului fiindu-i frică să nu se dezintegreze în milioane de bucăţi.

— Acum, dă-ţi drumul, îi ordonă el simplu.

Orgasmul erupse ca o cascadă fierbinte de lavă, arcuindu-i trupul sub al lui, pulsând val după val în cercuri concentrice până fu înghiţită în totalitate. Owen o urmă cutremurându-se o secundă mai târziu, plăcerea smulgându-i un geamăt răguşit precum urletul unui animal de pradă. Se prăbuşi peste ea, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului ei, în timp ce Jadyn îşi înfăşură strâns braţele în jurul lui ca şi cum ar fi fost o ancoră pe timp de furtună. Rămaseră aşa un timp îndelungat, niciunul nedorind să revină în realitate.

Într-un târziu, Owen se rostogoli de pe ea, trăgând-o la pieptul lui. Jadyn se lipi de el, dorindu-şi să-i poată intra pe sub piele. Nu mai experimentase acea intensitate niciodată. Oare cum ar fi putut fi în lumea reală? Cum era Owen în lumea reală? Putea ieşi din pielea luptătorului Navy SEAL, relaxându-se în faţa televizorului? Şi-l imagină în sufrageria ei, tolănit pe canapea cu o sticlă de bere în mână.

Sunetul telefonului îi curmă gândurile. Jadyn se ridică într-un cot, privindu-l în timp ce întinse mâna după receptor.

— Da, răspunse cu voce răguşită. Ascultă pentru câteva momente, privirea întunecându-i-se o idee. Am înţeles. Puse receptorul la loc în furcă şi oftă. S-au extras informaţii noi dintr-un laptop pe care l-am găsit la o adresă indicată de Fahdi, spuse cu voce joasă. Mâine dimineaţă suntem convocaţi la o şedinţă, rămâne să vedem ce facem cu tine. O trase peste el, luându-i faţa în mâini pentru a-şi afunda privirea în a ei. Vreau să pleci acasă, Jadyn, ajunge cu nebunia asta. În seara asta aproape te-am pierdut şi nu mai sunt dispus să-mi asum riscul ăsta. Tehrazzi a fost mereu cu un pas înaintea noastră.

— Şi tu? şopti ea.

— Trebuie să rămân, se încruntă el. Vreau să-l ucid cu mâna mea, doar aşa vei fi cu adevărat în siguranţă. Nu poţi trăi privind mereu peste umăr.

Jadyn deschise gura să spună ceva, dar el îi puse un deget pe buze.

— Mâine nu contează, îi şopti. Mâine vorbim despre mâine. Acum ne bucurăm de azi. Închide ochii şi visează cu mine.

— La ce? întrebă ea, închizând ochii.

— La o cabană din lemn în munţi.

Un zâmbet pluti pe buzele ei.

— Montana?

— Poate. Suntem împreună şi eşti în siguranţă, nu mai e nimeni prin jur pe o rază de sute de kilometri. E noapte şi afară e furtună, vântul şuieră puternic, ploaia se izbeşte de geam. Dar în cabană e cald, focul din şemineu e singura lumină din casă. Suntem în pat, te ţin în braţe. Eşti acolo?

— Mmmmm… gemu uşor Jadyn. Da…

— Bun, rămâi acolo în braţele mele, ascultă furtuna de afară şi trosnetul lemnelor din şemineu.

Jadyn oftă, îngăduindu-i minţii să tacă, simţind căldura focului pe faţă şi braţele lui Owen în jurul ei. Fu învăluită într-o lumină aurie, urmând-o către orizont. Şi nu mai ştiu nimic.

21

Sediul CIA Filiala Bagdad

— JâlK, îi întinse mâna colonelul Randy Phillips, un bărbat între două vârste cu păr grizonant şi ochi albaştri intenşi, al cărui fizic încă zvelt şi puternic era dovada anilor petrecuţi în echipele speciale Navy SEALS înainte de-a prelua comanda celor opt echipe a câte şaisprezece plutoane.

— Căpitane, Phillips, îl salută Jack, strângându-i mâna. Ce naiba se întâmplă?

— O oportunitate cu care nu te întâlneşti decât o singură dată în viaţă. Sau cel puţin aşa sperăm. Bănuiesc că-ţi aminteşti de căpitanul Tom Edwards, se întoarse colonelul către un bărbat impozant cu ochi de un verde deschis precum laserele şi o barbă roşcată o idee mai

deschisă la culoare decât părul de un roşcat cărămiziu.

— Operaţiunea din Hindu Kush? întrebă Jack, strângându-i mâna căpitanului Navy SEALS.

— Bingo, zâmbi Tom. Am lucrat împreună şi-n Ramadi, mi-ai salvat viaţa în noaptea aia.

— Numai după ce mi-ai salvat-o tu pe-a mea din câte-mi aduc aminte.

— Ok, acum că am stabilit foarte clar cât de îndrăgostiţi sunteţi unul de altul, poate trecem la treabă, interveni colonelul Phillips pe un ton ironic.

— Absolut, îşi îndreptă Jack privirea către el. Nu vreau să mă repet, dar ce naiba se întâmplă? Am înţeles că s-au extras nişte informaţii de pe un laptop găsit de noi, dar nimeni nu-mi spune despre ce e vorba.

4 – Se pare că avem şansa de-a face ceva cu adevărat măreţ şi pentru asta va fi necesar să implicăm mai multă lume. O să avem nevoie de expertiza ta în plănuirea unei misiuni unice. Tom îţi va explica toate detaliile, după care ne reîntâlnim după prânz. Echipa ta va sta pe bară de data asta, în afara locotenentului Wallace, pe care-l vreau la punctul de comandă pe toată desfăşurarea misiunii. Ţi se pare acceptabil?

— Rămâne de văzut, replică Jack înainte de a-l urma pe Tom în camera alăturată. Se aşezară la un birou pe care se afla un laptop.

— N-o să mă lungesc aiurea, trec direct la subiect, începu Tom, deschizând laptopul. Informaţiile au fost verificate de echipe de analişti Mossad şi CIA, mai sigur de-atât nici nu se poate.

Pe ecran apăru imaginea din satelit a unui complex de clădiri într-o pustietate de un maro deschis. În marginea de jos a imaginii se vedea o linie albastră brodată cu alb ce se spărgea de o faleză abruptă.

— În mod sigur pe undeva prin Orientul Mijlociu, comentă Jack, studiind cu atenţie imaginea. Probabil Yemen.

— Corect. O bază secretă Al Qaeda la sud-vest de Al

Mukalla în sudul Yemenului. O ştim de ceva vreme, e un fel de punct de tranziţie pentru membrii care călătoresc de-a lungul coastei spre graniţă. Militanţii somalezi pe drum spre Oman, spre exemplu, se opresc mai întâi aici. Motiv pentru care nici n-am trecut baza pe lista de locaţii în nevoie urgentă de-o dronă şi câteva rachete. E un loc drăguţ unde le putem monitoriza mişcările de trupe. În ultima vreme, activitatea a crescut considerabil în tandem cu operaţiunile de bombardament cu drone, ceea ce înseamnă că habibii au impresia că baza nu se află în grila de supraveghere. Cel mai important e că n-a găzduit niciodată decât operatori de nivel mediu sau ocazional.

— AQAP? întrebă Jack, referindu-se la membrii Al Qaeda din Peninsula Arabică.

— Aproape exclusiv, răspunse Tom. În total se presupune că în Yemen există vreo şase sute, plus încă trei sute la graniţa nordică a Yemenului cu Arabia Saudită.

— O mulţime de habibi. De ce-mi arăţi asta, se plănuieşte un bombardament al bazei?

Ton clătină din cap cu părere de rău.

— Din păcate, activitatea dronelor în Yemen a fost limitată la aproape zero barat.

Deschise o hartă detaliată a oraşului Al Mukalla, al cincilea oraş ca mărime din Yemen cu o populaţie de trei sute de mii de suflete. Jack studie drumurile şi topografia din jurul oraşului în raport cu baza Al Qaeda, care se afla la douăzeci sau treizeci de kilometri sud-vest de oraş și la nord de şoseaua de coastă N4. În partea din spate se afla un munte de dimensiuni modeste, în rest fiind înconjurată de deşert din toate direcţiile.

— Un punct perfect pentru inserţie, indică muntele.

— Mă gândeam la acelaşi lucru, dar e un teren dur, aşa că e necesară o infiltrare iniţială pentru poziţionare.

— Da, infiltrare noaptea cu elicoptere pe aici, la nord de bază, după care o plimbare drăguţă pe aici, indică Jack o creastă muntoasă. O idee cam riscant, dar operatorii ar deveni invizibili.

Tom aprobă din cap.

— Şi o altă echipă din apă.

— Da, fu de acord Jack. Acoperă plaja pe întuneric şi coordonează cu echipa din nord. Două echipe de câte doisprezece Navy SEALS cred că ar fi suficient. Comunicaţii? Sper că nu prin satelit.

Ratase cu brio destule misiuni datorită funcţionării deficitare în zone cu acoperire proastă.

— Control aerian şi comandă transmisă către centrul de tactică operaţională din Djibouti, comunicaţii în timp real. Gaura asta de iad nu e cu siguranţă un loc în care vrei să pierzi comunicaţiile când ţi-e lumea mai dragă.

Jack îl privi impresionat. Zeii erau generoşi, ceea ce însemna că acel op avea binecuvântarea Casei Albe.

— Câţi operatori pe echipă?

Tom îl privi tăcut pentru câteva momente.

— Pentru misiunea asta avem nevoie de toţi operatorii Navy SEALS.

După două decenii în CIA, pe Jack nu prea-l mai surprindea nimic. De data asta fu cel puţin şocat.

— Toate echipele?!

— Va fi nevoie de ele. Dacă operaţiunea reuşește, intră în istorie drept pasul decisiv care-a şters Al Qaeda de pe faţa pământului.

Tom deschise un fişier marcat Top Secret şi pe ecran se perindară rând pe rând imagini cu fantome şi ucigaşi, jihadişti deja celebri în lumea spionajului. Pulsul lui Jack o luă la goană.

— Vrei să-mi spui că toţi habibii ăştia se vor afla în acelaşi timp acolo?

Tom zâmbi.

— Ştim şi când?

— Sută la sută. Surse şi operatori infiltraţi în toate organizaţiile-mamă confirmă că informaţiile extrase din laptopul capturat de voi sunt reale. Vorbim despre un afurisit de congres Al Qaeda cu participarea liderilor tuturor celulelor din teritoriu, o încercare de-a uni un

număr mare de facţiuni împrăştiate.

— De ce? întrebă Jack. Ăştia au operat mereu în grupuri mici şi fix asta i-a făcut atât de greu de vânat. Dacă noi o ştim, în mod sigur trebuie s-o ştie şi ei.

— Două cuvinte, Statul Islamic, replică Tom pe un ton satisfăcut. Psihopaţii ăştia din Siria şi vestul Irakului se răspândesc în regiune ca un cancer. Rău pentru băieţii buni, dar şi pentru Al Qaeda. Cum ISIS a acaparat toată presa, recrutarea şi finanţarea au devenit cam dificile pentru bătrâna Al Qaeda. Activitatea şi eficienţa au fost afectate. Chestia asta nu e nimic altceva decât un summit pentru a uni toate facţiunile şi-a planifica un atac dramatic care să-i readucă pe prima pagină a ziarelor. Îţi dai seama? Băieţi ca şi tine şi ca mine care şi-au pierdut ani de zile din viaţă, au sacrificat căsnicii şi prietenii pentru vânătoarea nenorociţilor ăstora vor vedea în sfârşit luminiţa de la capătul tunelului.

— În cazul ăsta, de ce trimitem trupe la sol şi nu bombardăm baza? N-ar fi mai simplu, ca să nu vorbim mai sigur?

— Casa Albă nu şi-a dat acordul pentru o misiune aeriană. Oraşul e mult prea aproape şi nu vor să rişte un alt fiasco care ar declanşa noi tensiuni în regiune.

Jack vizualiză fiecare parametru al misiunii, de la început şi până la final: imagini şi acoperire în timp real, proceduri de infiltrare aeriană şi subacvatică, mişcări de trupe, unghiuri letale de tragere, planuri de rezervă la primul nivel, planuri de rezervă la al doilea nivel, criterii de anulare a misiunii şi puncte de extracţie.

— Nu ştiu, totul pare… îşi lăsă ideea neterminată.

Totul părea aproape prea perfect pentru a fi adevărat, dar era oarecum normal să ţi se pară aşa atunci când nu dispuneai de toate informaţiile. În mod sigur, Tom nu-i dezvăluise decât o mică parte a informaţiilor disponibile. Aşa funcţiona mereu jocul.

Tom îşi sprijini coatele pe birou, aplecându-se spre el.

— Jack, nu m-aş afla aici dacă n-aş fi convins sută la

sută. Şi sunt al naibii de sigur că şeful meu nu m-ar fi trimis dacă informaţiile n-ar fi absolut solide. Nu vânăm unicorni. Nu e vorba despre glorie sau retribuţie personală. Dacă terorismul e metastaza secolului douăzeci şi unu, jihadul e nucleul central al bolii. Operaţiunea asta ar putea schimba absolut totul.

Joint Special Operations Task Force Camp Lemonnier – Diâböütl-HM

Amir Daaoud spuse o rugăciune tăcută, cea de-a doua a zilei, pentru ca Allah să-i dea putere. îi ceru să-l ajute cu o expresie impenetrabilă, ascunzându-i neliniştea din suflet, frica din minte şi durerea cruntă din abdomen. Povara era atât de grea, fiecare pas o luptă în sine. Ştia că e extrem de bolnav. îi spuseseră că-i va fi greaţă, medicul îi dăduse medicamente care ar fi trebuit să-l ajute, dar îl avertizase că-i vor produce ameţeli, sleindu-l de puteri. Aşa că aruncase pastilele în toaletă, îi făcuse o promisiune lui Allah la Moscheea Jamkaran şi pentru a o îndeplini avea nevoie de claritate şi forţă.

Încercă să meargă normal în timp ce se apropie de poarta complexului pentru operaţiuni speciale. Operatorul din trupele Rangers îi zâmbi şi Amir îi răspunse la fel cu mare efort.

— Bună, Amir, spuse tânărul soldat american, deblocând poarta uriaşă din oţel. Ce face mama ta?

— E mai bine, mulţumesc, răspunse Amir.

O mamă bolnavă în Pakistan fusese scuza folosită pentru scurta absenţă de la îndatoririle sale din cadrul complexului operaţional din Djibouti unde lucrase în ultimii cinci ani. Un loc blestemat ce făcea parte din planul Occidentului de-a subjuga musulmanii, adevăraţii moştenitori ai pământului. Americanii erau slujitori orbi ai sioniştilor, păpuşi incapabile să perceapă corzile ce le controlau fiecare mişcare.

Îşi impuse să fie calm în timp ce privi cum soldatul îi controla rucsacul. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Nu se afla nimic acolo, doar mâncarea şi telefonul mobil, fără

elemente incriminatoare. Telefonul era un simplu telefon mobil, fără tehnologie specială ori componente care să înlesnească cine ştie ce activităţi de spionaj. Şi-n timp *ce* misiunea lui ar fi eşuat fără el, nu era deloc îngrijorat. Telefonul îi fusese controlat şi aprobat pentru a putea fi folosit în centru. Pericolul real fusese ascuns în interiorul lui, ambalat în saci sigilaţi sterili şi îngropat adânc în abdomen. Inspecţia fu rapidă şi sumară.

246 Soldatul american avea încredere în el, doar lucrase acolo dintotdeauna.

— Liber, amice, îi spuse, înapoindu-i rucsacul.

Amir zâmbi larg şi dădu din cap, dar nu răspunse de teamă să nu vomite sau, mai rău, să-şi murdărească pantalonii. Discutaseră de câteva ori în ultimele luni, americanul povestindu-i despre femeia cu care spera să se căsătorească atunci când se întorcea în State şi despre slujba ce-l aştepta la compania tatălui său dacă ar fi părăsit vreodată Rangerii. Americanii împărtăşeau mereu detalii despre viaţa lor privată cu o naivitate incredibilă. În conformitate cu instrucţiunile comandantului său, Amir împărtăşise doar poveşti inventate şi pline de umor despre familia lui fictivă din Islamabad şi despre visul de-a merge la studii în Anglia. O mare parte din identitatea lui fabricată se baza pe vise şi întâmplări reale, o tehnică pe care-o învăţase pentru a evita inconsecvenţele. În adolescenţă chiar visase asta datorită poveştilor uimitoare despre viaţa din Marea Britanie spuse de vărul său, Ahmed, înrolat la King’s College din Londra. Însă visele încetaseră atunci când afiftse adevărul despre Occident, despre modul în care evreii şi creştinii foloseau banii, sexul şi drogurile pentru îndepărtarea musulmanilor de credinţă. Ahmed era deja mort, ucis chiar de propriul său tată pentru ruşinea adusă numelui familiei. Dacă reuşea să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, măcar sufletul lui ar fi avut o şansă la mântuire.

— Eşti ok, Amir? auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse să-l privească pe bărbatul înalt şi solid

cât un munte. N-avea însemne pe uniformă. Oricum, pantalonii murdari de camuflaj şi tricoul negru nu reprezentau vreo uniformă oficială, dar Amir ştia că era un Navy SEAL staţionat la centrul tactic operaţional.

— Da, răspunse cu un zâmbet slab. Încercă să înghită, dar nu fu în stare, durerea şi greaţa devenind tot mai puternice, la fel şi nevoia constantă de-a defeca. Doar puţin cam obosit după călătorie.

— Cum se simte mama ta?

— Mai bine, mulţumesc, înclină din cap Amir, conştient de pelicula de sudoare ce-i acoperise fruntea.

Aruncă o privire neliniştită soarelui aflat la asfinţit, rugându-se pentru întuneric.

— Mă bucur, sper să-şi revină cât mai repede.

Amir oftă uşurat, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei în timp ce operatorul se îndepărtă. Aruncă o privire dincolo de rândul de remorci în care se aflau duşurile şi toaletele, spionându-şi ţinta: clădirea maro fără ferestre cu o uşă din metal verde ce nu se remarca prin nimic special. Arăta exact ca restul clădirilor din complex, singurele diferenţe fiind multitudinea de cabluri groase ce intrau printr-un perete şi antenele satelit imense de pe acoperiş. Nu păşise niciodată înăuntru, dar ştia că acolo se află centrul de operaţiuni pentru operatorii forţelor speciale. Era un loc restrâns, o bază în cadrul unei baze, unde operatorii Navy SEALS pregăteau atacurile asupra fraţilor musulmani din regiune. Străinilor nu li se permitea accesul în clădirea înconjurată de un rând de bariere din beton de talie mare. Un grup de Rangeri stăteau de pază la intrare, încercând să pară relaxaţi în ciuda armelor încărcate şi-a vestelor antiglonţ.

Datorită muncii de cercetare a fraţilor din Iran cu privire la sporirea randamentului materialelor explozive, nu trebuia să se afle în interiorul clădirii pentru ca misiunea să reuşească. Nici măcar nu era necesar să se afle în apropierea ei. Comandantul său îl informase că raza de acţiune a explozibilului era în jur de treizeci de metri.

Dacă se apropia la douăzeci de metri, succesul era garantat. Şi douăzeci de metri chiar nu erau o problemă, remorcile toaletă se aflau mai aproape de-atât.

Se forţă să-şi mute privirea de la ţintă, un avertisment răsunându-i în gând: *Dacă vrei să-ţi păstrezi locul de muncă, nu te apropia niciodată de centrul de operaţiuni al forţelor speciale. Să nu te vadă americanii vreodată că te învârţi pe acolo. Pretinde că nu există.* Acesta fusese sfatul *vărului* care-i aranjase transferul de la barăcile muncitorilor la funcţia sa actuală de traducător pentru specialiştii din domeniul serviciilor de informaţii. Se oferise mereu pe post de traducător pentru echipele forţelor speciale, iar în ultimii patru ani lucrase din greu pentru americani, construind relaţii şi câştigând încredere. Iar acum Allah îi dezvăluise adevăratul său scop, acum totul căpătase un sens. El, Amir Daaoud, mezinul lui Aftab Daaoud, discipol devotat al sfinţeniei sale, Cel De-al Doisprezecelea Imam, fusese ales pentru cea mai mare onoare la care un soldat al jihadului ar fi putut spera. Rugăciunile îi fuseseră răsplătite.

Un spasm dureros îi străpunse pelvisul, atât de ascuţit încât îi dădură lacrimile. Îşi încleştă fesele, luptându-se du senzaţia puternică de defecare. Pentru un moment se gândi că poate ar trebui să meargă la toaletă, dar ultimele patru dăţi fuseseră doar o pierdere de timp, alegându-se doar cu durerea. Transpiraţia îi alunecă pe spate. îi spuseseră că va face febră. Dacă americanii descopereau că e bolnav şi-l trimiteau acasă? Sau, mai rău, dacă cineva îi observa comportamentul ciudat şi totul ieşea la iveală? Se aplecă în faţă pentru a-şi şterge faţa cu cămaşa, un nou spasm dureros făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să se izbească de ceva. Sau cineva.

Impactul îi declanşă un spasm incredibil de puternic în abdomen şi-l trimise în picaj. Avu o viziune a bombei care exploda, transformându-l în miliarde de particule dispersate în aer. Nu putea supravieţui unei căderi şi misiunea ar fi eşuat. O mână puternică îi apucă braţul

stâng, redresându-l. Îşi coborî privirea la antebraţul musculos. O cicatrice albă subţire se răsucea în jurul cărnii, ca un şarpe înfăşurat în jurul trunchiului unui copac. Amir scânci de groază. Semnul diavolului. Marele Satan trimisese un locotenent demon să-l ucidă în clipa de dinaintea triumfului. Îşi ridică privirea, aşteptându-se să vadă ţeava unui pistol îndreptat spre fruntea lui. În schimb, descoperi doi ochi de un albastru intens, aproape lichid, privindu-l iritaţi.

— La naiba, amice! Ce căcat faci? exclamă soldatul demon.

— Îmi pare rău, se scuză Amir pe un ton slugarnic. M-am împiedicat.

Soldatul îi eliberă braţul.

— Nu-i nimic, ai grijă pe unde calci.

Era un Navy SEAL, un slujitor decorat al diavolului. Amir realiză că acela era testul final. Privirea americanului păru să treacă prin el, cercetându-l şi citindu-l, făcându-i o radiografie completă.

— Tu eşti traducătorul, nu? îl întrebă cu o expresie opacă.

— Da, răspunse Amir, întinzându-i mâna. Amir, mă bucur să te cunosc.

Expresia americanului păru să se înmoaie puţin.

— Owen, se prezentă, strângându-i mâna. Mi-aduc aminte de ţine de anul trecut.

— Da, rateul din Somalia.

Demonul american dădu din cap, părând uşor dus pe gânduri.

— Te simţi bine? Eşti cam verde la faţă.

— Verde? Ce amuzant, eu întotdeauna m-am considerat maro.

Soldatul îl privi cam ciudat pentru un moment, apoi izbucni în râs şi-l bătu pe spate.

— Ai replică, amice. Îmi place chestia asta.

Tremurând pe dinăuntru, Amir îl petrecu cu privirea pe soldatul însemnat cu semnul şarpelui pe măsură ce se

îndepărta. Odată ce era sigur că nu avea să se mai întoarcă, închise ochii şi expiră. Câştigase, trecuse testul final. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi zâmbi. Toate simbolurile, indiciile şi înşelătoriile inamicului erau atât de evidente acum. Nu avusese niciodată o astfel de claritate a minţii. Şi aceasta era lucrarea lui Allah. Aceasta era voia lui Allah. Darul lui Dumnezeu pentru el înainte de moartea şi învierea în Paradis. Se întoarse să privească ţinta, care, *Insha' Allah*, avea să devină în curând un templu al victoriei. Durerea reveni, tot mai puternică. Însă nu mai conta, suferinţa era pe punctul de-a se sfârşi, făcând loc gustului dulce al martiriului.

Scaunul ieftin era enervant de incomod. Apăsă pârghia de reglare pentru a ai usta înălţimea. Cu un şuierat lung, scaunul se dezumflă total. Înjură printre dinţi şi încercă să tragă de el în sus, dar cilindrul pneumatic Refuză să colaboreze, păstrând cu încăpăţânare perna la paisprezece centimetri de sol. Owen rămase în picioare, împingând scaunul într-o parte.

— Marfa de căcat, murmură iritat.

Doi analişti aflaţi la terminalele din apropiere întoarseră capul să-l privească. Tom chicoti din stânga lui.

— Îmi cer scuze, spuse Owen pe un ton sarcastic, sunt ocupat cu reeducarea obiectelor neînsufleţite.

Aruncă o privire la ceasul de misiune aflat în colţul din dreapta sus al celor şase monitoare gigantice de pe peretele central. Trecuseră doar două minute de când verificase ultima oară timpul. Aşteptarea îl termina cu nervii. Avea nevoie să facă ceva pentru a-şi păstra mintea ocupată. Făcuse deja verificările de rutină cu ambele echipe în urmă cu douăsprezece minute. Se luptă cu dorinţa de-a o face din nou. De ce naiba era atât de tensionat? Totul progresa conform planului, n-avea niciun motiv să-şi facă griji.

Dark Zero se infiltrase deja în rapel din elicoptere, deplasându-se acum de-a lungul crestei muntoase în direcţia complexului. Dark One se infiltrase de pe Marea

Arabiei, apropiindu-se o idee cam prea repede de ţărm în ambarcaţiunile rapide ce nu făceau niciun zgomot. Acum ardeau gazul de pomană, aşteptând permisiunea de-a acosta. Operaţiunea Crusader beneficia de un nume îngrozitor de incorect din punct de vedere politic, un fel de manifest împotriva birocraţilor fără *cohones* din Washington care nu-şi asumau riscurile unui bombardament, preferând astfel să rişte vieţile multor operatori de elită. Drept pentru care numele operaţiunii fusese păstrat în ciuda nemulţumirilor Washingtonului. Un fel de *upyours*, cu complimente de la toţi cei implicaţi. După infiltrare, ambele echipe deveneau Crusader One, atacând complexul Al Qaeda din direcţii opuse.

Owen privi în jur, luând temperatura emoţională a centrului de comandă. Atmosfera generală era una liniştită şi încrezătoare, de un calm militar. El era singurul sărit de pe fix. Nu ajuta nici faptul că fusese nevoit s-o părăsească pe Jadyn în Bagdad şi asta numai după ce Jack îi promisese că o instalează personal într-un avion cu direcţia Statele Unite. Jadyn încercase să se opună, dar el rămăsese de neclintit, incapabil să-i mai rişte viaţa măcar o singură secundă. O iubea, acceptase ideea ca pe un fapt deja împlinit. Nu mai avea sens să se împotrivească.

— Dark One începe infiltrarea către ţărm, auzi o voce în boxe.

Îşi trase două palme mentale, forţându-se să şi-o scoată pe Jadyn din minte pentru a se concentra la ce avea de făcut.

— Recepţionat, Dark One, aveţi zece minute. Dark Zero?

— Pe poziţii, suntem în standby.

Din imaginile în infraroşu transmise de drone se părea că toţi invitaţii erau prezenţi. Tom îl privi cu un rânjet larg.

— O grămadă de habibi, murmură Owen, fiindu-i ciudă pe sine pentru neliniştea crescândă şi bucata de plumb din stomac.

Totul arăta mult prea bine, mult prea perfect, ceea ce nu era niciodată de bun augur. Clătină din cap, venindu-i să se dea cu capul de masă. Oare când devenise atât de paranoic încât să nu se poată bucura de o misiune ce avea să schimbe istoria Orientului Mijlociu?

— Ceva informaţii de ultimă oră? îl întrebă pe Tom.

— Nu. Lumea e prezentă şi mişcările din zonă sunt predictibile, asta e tot ce avem nevoie să ştim.

Predictabilitatea, poate asta-l deranja atât de mult. şi încă ceva nedefinit, un fel de intuiţie la nivel primar, îşi îndreptă privirea spre monitorul central pe care erau afişate imaginile complexului Al Qaeda, transmise în timp real de una dintre cele patru drone Predator.

— Dark One la ţărm, se auzi în boxe.

Owen îşi mută privirea la ecranul pe care erau proiectate imaginile ţărmului. Siluetele multicolore se mişcau printre rocile de la mal, culoarea fiind predominant verde-albastră datorită acţiunii de răcire a apei asupra corpului uman. Dar asta urma să se schimbe. Până când ajungeau la complex, semnătura lor termică avea să devină galben-roşie, la fel cu cea a operatorilor din zona de nord. Îngerii morţii strălucind precum flăcările iadului în deşertul negru şi rece.

Colonelul Randy Phillips intră în încăpere, murmurele analiştilor diminuându-se considerabil.

— Avem undă verde? întrebă cu vocea joasă.

Ultima şansă pentru ca oricine din staff-ul de comandă să indice o potenţială problemă. De fiecare dată când se aflase pe teren apăruse o problemă care să întârzie un op. O problemă tehnică la drone, o pierdere a imaginilor prin satelit, o întrerupere a dispozitivelor de comunicaţii, o întârziere neaşteptată a unui elicopter, în seara aceea însă, centrul de comandă rămase tăcut.

— Avem undă verde, rupse Tom tăcerea.

Colonelul Phillips înclină din cap. Tom întoarse capul să-l privească pe Owen.

— Locotenente?

— Operatorii sunt pe poziţii.

— În regulă, domnilor, să-i dăm drumul cu o filă de istorie despre care nu putem povesti nimănui, spuse colonelul Phillips-Toată lumea răspunse cu un râs nervos. Owen îşi strânse mâinile în pumni, îndreptându-şi atenţia la monitoare.

— Crusader One, aveţi undă verde, spuse cu voce fermă.

— Recepţionat.

Cele două minute şi jumătate cât dură ca operatorii să se apropie de complex trecură îngrozitor de greu. Două grupuri de semnături termale se ridicară la unison, apoi ca într-un balet pe gheaţă se dispersară doar pentru a se reuni un moment mai târziu, pe măsură ce operatorii Navy SEALS avansară spre ţintă. Din afară mişcările păreau lente şi graţioase, dar Owen ştia că nu era decât o aparenţă. Operatorii se mişcau repede, muncind din greu.

Pilotul dronei îşi drese vocea, concentrat la ecranul din faţa lui. Perspectiva imaginilor din aer era uşor înşelătoare. Owen realiză că zidul din jurul complexului era mult mai înalt decât părea. Cel puţin trei metri înălţime. Poate patru. În interiorul perimetrului existau doar câteva perechi de semnături termale notabile: doi gardieni care patrulau de-a lungul zidului şi strălucirea gălbuie a unei camionete al cărui motor nu se răcise încă. Nu se vedeau gardieni care să patruleze în afara zidului. La etajul doi al clădirii principale erau trei ferestre cu vedere spre munţii din nord, de unde avansau operatorii Dark Zero. Înăuntru se mişcau zeci de semnături termale, dar fără imagini 3-D era dificil să-şi dea seama dacă se aflau la parter ori la etaj. Cu siguranţă puseseră oameni de veghe la ferestre, dar fără dispozitive cu Vedere pe timp de noapte se îndoia că ar fi putut zări echipa de asalt. Şi chiar dacă ar fi descoperit echipa din nord, tot nu s-ar fi schimbat nimic. Nu era o misiune normală cu câţiva Navy SEALS, amprenta termică nu mai îngrijora pe nimeni. În noaptea aceea, viteza, superioritatea numerică şi puterea

de foc aveau să fie decisive.

Cele două echipe de operatori ajunseseră la nord şi sud de zidul înconjurător. Cea mai periculoasă etapă a misiunii trecuse fără a interveni nicio problemă. În curte militanţii se mişcau cu calm, la fel şi cei din interiorul clădirii. Nu se agita nimeni, nu dădea nimeni alarma, niciunul dintre ei nu ocupa vreo poziţie strategică de apărare. Cele două echipe de operatori se desfăşurară de-a lungul zidurilor din nord şi sud, lăsând o gaură la mijloc în care rămase o singură siluetă. Demolatorii, care plasau şi detonau încărcăturile cu explozibil pentru a crea o gaură de acces.

Timpul păru că încetineşte ca într-o secvenţă cu încetinitorul. Owen îşi auzi respiraţia şi ritmul pulsului din urechi. Privi ecranul fără să clipească, aşteptând, încărcăturile cu explozibil fură plasate, demolatorii eliberară zona de detonare, reunindu-se cu colegii de echipă. Două explozii puternice iluminară noaptea. Era pentru prima oară când vedea ce se întâmplă de partea cealaltă a baricadei şi acele explozii fără sunet păreau ireale. Fulger fără tunet. Pe teren îi simţeai puterea. O aşteptai. O doreai.

Privi cum operatorii se infiltrară prin găurile din ziduri, pe ambele părţi ale complexului. Imaginea fu momentan obstrucţionată de două elicoptere ce survolară perimetrul. Operatorii se împărţiră; pe măsură ce echipele de asalt se apropiară de clădirea principală, două echipe mai mici rămaseră în spatele zidului pentru a respinge un atac din exterior în cazul în care Al Qaeda ajfi contactat pe cineva pentru ajutor. Focurile de arme *se* înteţiră, mai rămăseseră doar patru gardieni în curte care continuau să tragă, dar în câteva secunde zăceau cu toţii pe jos.

Tom se ridicase în picioare, plimbându-se de colo-colo prin încăpere, cu privirea lipită de ecran. Colonelul phillips rămăsese nemişcat, cu braţele încrucişate la piept. Owen realiză că era singurul bărbat din încăpere îmbrăcat în uniformă, cu tot cu tridentul negru brodat deasupra

numelui său. Părea iconic, aproape arhetipal, imaginea i se întipări pe retină.

Întorcându-şi privirea la ecran, văzu cum cel puţin patru duzini de semnături termale se revărsară de undeva din centrul clădirii, părând cu toţii la acelaşi etaj, în mod ciudat, se aliniară pe rânduri simetrice şi apoi parură că se micşorează cumva. Owen simţi o răceală în capul pieptului, inima i-o luă la goană. Îngenunchează. La naiba!

— Se roagă! strigă cuprins de groază. Scoateţi echipele de acolo! Acum!

Tom se opri, privindu-l cu uimire, apoi înţelese.

— Crusader One, retragerea! Repet, retragerea, abandonaţi perimetrul! ordonă pe un ton urgent.

Dar era deja prea târziu. Ecranul deveni alb. Pentru o clipă, Owen crezu că pierduseră transmisiunea dronei. Apoi imaginea reveni pentru a dezvălui catastrofa. Elicopterele se prăbuşiseră arzând. Nu mai exista nimic, nici clădire, nici zid, nici măcar bucăţi de oameni. Doar mici sclipiri roşii-gălbui care fuseseră colegii lui. Prietenii lui. Familia. Toată zona era un portocaliu spălăcit, explozia masivă transformând ceea ce fusese odată un complex Al Qaeda din deşertul yemenit în iadul pe pământ.

— Ce naiba?! exclamă cineva în dreapta lui.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? întrebă o altă voce.

— Crusader One, recepţie, spuse colonelul Phillips pe un ton calm.

Nimic. Owen nu-şi deschise microfonul, ştiind bine că nu mai era nimeni care să mai poată răspunde.

— Crusader One, recepţie, repetă colonelul.

Cineva începu să plângă. Owen se prăbuşi într-un genunchi. Tom îi puse o mână pe umăr, dar i-o dădu la o parte, ridicându-se în picioare pentru a ieşi afară. Vomită violent lângă un tufiş, continuând să icnească şi după ce nu mai avea nimic în stomac. Mirosul îl îngreţoşă. Putoarea Africii. O luă la fugă, vrând să scape de imaginea portocalie a ecranelor şi de mirosul acelui loc. Stomacul i

se revoltă din nou şi se împiedică, dând cu genunchii de pământ. Durerea era ascuţită, dar nu-i păsa. Măcar era reală, restul nu era decât un coşmar.

Privi în sus într-o pereche de ochi negri ce i se păreau familiari. Ochi plini de durere. Sudoarea îi aluneca pe la tâmple şi, pentru un moment, fu convins că avea să vomite din nou. Era unul de-al lor. Furia îl orbi. Duse mâna la pistol, dar se forţă să se calmeze pentru a nu face o greşeală imensă pe care s-o regrete mai târziu. Se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Deschide nenorocita asta de poartă! îi strigă Rangerului care stătea de pază.

— Eşti ok, amice? îl întrebă soldatul în timp ce dezactiva încuietoarea. Hei, ce s-a întâmplat, aruncă o privire la clădirea centrului de comandă.

Owen clătină din cap şi ieşi afară, izbind poarta de perete. O rupse din nou la fugă şi alergă, alergă pe poteca de pământ bătătorit până ajunse la pista de decolare, continuând să alerge cu drumul luminat de o lună anemică, până când luminile bazei rămaseră în urmă. Apoi se opri brusc. Toate vocile din mintea lui, urlând, plângând în hohote, implorând amuţiră într-o fracţiune de secundă. Durerea dispăru, înlocuită de o amintire recentă…

— *Tu eşti traducătorul, nu*?

— *Da. Amir, mă bucur să te cunosc*.

— *Owen. Mi-aduc aminte de ţine de anul trecut*.

— *Da, rateul din Somalia*.

— *Te simţi bine*? *Eşti cam verde la faţă*.

— *Verde*? *Ce amuzant, eu întotdeauna m-am considerat maro*.

Owen se întoarse. Băiatul rămăsese în acelaşi loc, urmărindu-l cu privirea. Privirile li se întâlniră. Băiatul numit Amir scoase ceva din rucsac. O grenadă? Nu. Un telefon mobil. Tastă ceva, apoi ridică telefonul spre el. Owen urlă, făcând un pas în direcţia centrului de comandă. Amir apăsă o altă tastă cu degetul mare. Rangerul îşi trase puşca de asalt de pe umăr, ridicând ţeava spre el. Fulgerul

alb îi orbi precum lumina a o mie de sori. Apoi veni tunetul. Unda de şoc îl luă pe sus pe Owen, purtându-l într-o furtună de moloz şi sânge. Apoi se lăsă întunericul tăcut şi nemişcat, şi nu mai există nimic.

Jadyn o să afle despre moartea mea… şi nu mi-am luat la revedere… nu mi-am luat la revedere…

Alerga pe plajă la bustul gol şi în picioarele goale. Ştia că Jadyn îl aşteaptă, aşa că mări viteza, inima tresărindu-i de bucurie atunci când o văzu în pragul unei căsuţe din lemn de bambus. îi făcea cu mâna. O luă în braţe, învârtind-o pe nisipul cald, iar ea râse fericită, părul, ochii şi pielea strălucindu-i în lumina caldă a soarelui.

— Eşti transpirat, îi şopti fierbinte la ureche. Îmi place când eşti transpirat. Mi-a fost dor de mirosul tău.

— Locotenent Owen Wallace! bubui o voce. Prezenta ta e absolut indispensabilă la acest grătar!

Privi peste umărul lui Jadyn pentru a-l descoperi pe Slider cu o bere într-o mână şi-o spatulă în cealaltă.

— E incredibil, ridică el din umeri. Îmi pun viaţa în mâinile lui aproape în fiecare zi, dar nu mă pot baza pe el pentru un afurisit de grătar.

— Hei, vezi că nu-ţi merge grătarul, cred că butelia e dusă! strigă Rone din spatele lui.

Owen îşi dădu ochii peste cap, privind-o zâmbind pe Jadyn.

— Cu alte cuvinte, ai o şleahtă de SEALS înfometaţi pe care-ai face bine să-i hrăneşti dacă vrei să scapi cu viaţă. Hai, du-te şi salvează-i, râse ea, sărutându-l uşor pe buze.

— Da, doamnă.

În curtea din spate, Martin şi Sean se duelau cu două spatule, în timp ce Dave, Quentin şi Glen pariau pe câştigător. Toată echipa SEAL Te-am 3 era prezentă! Un gând din altă lume îl tot sâcâia, încercând să-i intre în minte. îl ignoră, alungându-l ca pe o muscă enervantă.

— Deci, ce faci, ne ajuţi cu porcăria asta de grătar ori mergem naibii la un restaurant? se agită Slider.

Se întoarse spre el, dar în locul lui descoperi un băiat tânăr care se ţinea de burtă.

— Ce-o să faci, Owen? îl întrebă suspinând, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Apoi, într-o fracţiune de secundă, băiatul explodă. Suflul îl trânti la pământ. Urechile îi ţiuiau, lumina puternică îi arsese ochii. Când reuşi să-i deschidă într-un final, văzu că se târa printr-o baltă de sânge. Atinse ceva cu degetele şi văzu că era gheata lui Slider. Puţin mai departe zări mâna lui Rone, cu tot cu ceasul primit de la ei toţi de ziua lui de naştere. Icni, lăsându-se pradă valurilor de greaţă. Mai departe dădu peste o pereche de picioare cu o pedichiură perfectă. Jadyn? îi era groază să privească în sus pentru a vedea ce mai rămăsese din ea.

— Sunt cu toţii morţi, Owen, spuse ea cu tristeţe.

— Ajută-mă, îi şopti.

— Nu te pot ajuta, Owen. îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Nu te mai poate ajuta nimeni… pentru că nu mai există nimeni…

Încercă să se târască după ea, dar braţele nu-l ascultară.

— Jadyn, nu pleca! Nu mă lăsa… nu aşa! urlă până când toate culorile se scurseră din lume.

22

ŞEdiul CIAM Filiala Bagdad lvi 1G =? EES se sprijini de spătarul scaunului şi ridică mâinile deasupra capului pentru a se întinde, încercând să-şi destindă muşchii tensionaţi. Nu-şi dorea decât mâncare şi un duş fierbinte, după care să tragă un pui de somn. Fixân acea ordine. Dăduseră chixpe toate planurile, culminând cu atacul din Moşul şi faptul că Jadyn aproape fusese aruncată în aer. După cum promisese, Jack plecase să se ocupe de transportul ei înapoi în State, plus o echipă de securitate care s-o protejeze până când reuşeau să-l vâneze pe Tehrazzi. Owen dispăruse într-o direcţie necunoscută, Jack spunându-le doar că urma să participe într-o misiune

secretă şi extrem de importantă. Din felul în care-şi luaseră la revedere, era clar că ceva de natură intimă se întâmplase între Jadyn şi Owen. Ceea ce era foarte ok, pentru că Sam îl atrăgea tot mai tare şi, judecând după felul în care se comporta, era foarte posibil ca sentimentul să fie reciproc. După distrugerea bazei de la Moşul, Sam îi urmase la Bagdad, aşteptând ca Lagley să decidă unde o trimitea mai departe. Miles era recunoscător pentru cele câteva zile pe care le mai aveau împreună, intenţionând să profite de acel bonus nesperat pentru a se putea cunoaşte mai bine.

Telefonul mobil vibră pe birou. Îşi coborî privirea la el, zâmbind atunci când văzu că pe ecran era afişat numărul lui Sam.

— Ce faci, dulceaţă, ţi-e dor de mine?

— Cineva a intrat în camera mea de hotel, îl informă Sam pe ton ton grav.

Miles se îndreptă pe scaun.

— Cum adică? Eşti ok?

— Da, au intrat în lipsa mea şi-au scotocit peste tot.

— Căutând ceva anume?

— Habar n-am… dar am găsit un microfon în plafonieră.

— Îl caut pe Vaughn şi-o pornim spre hotel. Ar trebui să ne aştepţi la recepţie, nu vreau să stai singură în cameră.

— Ali e cu mine. De fapt, el a descoperit microfonul.

— Bun, staţi pe loc. Venim imediat.

Oare Jack o pusese pe Sam sub supraveghere? Era clar că ştia mult mai multe decât le spusese vreodată, în special atunci când avea legătură cu Tehrazzi. Surprinsese o scenă între Jack şi Sam în acea dimineaţă şi chiar dacă la momentul respectiv nu-i dăduse de gândit, acum totul căpăta o altă conotaţie. Cei doi stăteau de vorbă în camera pentru interogatorii. În drum spre bucătărie, Miles îi zărise total întâmplător prin geamul de observaţie. În mod normal nu s-ar fi oprit să-i spioneze, dar tensiunea dintre

ei era aproape palpabilă. Sam explica ceva gesticulând cu fervoare, în timp ce Jack o asculta cu mâinile încrucişate la piept, studiind-o cu atenţie. Mai târziu îi dusese o cafea la terminalul temporar ce-i fusese desemnat.

— Toate bune? o întrebase.

— Da, îi zâmbise ea o idee cam forţat.

Ce naiba se întâmpla? Fahdi se comporta ciudat, părând mereu gânditor şi retras, Owen fusese trimis într-o misiune cu obiectiv secret, Spence interacţiona doar cu Jack, ţinându-se mereu la distanţă de ceilalţi membri ai echipei, Quinn era mai mult o fantomă, timp în care Tehrazzi se afla mereu cu un pas înaintea for. Ali era singurul care se comporta normal, mereu dornic să ajute. Avea încredere în el şi chiar dacă la început fusese o idee cam gelos pe prietenia lui cu Sam, acum îi mulţumi în gând cerului pentru faptul că-i era alături. Ali făcea parte dintre cei norocoşi, Miles îi citise dosarul. De loc din Bagdad, fusese recrutat de imamul unei madrasse locale, aproape participând la un atac sinucigaş. Tatăl lui, un fost poliţist, descoperise totul şi-şi informase foştii colegi din poliţie. În dimineaţa următoare fusese executat pe stradă în timp ce se îndrepta spre madrassa cu pricina pentru a sta de vorbă cu imamul. Din acel moment, se părea că Ali alesese să facă parte din soluţia pentru poporul său în loc să devină o problemă. Începuse să lucreze pentru armata americană şi se căsătorise cu o fostă colegă de şcoală, cu care avea trei copii. îl admira şi-l respecta pentru cum reuşise să-şi schimbe viaţa, alegând să iasă din acel cerc vicios ce continua să distrugă oameni şi familii întregi.

Se ridică de la terminalul său, căutându-l din ochi pe Vaughn. Fahdi intră în încăpere, trântindu-se pe un scaun.

— E cald rău, spuse în timp ce-şi făcea vânt cu un ziar.

— Ai timp să mergi cu noi? îl întrebă Miles.

— Unde?

— La un hotel din centru.

— Cu maşina mea?

— Nu, luăm Suburbanul. La întoarcere o să fim mai mulţi, ne trebuie ceva mai mare. Miles îi aruncă cheile. Adu maşina în faţă, eu îl caut pe Vaughn.

Aruncă la repezeală un pistol de rezervă şi câteva sticle cu apă într-un rucsac, îndreptându-se apoi către bucătărie. Vaughn era împreună cu Jadyn, câte o cană cu cafea pe masă în faţa lor. Jadyn zâmbi, deschizând gura să spună ceva.

O explozie masivă zgudui întreaga clădire. Podea în se ondulă, pereţii şi tavanul se crăpară, dar geamuri h „antiglonţ rămaseră intacte. Miles îşi scoase pistolul din tocul de la subraţ, făcându-i semn lui Vaughn să i urmeze. Afară pe stradă era un vacarm de nedescrr Oamenii alergau înspăimântaţi, câţiva răniţi ţipând de durere. Geamurile clădirilor din jur explodaseră, împrăştiind mii de cioburi peste tot. Bucăţi de met.il contorsionat muşcaseră adânc din pereţi. Câteva maşini parcate lângă trotuar luaseră foc, fumul negru şi dem făcând aerul aproape imposibil de respirat.

— Fir-ar să fie, murmură Miles, dând cu ochii (e sursa exploziei. Fahdi… al naibii nenorocit…

Jadyn suspină în spatele lui, ducându-şi mâinile, i gură. Dacă n-ar fi trebuit să-şi caute fratele, s-ar fi albii şi el în Suburban. Fahdi nu fusese la fel de norocos. se simţea îngrozitor de vinovat pentru faptul că-l privi «mereu cu o oarecare suspiciune, în ciuda faptului Mossadul şi Quinn garantaseră pentru el. Sirenele pompierilor şi ambulanţelor îl treziră din rever (Telefonul îi vibră în buzunar.

— Ce naiba se întâmplă acolo? auzi vocea lui Jack Am auzit explozia de aici şi văd fum.

— Unde eşti?

— La hotelul lui Sam, m-a sunat să-mi spună despir microfon. Am mai găsit încă două.

Interesant, se gândi Miles. Deci nu Jack pusese la < H, supravegherea lui Sam. Dacă nu el, atunci cine?

— Fahdi e mort, îl informă cu voce joasă. Cinev s-a

pus o bombă în Suburban. Ne pregăteam să venim spir voi… singurul motiv pentru care stăm acum de vorba că am întârziat câteva minute să-l caut pe Vaughn.

Jack înjură în surdină.

— Ce facem cu Jadyn, ai rezolvat ceva? continuă Miles. Cred că trebuie s-o scoatem cât mai repede din nenorocirea asta de oraş.

— Pleacă mâine dimineaţă cu un avion militar.

— Şi până atunci? E mult prea riscant s-o târâm după noi prin tot oraşul.

— Ali spune s-o duceţi la el acasă. Soţia lui va avea grijă de ea şi acolo va fi în siguranţă.

Miles ezită.

— Singură, fără să-i acopere cineva spatele?

— Doar pentru vreo oră-două, Miles. O să cer o echipă de Rangers pentru protecţie până mâine dimineaţă.

Miles oftă. Nu-i prea surâdea ideea s-o lase singură, dar nu aveau încotro.

Şocul iniţial fu înlocuit cu oroare pe măsură ce Miles şi Vaughn o conduseră pe lângă Suburbanul distrus. Trupuri de oameni erau împrăştiate pe jos, unii morţi, alţii plângând şi cerând ajutor. Medicii triau morţii şi răniţii grav fără prea multe speranţe de supravieţuire de cei care necesitau urgent primul ajutor pentru a supravieţui.

— Sper că n-ai de gând să-mi clachezi acum, îi spuse Miles peste umăr.

Cuvintele o izbiră ca o palmă peste ochi. Îşi dori pentru a suta oară în ultimele douăzeci şi patru de ore ca Owen să se fi aflat acolo. N-ar fi trebuit să accepte acea misiune de la bun început. Owen avusese dreptate, nu era pregătită să facă faţă acelei avalanşe permanente de pericol şi moarte.

Hala Sahid, o femeie minionă cu ochi migdalaţi, le deschise uşa cu o expresie îngrijorată. Miles o împinse înăuntru pe Jadyn, scanând încăperea cu privirea.

— O să fii în siguranţă aici. N-o să dureze prea mult, mă întorc după tine imediat ce pot. Scotoci prin rucsac şi

scoase un telefon prin satelit. Ia ăsta, mă poţi suna oricând şi te putem monitoriza prin GPS.

Hala îi puse o mână pe umăr, închizând uşa în urma lui Miles, apoi îi făcu semn s-o urmeze. Jadyn ezită pentru un moment, mintea fiindu-i încă prinsă în interiorul ars al Suburbanului. Cineva o luă de mână. Îşi coborî privirea şi descoperi o fetiţă bucălată cu codiţe împletite.

— Bună, îi zâmbi.

Fetiţa o privi cu o expresie mult prea serioasă pentru vârsta ei, apoi o trase după ea în bucătărie. Hala îi zâmbi peste umăr în timp ce pregătea un ceai pe care i-l servi cu biscuiţi de casă. Jadyn îi mulţumi cu un zâmbet, întrebându-se în sinea ei de ce-şi îndrepta mereu privirea către ceas. Era îngrijorată pentru Ali?

— Soţul tău e bine, îi spuse cu blândeţe. O să vină în curând, sunt sigură.

Hala o privi tăcută şi sorbi din ceai, tensiunea radiindu-i prin toţi porii. Privirea ei se îndreptă din nou către ceas.

— Ce e, Hala? întrebă Jadyn, cuprinsă de nelinişte. S-a întâmplat ceva?

— N-ar trebui să te afli aici, şopti Hala, privind-o apoi cu ceva ce părea regret amestecat cu ruşine. Soţul meu… nu e… nu e ceea ce pare. Întoarse capul, fixând cu privirea coloana de fum negru din depărtare. Nu eşti în siguranţă aici, n-ar fi trebuit să vii niciodată.

Jadyn îngheţă. O, *Doamne*, *Ali*…

Telefonul îi vibră în buzunar şi Miles se grăbi să răspundă.

— Jadyn, totul e-n regulă?

— Ali a pus bomba în Suburban, spuse ea rapid cu voce întretăiată.

— Cum?! De unde ştii asta?

— Tocmai mi-a spus Hala.

Miles înjură printre dinţi.

— Unde eşti?

— Pe stradă.

— Găseşte un loc unde să te ascunzi până ajungem la tine. Nu închide, ne ghidăm după GPS-ul telefonului.

— Ok… Unde sunteţi?

Panica din vocea ei îl izbi ca un pumn în plexul solar. Probabil era paralizată de frică, singură pe stradă în Bagdad după ce-o dusese cu mâna lui în casă, unui trădător. *Cum am putut fi atât de idiot*?!

— La câteva minute depărtare. Te-ai ascuns undeva?

— Încă nu… Unde, Miles? Nu ştiu unde să mă ascund. Cât mai durează până ajungeţi?

— Suntem la două străzi de tine, spuse Miles cu un calm pe care nu-l simţea.

O auzi cum inspiră brusc, apoi scârţâitul roţilor unei maşini pe asfalt.

— Jadyn?!

Gâfâieli, sunetele unei lupte, o bufnitură înfundată şi paşi precipitaţi îndepărtându-se de telefonul pe care probabil îl scăpase din mână.

— Jadyn! strigă disperat.

Nu mai auzi decât un ţipăt, apoi linişte.

FK Medical SDMS – Djibouti

Owen se trezi, simţindu-se ca şi cum cineva îl scosese de sub tone de moloz ori poate dintr-un mormânt. îl durea capul şi absolut fiecare articulaţie în parte, trupul îi era prea greu să încerce să mişte măcar un deget. Unde era? încercă să-şi amintească ce se întâmplase, dar mintea i se rotea în gol. Inspiră adânc, gemând la durerea surdă din plămâni. Deschise ochii şi clipi de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea. Un tavan alb, neoane. Undeva în adâncul lui, poate în cel mai ascuns colţ al memoriei, o amintire vagă aştepta răbdătoare. Instinctiv ştiu că nu era o amintire plăcută. Stomacul i se strânse în timp ce încerca s-o blocheze. Fără rezultat. O explozie cu ecouri îndepărtate îi răsună în minte. Amintirile îi reveniră brusc, cu forţa unui taifun. Misiunea… un fulger de lumină pe ecrane şi lumea îi fugise de sub picioare. Vomitase şi-o rupsese la fugă, mânat de furie şi durere, totul la o

intensitate pe care n-o mai experimentase vreodată. Amir, privindu-l cu durere, finalitate şi satisfacţie. Îşi amintea totul cu lux de amănunte. Lacrimile amare ameninţau să-l sufoce. Scoase un suspin şi se înecă, încercând să tragă aer în piept.

— Cred că se trezeşte, spuse vocea unei femei.

Simţi o atingere pe umăr.

— Eşti în spital, spuse vocea unui bărbat. Ai multe vânătăi şi ceva tăieturi, dar în rest eşti întreg. Vrei apă?

Un pai îi fu introdus între buze.

— Bea încet.

Owen încercă să asculte, dar odată ce simţi apa rece în gură pierdu bătălia controlului, înghiţind cu aviditate.

— Cât timp a trecut de la explozie? întrebă cu voce răguşită.

— Aproape douăzeci şi patru de ore. Nu te îngrijora dacă te simţi puţin ameţit, e de la antibiotice. Eşti plin de tăieturi, a trebuit să ne asigurăm că nu se infectează. O să ai ceva dureri.

— Unde?

Încercă să se ridice în şezut. O durere ascuţită îi erupse peste tot.

— Peste tot, veni răspunsul o fracţiune de secundă mai târziu. Colonelul Higgins vrea să vorbească cu tine. Crezi că eşti în stare?

Owen încuviinţă din cap.

— Mă bucur că eşti cât de cât întreg, locotenente, auzi o altă voce bărbătească.

— Unde sunt?

— Spune-mi ce-ţi aminteşti.

Owen înghiţi cu dificultate.

— Totul. Sunt morţi, nu-i aşa?

— Da, veni răspunsul sec.

— A fost o capcană… totul, de la bun început.

— Mi-e teamă că da.

Owen închise ochii şi văzu jihadiştii îngenunchind, fulgerul alb, carnagiul, apoi se gândi la marea de coşciuge

acoperite cu steagul american.

— Şi veştile proaste nu s-au terminat, continuă colonelul pe un ton sumbru. Farouk Tehrazzi a răpit-o pe Jadyn Mathinson.

23

Autostrada Abu

30 Je kilometri nord-est se aminyat Fallujah

J3Dyn încercă să se oprească din tremurat. Cei trei bărbaţi care o răpiseră schimbaseră patru maşini şi acum opriră sub un pod în paralel cu o altă maşină. Se zbătu sălbatic în mâinile lor, convinsă că urma să fie executată, dar se trezi împinsă pe scaunul pasagerului şi cea de-a cincea maşină demară în trombă.

— Jadyn Mathinson, mă bucur să te revăd, auzi o voce bărbătească.

Farouk Tehrazzi îi zâmbi larg de la volan, punându-i ţeava unui pistol la tâmplă.

Gura i se uscă instant, inima îi tresări în piept. *Calmează-te*. *Respiră*. *Panica nu te ajută la nimic*. *Rămâi calmă şi judecă totul la rece*.

— Jack Silva, continuă Tehrazzi. Unde e?

— Nu ştiu.

Tehrazzi o lovi în tâmplă cu patul pistolului. Scurt, brutal, durerea făcându-i ochii să lăcrimeze. Îşi impuse să nu plângă. Îşi duse mâna la tâmplă, degetele murdărindu-i-se de sânge.

— Unde e?

— De unde vrei să ştiu?! Oamenii tăi m-au luat de pe stradă!

Tehrazzi o lovi din nou, exact în acelaşi punct. Durerea era atât de intensă încât îşi muşcă buza de jos până la sânge.

— Îţi spun adevărul!

Încă o lovitură. Mai tare.

— Am fost acasă la Ali, când…

Altă lovitură. Jadyn suspină, simţind că pierde contactul cu realitatea.

— Unde mă duci? Ce-o să-mi faci?

Tehrazzi ridică pistolul s-o lovească din nou, dar de data asta Jadyn ridică mâinile să se apere.

— Nu, te rog!

Tehrazzi se opri şi puse pistolul în poală. Conduse tăcut pentru câteva minute, întorcând periodic capul s-o privească.

— A îmbătrânit puţin de când l-am văzut ultima oară, rupse în cele din urmă tăcerea. Bănuiesc că asta ar spune şi el despre mine. Chicoti ca şi cum făcuse o glumă bună. Stai liniştită că nu te ucid aşa cum ai merita. Nu încă, adăugă după o secundă.

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde-mi vei fi de folos.

— N-o să te ajut niciodată, întoarse ea capul pentru a-l privi cu dispreţ.

Tehrazzi râse cu poftă.

— Nu cred c-o să ai încotro.

— De ce mă urăşti atât de mult? Ce ţi-am făcut?

— Mi-ai afectat reputaţia atunci când ai evadat.

— De ce m-ai răpit?

— Pentru că tatăl tău era un trădător.

— L-ai ucis şi te urăsc pentru asta, sper să ajungi în iad! Ai ucis sute de oameni nevinovaţi, Islamul interzice asta.

Maxilarul lui se tensionă.

— Nu-mi da tu mie lecţii despre Islam, infidelă arogantă.

— Ce vrei de la mine? Bani?

— Bani! pufni el. Am mai mulţi bani decât ai putea visa vreodată.

— Şi atunci, ce?

— Putere, faimă, dreptate pentru toţi fraţii ucişi de oameni precum tatăl tău şi Jack Silva. Allah va şterge urma tuturor infidelilor de pe pământ.

— Psihopat nenorocit…

— Nu-mi vorbi aşa, îi aruncă el o privire

ameninţătoare.

— Te urăsc, spuse ea pe un ton ucigător de calm. Şi când Jack te va ucide, pentru că ştiu c-o va face şi ştiu că vei arde în iad, sper ca ultimul lucru pe care-l vezi să fie faţa tatălui meu.

— Vrei să mori?

Vreau să trăiesc.

— Ştiu ce încerci să faci, Jadyn Mathinson, dar nu te ucid încă. Mai întâi am nevoie de tine. îi aruncă un pachet cu şerveţele. Şterge-ţi sângele şi încearcă să te liniştești. Nu mai avem mult şi ajungem.

Soarele aproape ajunsese la asfinţit când intrară în Aminyat Fallujah. Tehrazzi deschise radioul, ascultând ştirile, după care-l închise. Jadyn îl privi cu coada ochiului. Părea palid şi foarte slab. Conducea cu mâna stângă, continuând să ţină pistolul în poală cu mâna dreaptă. Trecură pe lângă o piaţă aglomerată, un magazin cu covoare, un altul cu materiale pentru construcţii, un restaurant pakistanez. O moschee placată cu plăci de faianţă albastre, verzi şi galbene îşi înălţa minaretele zvelte către cerul mov. Tehrazzi o coti pe o stradă liniştită şi parcă în faţă în faţă unei case cu un etaj. Opri motorul şi claxonă scurt de două ori. O lumină se aprinse la etaj.

— Aşteaptă până-ţi deschid portiera, spuse cu voce calmă. Dacă încerci să fugi, te ucid. Ai înţeles?

Jadyn încuviinţă din cap. îl urmări cu privirea în timp ce ocolea maşina, cu pistolul pe lângă corp. îi deschise portiera şi-o luă de mână pentru a o trage afară din maşină. Uşa casei era întredeschisă. Tehrazzi o împinse în holul întunecat. În aer se simţea miros de curry şi terebentină. Un bărbat cu barbă făcu un semn către etaj. Tehrazzi înclină tăcut din cap şi-o trase după el pe scările din lemn. Uşa din capătul scărilor se deschise. O femeie tânără şi atractivă se înclină respectuos, privindu-l cu fascinaţie. Camera era mică, ambele geamuri acoperite cu două pături groase. Un pat se afla pe un perete, o masă cu trei scaune în centrul încăperii. O baie se zărea printr-o

uşă în dreapta patului.

Fără un cuvânt, Tehrazzi o împinse în pat şi femeia îi legă mâinile şi picioarele cu nişte frânghii deja pregătite. Tehrazzi se aşează pe marginea patului şi-i dădu cu delicateţe părul din ochi. Pentru un moment înfricoşător, crezu că avea s-o violeze.

— O să plec puţin, îi spuse pe un ton neutru. Dacă eşti cuminte, Nahia o să-ţi dea apă şi ceva de mâncare, îi puse ţeava pistolului la tâmplă. Mă întorc repede, cooperează şi totul o să fie bine. Ai înţeles?

Jadyn încuviinţă din cap. Tehrazzi se ridică în picioare, îi spuse ceva Nahiei cu voce scăzută, apoi dispăru afară pe uşă. Nahia o privi pentru câteva momente, după care puse apă la fiert pentru ceai şi făcu două sandviciuri cu pâine neagră şi piept de pui rece feliat subţire. Turnă ceai în două căni şi se aşează la masă. Îşi mâncă sandviciul în tăcere, fără să-şi ia ochii de la Jadyn. Când termină, se ridică de la masă şi se apropie de ea cu o cană cu ceai în mână. Se aşează pe marginea patului, continuând s-o privească.

— Te-a futut? o întrebă într-un final.

Jadyn o privi cu surprindere.

— Cine?

— Farouk, răspunse Nahia pe un ton calm.

Fără să mai aştepte un răspuns, îi ridică bluza şi-i turnă ceaiul fierbinte pe abdomen. Jadyn ţipă, dar Nahia îi trase o palmă. îi suflă aer pe abdomen, trăgându-i bluza la loc. Simpla atingere a materialului era de nesuportat. Jadyn închise ochii, lacrimi alunecându-i pe la colţurile ochilor.

— Hai să mai încercăm o dată. Te-a futut?

Jadyn clătină din cap, suspinând înăbuşit.

— Păcat, zâmbi Nahia. E un amant fabulos. De obicei ucide femeile după ce le fute… un fel de favoare, pentru că n-ar mai găsi niciodată un amant la fel de priceput cum e el. N-ar avea decât dezamăgiri, mai bine să moară. Eu sunt singura la care se reîntoarce de fiecare dată.

Jadyn realiză brusc că n-avea nicio şansă de supravieţuire. Nahia era o psihopată care probabil nu dădea doi bani pe viaţa ei. Dacă tot trebuia să moară, măcar s-o facă cu demnitate, încercând să evadeze. Dar cum? Nu putea încerca nimic dacă n-o dezlega de pat.

— Am nevoie la toaletă, spuse cu voce rugătoare.

— Dă-i drumul.

— Te rog.

Nahia puse cana goală pe jos şi scoase un pistol de sub saltea.

— Dacă încerci să fugi, te împuşc în faţă, ai înţeles? Jadyn încuviinţă din cap. Nahia o dezlegă, începând cu picioarele şi terminând cu mâinile.

— Ridică-te încet şi mergi până la baie cu mâinile pe cap. Jadyn făcu întocmai cum i se indicase. Intră în baie, se întoarse şi începu să închidă uşa. Nahia o trânti de perete, ţintindu-i faţa cu pistolul.

— Ce naiba faci?

— Te rog, n-am unde să fug.

Nahia privi în jur. Baia nu avea ferestre ori altă ieşire.

— Bate în uşă când termini şi nu ieşi până când nu-ţi spun eu.

Jadyn încuviinţă din nou din cap şi închise uşa. Bun, şi acum? Dacă voia să aibă o şansă de scăpare, trebuia să găsească ceva ce putea folosi pe post de armă. Capacul rezervorului de apă al toaletei? Nu, prea greu, prea mare. Privi în jur: şampon, săpun, spumă de bărbierit, un aparat de ras de unică folosinţă, o pilă de unghii. O pilă de unghii. Pe policioara de deasupra chiuvetei, sub oglindă. O pilă de unghii din metal, cu un capăt rotunjit şi celălalt ascuţit. Îşi aminti lecţiile lui Miles. *La nevoie, nu e chiar atât de greu să improvizezi pentru a obţine o armă*. Pila putea deveni o armă letală dacă era înfiptă în locul potrivit. Ochi, urechi, tâmplă, gât. O luă cu grijă şi-o ascunse în palmă. *Chiar sunt în stare să fac asta*? se întrebă. Îşi ridică bluza pentru a se uita la pielea roşie de pe abdomen. Nici nu voia să se

gândească de ce altceva mai era în stare Nahia. Trase apa la toaletă, inspiră adânc şi bătu în uşă.

— Deschise uşa încet şi ieşi cu mâinile pe cap.

Jadyn se execută şi păşi în cameră. Nahia o aştepta cu arma ţintită.

— Înapoi la pat.

Jadyn se întoarse şi se îndreptă spre pat, cu Nahia pe urmele ei.

— Aşază-te şi depărtează mâinile şi picioarele.

Jadyn exită.

— Acum! păşi Nahia în spatele ei, punându-i ţeava pistolului la ceafă.

Jadyn se roti brusc, lovind cu toată puterea. Nahia fu luată complet prin surprindere, aşa că în loc să apese pe trăgaci, ridică mâinile să se apere. Jadyn îi ţintise ochiul, dar pila i se înfipse adânc în obraz. Sângele ţâşni instant. Nahia urlă de durere, pistolul căzându-i din mână. Jadyn îşi stăpâni imboldul de-a se arunca după el şi-i înfipse pila în carotidă. Sângele cald o împroşcă pe mână. Dădu drumul pilei şi se aplecă după pistol. Nahia îşi smulse pila din gât şi se năpusti spre ea. Jadyn ridică pistolul şi-o împuşcă în piept. Bubuitura răsună asurzitor în camera mică. Nahia se prăvăli la podea, târându-se către ea. Ţinti şi-o împuşcă în cap, apoi se întoarse cu faţa spre uşă şi aşteptă cu arma pregătită.

Bărbatul cu barbă pe care-l văzuse la sosire apăru câteva momente mai târziu. Aruncă o privire trupului întins pe jos, apoi se repezi spre ea. Jadyn apăsă de două ori pe trăgaci. Primul glonte i se înfipse în umăr, răsucindu-l. Al doilea i se înfipse în coloana vertebrală. Jadyn făcu doi paşi şi-i mai trase încă două gloanţe în cap din mers, aşa cum o învăţase Owen. Mirosul prafului de puşcă umplu încăperea în timp ce sângele împroşcă pereţii.

Impunându-şi să nu clacheze, Jadyn trecu peste trupul nemişcat al bărbatului şi se îndreptă spre uşă. Coborî rapid scările, ignorând tremurul din genunchi.

Deschise uşa casei pentru a-l descoperi pe Tehrazzi sprijinit de poartă.

— Mă declar impresionat, îi zâmbi glacial, nu mă aşteptam să te descurci atât de bine. Şi îndatorat, continuă pe un ton sarcastic. M-ai scăpat de Nahia exact în punctul în care adorarea din ochii ei începuse să mă calce pe nervi.

Fabrica de Ciment Äl-Rasheed Districtul Saida, BagdădbM

Jack şi Owen urmăriră tăcuţi cum Ali parcă în paralel cu o altă maşină în faţa unui depozit părăsit, probabil urmând să se întâlnească cu un emisar trimis de Tehrazzi. Înainte de-a se îndrepta către fabrica aflată în ruine oprise pe un drum lăturalnic pentru a-şi schimba hainele, în mod sigur de teamă ca nu cumva să i se fi ataşat vreun dispozitiv de urmărire. Un bărbat apăru din umbre şi Ali se grăbi către el. Schimbară câteva cuvinte, apoi dispărură în interioarul depozitului. Şoferul celeilalte maşini rămase la volan.

— Ocupă-te de Ali până termin eu cu ceilalţi doi, spuse Owen cu o expresie imobilă.

Jack înclină din cap. Aura întunecată ce-l înconjura ca un scut protector încă de când asistase la măcelărirea atâtor colegi şi prieteni îi devenise deja o a doua natură. Owen devenise taciturn şi retras, abia adresând câte un cuvânt restului echipei şi asta numai şi numai când era absolut necesar. Catastrofa din Djibouti îl marcase adânc, atingerea morţii înfigându-şi degetele lungi şi reci în sufletul lui pentru vecie.

Owen deschise portiera şi traversă strada cu paşi fluizi şi rapizi, înşurubând un amortizor pe ţeava Glockului. Şoferul nu avu timp să reacţioneze, pentru că-i puse două gloanţe în tâmplă din mers, fără să încetinească pasul. Păşi în depozit, cu arma ţintită. Ali şi bărbatul necunoscut se aflau în mijlocul încăperii. Ali făcu câţiva paşi în spate, în timp ce bărbatul îşi duse mâna la buzunar. Owen nu se opri din mers, împuşcându-l de trei ori în piept.

— Ali! strigă Jack, apărând din spatele lui Owen,

ţintindu-i capul cu arma.

Owen se opri lângă bărbatul care gemea încet, privirea coborându-i la el.

— Unde e?

Bărbatul se strâmbă de durere, dar rămase tăcut. Owen îl împuşcă de două ori în faţă, apoi se apropie încet de Ali, care-l privea cu o expresie încremenită de frică. îl apucă de-o mână şi-i puse o bucată de metal topit în palmă.

— Salutări de la Fahdi, spuse cu voce joasă.

Ali tresări atunci când dădu cu ochii de cadranul ceasului distrus al lui Fahdi, de care încă mai atârnau bucăţi de piele arsă.

— Allah, Allah… bolborosi, aruncând ceasul cât colo de parcă l-ar fi ars.

— Unde e Jadyn? întrebă Owen, în ochii de un albastru ca de granit oglindindu-se răsuflarea morţii.

Ali îl privi cu ochi măriţi de groază, o broboană de transpiraţie alunecându-i pe tâmplă în jos.

— Răspuns greşit, murmură Owen, lovindu-l cu pistolul peste faţă.

Ali suspină, ducându-şi mâna la obraz.

— Hai să-ţi explic cum o să funcţioneze chestia asta, continuă Owen, ţintuindu-l cu privirea. Eşti deja mort. Singurul lucru care mai rămâne de stabilit e cât durează până ajungi în punctul ăla. Crede-mă, Ali, poate dura toată noaptea şi durerile sunt de neimaginat. Ori se poate întâmpla într-o fracţiune de secundă şi te asigur că nu vei simţi nimic. Tu alegi. Ai exact cinci secunde. Unde e Jadyn?

— În Aminyat Fallujah, şopti Ali cu voce tremurândă.

— Trăieşte?

Ali încuviinţă din cap.

— Tehrazzi e cu ea?

— Da, în noaptea asta se întâlneşte cu un lider ISIS.

— Unde?

— În deşert, la zece kilometri de malul estic al lacului

Habbaniyah.

— Scopul întâlnirii?

Ali ezită. Owen îl lovi din nou cu pistolul peste faţă.

— Pe lângă alte afaceri pe care le fac împreună, Tehrazzi o vinde Califatului pe Jadyn! strigă Ali.

Privirea lui Owen se înnegură de furie, genunchii i se înmuiară o idee. Metalul rece al Glockului îl ajută să-şi recapete echilibrul. Nu realiză când apăsă pe trăgaci, nu-şi aminti decât reculul pe care-l resimţi în încheietură şi stropii de sânge cald ce i se prelinseră pe obraz. Îngenunche odată cu căderea în gol a lui Ali, punând încă două gloanţe în tâmpla lui, privindu-l fix până-şi dădu ultima suflare.

24

Autostrada Al Taqqaiăurn – M 37 de kilometr i nord-est de Lacul Habbaniyah

SUV-LJL Toyota Land Cruiser îi aşteptase în faţa cafenelei Erfoud, la marginea oraşului Aminyat Fallujah. Şoferul purta pantaloni kaki din pânză groasă de cort şi un tricou maro închis, zâmbind cu un aer amabil ca şi cum ar fi fost un ghid profesionist. Nu era. De fapt, făcea parte dintre oamenii lui Tehrazzi. Pe bancheta din spate, Jadyn privea drept înainte prin parbriz, simţind privirea lui Tehrazzi aţintită asupra ei. Aţipise la un moment dat, visând că mergea alături de ea prin deşert, ţinându-i capul decapitat într-o mână.

— Urmează să ne întâlnim cu nişte persoane extrem de importante, îi spuse el pe un ton grav. Dacă faci pe isterica, te împuşc în burtă şi te las în deşert.

Jadyn nu răspunse, continuând să privească drept înainte. Şoseaua pavată ce până atunci mersese în paralel cu râul Eufrat se termină şi şoferul o luă la dreapta pe un drum lăturalnic, în faţa lor deschizându-se marea de nisip a deşertului. Maşina continuă să înainteze pe drumul denivelat. Trecură pe lângă satul Khamilia, o adunătură de cocioabe colorate mărginite de dune de nisip. Jadyn îşi coborî privirea la GPS-ul de pe bordul maşinii. Nu mai

existau aşezări omeneşti cât vedeai cu ochii. Maşina era doar un punct albastru la est de pata turcoaz a lacului, îndreptându-se spre neant. Dunele de nisip sculptate de vântul nemilos se colorară într-un roşu cărămiziu tot mai intens odată cu instalarea apusului. Întunericul se lăsă treptat peste pustietatea dominată de dunele înalte şi pe cer se aprinseră milioane de stele. Singurătatea deveni devastatoare. În depărtare apărură nişte luminiţe palide. Pe măsură ce se apropiară, Jadyn desluşi o tabără cu corturi viu colorate aşezate în semicerc. Un alt SUV se afla deja acolo. Patru gardieni stăteau de pază în cele patru colţuri, cu armele pregătite, în mijlocul perimetrului mărginit de corturi fusese amenajată o zonă de recreere cu o masă dreptunghiulară şi canapele arăbeşti joase pline cu perne colorate. Nu exista lumină electrică, totul desfăşurându-se la lumina a sute de lumânări şi a unui foc imens de tabără construit în faţa deschiderii semicercului. Jadyn mai zări încă doi gardieni înarmaţi în zona din faţă.

— Ce facem aici? îl întrebă pe Tehrazzi, încercând să-şi ţină vocea sub control.

— Petrecem o seară de neuitat în deşert, îi răspunse el privind-o cu o sclipire ciudată în ochi.

Masa fu încărcată cu mâncăruri marocane savante abundând de mirodenii. Membrii staff-ului păstrară distanţa şi privirile în pământ. Mirosurile diverse îi provocară greaţă, abia dacă se atinse de ceva. Se simţea la capătul pământului, aşteptând ca un monstru hidos să-şi facă apariţia din întuneric.

— Pot să mă plimb puţin? întrebă fără să-l privească pe Tehrazzi. Nu mă simt prea bine, am nevoie de aer.

Tehrazzi făcu un semn şi un gardian se apropie s-o însoţească. Jadyn se ridică în picioare şi se îndreptă spre deschizătura semicercului, ocolind focul de tabără pentru a păşi în întuneric. Pe cer stelele pulsau precum milioane de inimi îndepărtate, Calea Lactee semănând cu o o cărare presărată cu praf de fosfor. În faţa ei se ridicau trei dune înalte de nisip. Se descălţă şi porni s-o escaladeze pe cea

mai înaltă dintre ele, rugându-se în gând s-o înţepe un scorpion. Măcar aşa ar fi murit mai repede. îi luă mai bine de zece minute până ajunse în vârf, gâfâind din greu. Nici urmă de scorpioni, nisipul era moale şi fin, încă păstrând căldura soarelui îngropată sub stratul rece de la suprafaţă. La est luminile oraşului străluceau palid în zare, la vest nu se zărea decât imensitatea întunecată a deşertului. La nord zări o pereche de faruri oscilând peste dunele de nisip. Stomacul i se strânse… invitatul special al lui Tehrazzi urma să sosească în curând. După un moment, lumina dispăru. Poate totul nu fusese decât un simplu miraj, un vis la fel ca noaptea petrecută în braţele lui Owen ce nu avea să se mai repete niciodată.

Black

Bază militâr-ecrbt-iniericană! undeva intrak-HHH

Jack îl urmă pe locotenentul care-l preluase la intrare pe un coridor cu uşi numerotate în spatele cărora analişti fără chipuri şi nume colectau informaţii despre jihadiştii activi pe teritoriile Irakului şi Siriei.

— După cum aţi cerut şi având în vedere gradul ridicat de risc, nu participă decât câteva persoane, îl informă locotenentul. E o misiune cu circuit închis.

La capătul holului urcară o scară din metal şi ajunseră la o uşă prevăzută cu sistem de acces biometric. Locotenentul puse palma pe ecranul care se aprinse cu o lumină verzuie şi se aplecă puţin în faţă pentru a facilita scanarea retinei. Uşa alunecă în lateral cu un pufnet înfundat. Pătrunseră într-o încăpere scufundată în semiîntuneric, singura sursă de lumină provenind de la două monitoare suspendate uriaşe pe care erau proiectate imagini transmise de două drone Predator. Cei doi piloţi operau de la două terminale paralele. Alţi doi tehnicieni şi doi analişti se aflau la un terminal lung, feţele fiindu-le slab luminate de ecranele computerelor din faţa lor.

— Jack, îl salută superiorul său, Tyrone Green. Abia am început să ne încălzim.

Îi făcu semn să ia un loc, dar Jack clătină din cap,

preferând să rămână în picioare în spatele unuia dintre piloţi, mult prea tensionat pentru a putea sta locului undeva.

Tyrone Green, un bărbat suplu cu trăsături elegante, ochi cenuşii şi păr alb tuns milităreşte era renumit pentru răceala pe care o afişa în momente de tensiune şi totala sa intransigenţă în a mulţumi linguşitorii politici, putând descuraja pe oricine cu un singur cuvânt: *Nu*.

— Sistemul de bruiaj a fost activat, raportă unul dintre tehnicieni, ceea ce însemna că se iniţiase clasificarea de tip zero şi acum se aflau sub acoperirea sferei radio generate prin satelit.

Cei doi analişti vorbiră într-un ritm alert în microfoane.

— Nightwalker Zero, rămâneţi pe poziţii.

— Nightwalker One, ajustează două grade sud-vest.

Pe ecranul unde se proiectau imaginile dronei Predator 1 se vedea un fel de tabără în deşert formată din corturi colorate aşezate în formă de semicerc. Şase gardieni erau dispuşi în cele patru colţuri, doi pe post de avangardă la deschiderea semicercului. La un kilometru depărtare douăzeci de jihadişti fuseseră amplasaţi pe post de barieră umană ca precauţie pentru un eventual atac. Cele două drone erau echipate cu câte o rachetă de croazieră Ilellfire şi locaţia retrasă era ideală pentru un atac chirurgical, însă prezenţa lui Jadyn în tabără, plus agenţii de la sol anulau acea opţiune.

— Jack? întoarse Tyrone capul pentru a-l privi cu o sprânceană arcuită întrebător.

Jack mai studie încă o dată imaginile transmise de drone, apoi înclină aproape imperceptibil din cap.

— Nightwalker, aveţi undă verde.

Deşertul irakian]

Exact în acelaşi moment, două elicoptere negre Chinook Stealth A-77 se iviră fără niciun sunet pe după dunele de nisip. Survolară deşertul arid aproape razant cu pământul, creând mici tornade de nisip în spatele lor. Câte

cinci siluete întunecate coborâră în rapel din fiecare elicopter, alergând apoi pentru a se ascunde la baza unei dune de nisip. Elicopterele se ridicară şi dispărură la fel de silenţios precum sosiseră. Siluetele se împrăştiară într-o formaţiune de evantai, luând apoi poziţie de tragere pe un genunchi. Dogoarea îi izbi în faţă de parcă intraseră într-o turnătorie. Arşiţa insuportabilă a deşertului. Era peste tot. În aer. În pietre. O simţeai pe piele. Te învăluia din toate părţile, te acoperea de parcă erai pus la copt într-un cuptor. Owen făcu o grimasă, gândindu-se că probabil nu exista un loc mai contraindicat pentru un Navy SEAL decât deşertul. Îşi simţea sufletul ca o rană proaspătă, căldura sufocantă secându-l de vlagă la un nivel primordial. Departe de mare, rămas fără colegi şi prieteni, pus în situaţia de-a expune viaţa femeii pe care o iubea unui pericol iminent pentru a încerca s-o salveze. Strânse pistolul mitralieră Heckler & Koch MP-5/10 în mâini, auzind în căşti două bipuri urmate de o pauză scurtă. Semnalul *AII Clear* de la echipa de recunoaştere. Privi în jur la restul operatorilor echipaţi în uniforme negre de camuflaj, veste antiglonţ, căşti negre de protecţie şi dispozitive cu vedere pe timp de noapte. Miles, Vaughn, Quinn şi Spence se aflau sub comanda lui, echipa Bravo fiind alcătuită din operatori Delta.

— Owen, unde sunteţi? auzi vocea lui Jack în ureche.

Scană perimetrul arid prin lunetă.

— Pe Marte. Liber, murmură în microfon.

Se ridicară cu toţii la unison, îndreptându-se fără niciun zgomot către locul unde fuseseră comasaţi jihadiştii. Owen adulmecă în aer mirosurile familiare: mâncare abundând în mirodenii, fum de ţigară, transpiraţie şi mireasma înţepătoare tipică deşertului. Aroma pericolului. A violenţei. Şi a morţii.

— Stânga, auzi vocea lui Vaughn în cască.

Îşi întoarse privirea spre stânga, fără să mişte niciun muşchi. Un jihadist cu barbă lungă se apropia de ei, o mitralieră AK47 – agăţată pe un umăr. Owen se tensionă,

predatorul din el preluând controlul. Îşi încetini respiraţia, privind cum atenţia jihadistului era concentrată la bricheta cu care încerca să-şi aprindă o ţigară. Continuă să se apropie, fără să fie conştient de ameninţarea tăcută din întuneric. Owen extrase

fără niciun sunet cuţitul SOG din teacă. Jihadistul se întoarse cu spatele pentru a proteja cu mâna flacăra brichetei împotriva rafalelor de vânt. Din doi paşi, Owen se apropie de el şi-i înfăşură un braţ pe după gât, înfigându-i toată lama cuţitului la baza craniului. Bărbatul tresări spasmodic de câteva ori, apoi se înmuie. Owen îl aşeză uşor pe nisip, extrăgând lama plină de sânge şi curăţând-o pe pantalonii trupului inert.

— Nightwalker Zero, aveţi undă verde, auzi în ureche vocea lui Jack.

25

F5 PI în U1 invitat sosi într-un Jeep ruginit de un alb murdar. Mahmood Bin Jabbar, un iordanian între două vârste cunoscut drept unul dintre cei mai influenţi traficanţi de armament care făcea afaceri cu Statul Islamic era un bărbat uşor plinuţ cu piele măslinie şi păr negru, pielea feţei fiindu-i punctată de cicatrici de la vărsat de vânt.

Tehrazzi îl întâmpină cu un zâmbet glacial, strângându-i mâna scurt. îl invită la masă, turnându-i un pahar cu ceai călduţ. Mahmood sorbi şi făcu o grimasă.

— Prea dulce, comentă, clătinând din cap. E de mirare că irakienii mai au dinţi în gură după tot zahărul pe care-l consumă.

— Nu prea au, replică Tehrazzi, privindu-l fix. Am înţeles că eşti iordanian, continuă cu o expresie neutră.

— Mi-e teamă că da.

— Guvernul trădător al ţării tale e de partea kafirilor, dar nu e vina ta.

— Văd că ştii multe despre ţara mea.

— Suficient cât să-mi pierd mulţi prieteni dacă fac

afaceri cu tine.

— Asta nu prea sună a compliment, îi aruncă Mahmood o privire.

— Păi, nici nu prea e.

— Îţi admir onestitatea.

— Şi eu sinceritatea, se înclină Tehrazzi. Am nevoie de ceva marfa pentru operaţiunile viitoare.

— Arme?

— Nu chiar. O substanţă pe care Uniunea Sovietică a produs-o în cantităţi mari pe timpul Războiului Rece.

Mahmood ezită.

— Astea-s afaceri cam murdare.

— Foarte, fu de acord Tehrazzi cu un zâmbet.

— Ce gen de substanţă?

— Clorură de cesiu.

— Bănuiesc că intenţionezi s-o foloseşti în scopuri medicale, comentă Mahmood pe un ton sec.

— De fapt, pentru agricultură, răspunse Tehrazzi în acelaşi mod.

— Trăiam cu impresia că ai achiziţionat deja substanţa asta din Siria şi Liban.

— De unde ai auzit aşa ceva?

— Din acelaşi loc din care ai auzit tu că pot procura ceea ce-ţi doreşti.

— Deci mă adresez omului potrivit.

— Să zicem, doar că ceea ce-mi ceri e foarte riscant.

— Sunt pregătit să plătesc, indiferent de preţ.

Mahmood înclină din cap.

— Te anunţ imediat ce aflu ceva.

Tehrazzi întoarse capul pentru a o privi pe Jadyn, care se reîntorcea cu gardianul după ea. îi făcu semn să se apropie.

— Mahmood, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Jadyn Mathinson, fiica regretatului Hani Ijaaz, spuse cu o undă de ironie în glas. Jadyn a fost de acord să mă ajute într-un proiect foarte important, spuse cu o licărire sarcastică în privire. Odată ce-o vând Statului Islamic şi devine soţia

unui important lider al Califatului, organizaţiile noastre devin în mod oficial surori.

Jadyn întoarse capul, privindu-l cu ochi măriţi de groază.

— Vezi, draga mea? îi zâmbi satisfăcut Tehrazzi. Ţi-am spus de la bun început că ne aşteaptă o seară de neuitat.

Ziyad Abu Saleh, comandantul ISIS devenit o legendă vie în Califat datorită abilităţii de-a conduce luptătorii pe frontul din nordul Irakului şi unul dintre cei doi conspiratori ai lui Tehrazzi în lovitura cruntă împotriva forţelor speciale americane, coborî din maşină şi se îndreptă către grupul de jihadişti comasaţi la un kilometru de tabără. Era atât de emoţionat încât aproape tremura. El, un lup neînfricat care zădărnicise planurile de asasinare ale kidonilor Mossadului şi agenţilor CIA se comporta ca un adolescent la gândul că urma să-şi cunoască viitoarea mireasă care avea să dăruiască fii mulţi Califatului. Urcă rapid duna de nisip la poalele căreia ştia că se află jihadiştii din grupul de securitate pentru a se asigura că totul era în ordine şi că noii recruţi nu leneveau cu burta în sus. În ultimul timp era tot mai greu să găsească oameni dintr-o bucată pe care să-i şlefuiască în adevăraţi soldaţi ai lui Allah.

Ajunse în vârful dunei de nisip şi privi în jos, rămânând cu gura căscată de uimire. Ceea ce vedea era înspăimântător. Cei zece jihadişti, leii deşertului zăceau în nisip cu trupurile sfârtecate de gloanţe. Dimensiunile rănilor indicau faptul că fusese folosită muniţie cu fragmentare şi gloanţele explodaseră în interiorul corpului. O parte dintre ei fuseseră împuşcaţi în faţă, atacul atât de violent încât mulţi dintre ei erau aproape decapitaţi. Pretutindeni se vedea numai sânge.

Zyiad se roti brusc pe călcâie şi puse mâna pe radio.

— Hamza! încercă să-l contacteze pe aghiotantul care rămăsese pe partea opusă a dunei de nisip împreună cu cei cinci gardieni ce-l însoţeau la întâlnire.

Niciun răspuns.

— Hamza, răspunde pentru numele lui Allah!

Şi deodată deşertul prinse viaţă. Nisipul începu să se mişte şi apărură brusc nişte siluete din iad care începură să tragă cu pistoale-mitralieră dotate cu amortizoare. O secundă mai târziu, un glonţ de 10 milimetri îi străpunse fruntea, provocând o explozie. Nu apucă să vadă cine-l ucisese, nici armata de fantome care-i decimaseră pe ceilalţi jihadişti cu eficienţă nemiloasă şi precizie clinică.

Black

Bază militară secret-imericanundeva m „îrăki-HMi-H

— Subiecţii au fost neutralizaţi, bâzâi vocea lui Owen în boxe.

Jack îşi îndreptă privirea la imaginile din tabără. Un gardian îşi făcu apariţia, şoptindu-i ceva la ureche lui Tehrazzi, care se aplecă peste masă, spunându-i ceva la ureche lui Mahmood. Jadyn se afla pe partea opusă a mesei, ca şi cum ar fi încercat să pună distanţă cât mai mare între ea şi ucigaşul tatălui ei. De câteva ori Tehrazzi arătă spre cer, o dată părând că priveşte direct în camera de luat vederi a Predatorului.

— Jocul s-a terminat, murmură Tyrone. Bang, eşti mort.

— Încă nu, spuse Jack cu voce joasă. Farouk n-a supravieţuit degeaba toţi anii ăştia. E bun, unul dintre cei mai buni jucători.

— Normal că e bun, doar a fost creat şi antrenat de tine, comentă Tyrone pe un ton sec.

Jadyn fu ridicată de la masă şi escortată într-un cort din margine.

— La ce distanţă e cortul faţă de poziţia lui Tehrazzi? se interesă Tyrone.

— Treisprezece metri, răspunse unul dintre analişti.

— Care-i raza de acţiune a unei rachete Hellfire?

— Uită, spuse scurt Jack. Nu putem risca vieţile operatorilor de la sol, care sunt deja mult prea aproape de tabără. Şi nu-i mai risc viaţa lui Jadyn, am făcut-o suficient.

Tehrazzi şi Mahmood se ridicară de la masă, gardienii se puseră în mişcare, în mod clar fuseseră informaţi că era posibil să fie atacaţi. Probabil vreun jihadist reuşise să contacteze gardienii prin radio înainte să moară.

— Ce naiba se întâmplă?! exclamă furios Tyrone.

— Se pare că se pregăteşte s-o şteargă.

— Mahmood?

— Nu. Tehrazzi.

Jack se apropie de ecran, urmărindu-l în timp ce-şi ridica din nou privirea în sus către dronă. Şi zâmbea. Nenorocitul naibii chiar zâmbea. La un moment dat ridică o mână şi patru SUV-uri identice apărură din patru corturi, începând să se învârtă în jurul lui în sensul acelor de ceasornic, stârnind un nor dens de nisip şi praf în aer.

— Patru maşini, Jack, două rachete Hellfire, spuse Tyrone pe un ton urgent. Ce şanse avem să alegem maşina corectă?

— Teoretic, cam cincizeci la sută.

— Atunci poate ar fi cazul să le lansăm acum, până nu e prea târziu.

— Nightwalker n-ar putea supravieţui exploziei. Şi nici Jadyn. Nu-mi asum astfel de riscuri, ţi-am mai explicat o dată.

— Şi atunci îl lăsăm să ne scape printre degete?

— Jocul încă nu s-a terminat, Tyrone. Calmează-te naibii şi ai puţină încredere.

— Sper că ştii ce faci.

Jack oftă imperceptibil, urmărind cum semnătura termală a lui Tehrazzi dispare treptat în norul de nisip şi praf. Maşinile se opriră doar pentru un moment, îndeajuns cât să urce un om în una dintre ele, imposibil de ghicit în care anume. După care toate patru se avântară în deşert, suficient de departe una de alta încât să nu poată fi atacate câte două în acelaşi timp cu o singură rachetă. Predator 1 urmări SUV-urile, în timp ce Predator 2 rămase deasupra taberei. Trei dintre gardieni se adunaseră acum în jurul lui

Mahmood.

Deşertul irakian

Cele două echipe Nightwalker pătrunseră în tabără din direcţii opuse, cinci operatori din nord, cinci dinspre sud. Fiecare om se mişcă într-un grafic tactic precis, cu arma pregătită în poziţie de tragere. Owen scană ţintele prin lunetă, urmând punctul de direcţionare al indicatorului cu infraroşu. Aruncă o privire în dreapta, unde Vaughn şi Quinn îi copiau mişcările. Miles şi Spence se aflau în stânga lui.

— Jadyn e în ultimul cort din stânga, îi bâzâi o voce în cască.

Probabil pilotul uneia dintre drone care se afla la sute de kilometri distanţă într-o încăpere cu aer condiţionat. Şi-l imagină ca pe un tocilar războinic fără o singură cicatrice pe corp. Poate după misiune urma să mănânce un burrito în timp ce urmărea un joc de baseball, adormind apoi pe canapea. *N-are praf şi nisip în ochi şi printre dinţi*, se gândi. *Niciun risc de vătămare corporală*. *N-are sânge pe mâini*. *Ce lume ciudată*.

— Acum, murmură în microfon.

Trei pocnete înfundate şi cei trei gardieni din jurul lui Mahmood se prăbuşiră în nisip. Mai rămâneau trei. Mahmood căzu în genunchi şi rămase nemişcat.

— Allahu Akbar! se auzi o voce din dreapta lui Owen.

Se întoarse pe călcâie, scanând întunericul. Un gardian alerga spre ei, cu un detonator în mână. *Vestă*, îi trecu rapid prin minte înainte de-a apăsa pe trăgaci. Capul jihadistului se dezintegră într-un nor roşu. Spence apăru de după ultimul cort din marginea dreaptă, împingându-l cu ţeava armei pe cel de-al cincilea gardian.

— Jos la pământ, cu mâinile pe cap! îi strigă.

Prea aproape, se gândi Owen. Bărbatul îngenunche şi-şi dădu capul pe spate, deschizându-şi braţele şi privind către cer.

— Allahu Akbar!

Timpul se opri. O grenadă se rostogoli din mâna

teroristului la picioarele lui Spence, care o privi, apoi ridică ochii la Owen. Pe faţă i se aşternuse o expresie aproape amuzată, pe buze plutindu-i un zâmbet ciudat. *Hopa… suntfutut*. O lumină albă strălucitoare generă o explozie de căldură ce-l izbi în piept. Owen simţi cum zboară spre înapoi, aterizând pe nisip şi rostogolindu-se imediat înapoi în picioare, cu arma la ochi. Scană prin lunetă locul unde se aflase Spence, dar partenerul lui Jack se evaporase. Nu puteau trimite înapoi acasă ce mai rămăsese din el într-un coşciug, ci într-o pungă ziplock.

Jack urlă prelung, vocea lui dureros de puternică în cască, dar Owen îl ignoră, pentru că ultimul gardian apăru ţinând-o pe Jadyn în faţa lui, cu un pistol la tâmpla ei. Privi ţinta prin lunetă, ţinând cont de toate variabilele. Viteza vântului. Direcţia. Distanţa. Degetul îi atinse încet trăgaciul, întreg corpul îi deveni nemişcat precum o stâncă, bătăile inimii i se răriră. Respiraţia i se încetini. Apăsă rapid de două ori pe trăgaci între o bătaie a inimii şi o respiraţie. Ambele gloanţe penetrară fruntea gardianului.

26

Black

Bază militârasec-t-jme Mcană undeva intrak HHHHBH

JeblZH era singurul care urmărea imaginile din tabără, restul fiind aproape hipnotizaţi de celălalt ecran unde se proiectau imaginile dronei care urmărea maşinile ce se îndepărtau tot mai mult una de alta. Dar în care dintre ele se afla Tehrazzi? Patru SUV-uri, două rachete. Părerile erau împărţite. Tyrone credea că în a doua, piloţii dronelor că în a patra. Un operator radio era convins că prima maşină trebuia bombardată, în timp ce un tehnician clătină din cap, murmurând că a treia maşină era răspunsul.

Până la urmă, Jack luă decizia finală fără a se mai consulta cu Tyrone. La 11: 45 p.m. Predator 1, care încă staţiona deasupra taberei, primi ordin să i se alăture

dronei Predator 2. După zece minute, piloţii lansară rachetele. Optzeci şi două de secunde mai târziu, prima şi a treia maşină se dezintegrară într-o lumină albă orbitoare. Jack fu singurul care nu urmări exploziile pe ecran, dar strigătul triumfător al lui Tyrone îl făcu să se răzgândească. Îşi ridică privirea, fixând-o pe monitorul din faţa lui.

În urma exploziilor, şoferul celui de-al doilea SUV pierduse controlul maşinii, acroşând o stâncă şi răsturnându-se pe o parte, izbindu-se apoi cu putere de o dună de nisip. Roţile încă se învârteau în gol, farurile rămăseseră aprinse. Înăuntru se zăreau doi bărbaţi, niciunul nu se mişca.

— Trei dintr-o lovitură! exclamă Tyrone, dar nu-l băgă nimeni în seamă.

Singurul SUV rămas întreg făcu cale întoarsă, apropiindu-se de cel de-al doilea. Peste câteva minute, şoferul se luptă din greu să elibereze un bărbat dintre fiarele contorsionate, târându-l la maşină.

— Ce şanse sunt să fie chiar Tehrazzi? întrebă Tyrone cu voce joasă.

— Aş spune că sută la sută, răspunse Jack în acelaşi fel. Întrebarea e dacă e viu ori mort.

Şoferul stinse farurile şi demară în trombă, luând-o spre nord. Senzorii dronei Predator înregistrară că se deplasa cu 120 de kilometri pe oră.

— Viu, sută la sută, murmură Jack. Urmăreşte-l, i se adresă pilotului.

— Zece la sută capabilitate de zor, trebuie să aduc aparatul la bază pentru alimentare.

— Şi eu la fel, spuse celălalt pilot.

Tyrone înjură printre dinţi. Dronele se înclinară într-o parte, executând manevra de întoarcere. Imaginea SUV-ului dispăru de pe ecrane.

Deşertul irakian!

Sunetul exploziilor se auzi în tabără la o secundă după ce lumina puternică lumină orizontul. Owen ejectă

încărcătorul gol şi-l înlocui cu un altul. Jadyn căzuse pe nisip, tremurând incontrolabil. Se apropie de ea şi se lăsă pe un genunchi pentru a o lua în braţe.

— E ok? întrebă Quinn.

Owen o îndepărtă puţin pentru a o privi. Jumătate din faţă îi era mânjită cu sângele jihadistului care-o folosise pe post de scut uman. *Poate într-o bună zi, o să fie din nou ok*, se gândi Owen. *Dar nu prea curând*.

— O să fie, spuse cu voce tare.

— Tehrazzi a scăpat, auzi vocea lui Jack în ureche. Am dat un rateu de milioane. Mai e cineva viu pe acolo?

Owen îşi îndreptă privirea spre Mahmood, care rămăsese în genunchi. O lăsă pe Jadyn în grija lui Miles şi se ridică în picioare pentru a se îndrepta către el.

— Unde e?

— Cine? îşi ridică Mahmood privirea la el.

— Tehrazzi.

— Nu ştiu.

— Poate asta-ţi împrospătează memoria.

Îi înfipse ţeava Glockului în genunchiul drept şi apăsă pe trăgaci. Urletele lui Mahmood răsunară cu ecou în noapte.

— Unde e? repetă Owen întrebarea.

— Nu ştiu!

— Ba sigur că ştii, Mahmood, doar faceţi afaceri împreună.

— Du-te dracu'!

Owen îl împuşcă în celălalt genunchi.

— Allahu Akbar! urlă Mahmood în agonie.

— Cum zici tu, replică Owen pe un ton calm. Unde e?

— Califatul o să stăpânească tot globul şi toţi kafirii…

Owen îl împuşcă în glezna dreaptă. Mahmood începu să-şi piardă cunoştinţa. Ochii i se închiseră. îl pierdea. Owen îl pălmui cu sete.

— Unde, Mahmood, unde se duce?

— În… Siria…

Mahmood tuşi şi gemu prelung.

— Unde în Siria? Raqqa, Moşul?

— Raqqa… şopti Mahmood, lumina stingându-i-se treptat în ochi.

Cu toate astea, pe faţă i se întipări o expresie de mulţumire.

— Mă minţi, nu-i aşa? îl scutură violent Owen.

— Da, zâmbi Mahmood.

— Unde? Spune-mi unde se duce.

— În paradis… Şi eu tot acolo…

— Mă îndoiesc de chestia asta, replică Owen pe un ton plat. Ne vedem în iad, Mahmood. Aşteaptă-mă.

Îi puse ţeava Glockului la tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Un bâzâit scurt îl făcu să tresară. îi controlă buzunarele şi scoase un telefon mobil pe ecranul căruia era afişat un mesaj în arabă. Se îndreptă către Jadyn şi-i întinse telefonul. Ochii ei se măriră o idee.

— Cineva vrea să ştie dacă am fost executată.

— Serios, cine oare? Răspunde-i, îi ceru Owen.

— Ce?

— Că ai fost executată.

Jadyn îi zâmbi complice şi tastă un singur cuvânt: *Aiwa*. Da.

Alhamdulillah, veni instant răspunsul.

— Înseamnă mulţumesc lui Dumnezeu, traduse Jadyn, ridicându-şi privirea la Owen.

— Mai mult sau mai puţin, făcu el o grimasă. Ceea ce înseamnă cu adevărat e că Tehrazzi e viu şi tocmai am păşit pe drumul care ne duce spre el.

— Ori spre cineva din anturajul lui, completă Quinn.

— Tot e bine. Jack, ai auzit?

— Da, îi bâzâi vocea lui Jack în ureche. Ţine-l de vorbă.

— Cum?

— Întreabă-l dacă e rănit.

Owen îi transmise mesajul lui Jadyn, care începu să tasteze. Răspunsul sosi după un minut.

— Da, e rănit, confirmă Jadyn.

— Câţi oameni au fost ucişi în explozii? ceru Jack.

— Întinzi coarda, îl atenţionă Owen.

— Întreabă-l, fir-ar să fie!

Owen îi transmise lui Jadyn.

Mulţi fraţi au fost ucişi, sosi imediat răspunsul.

— Câţi sunt acum cu el?

Jadyn tastă şi trimise mesajul.

Unul singur.

— Sunt amândoi răniţi?

Nu, doar eu.

— Cât de rău? Are nevoie de un doctor?

— Uşurel, Jack, avertiză Owen.

— Trimite naibii mesajul! Acum!

Owen ridică din umeri şi-i transmise lui Jadyn. Răspunsul sosi după aproximativ trei minute.

— Da, are nevoie de doctor, traduse Jadyn.

— Trebuie neapărat să afli unde se duce, ceru Jack pe un ton insistent. Dronele se întorc la bază pentru alimentare.

— Interceptează-i telefonul, sugeră Owen.

— Dacă-l închide ori îi moare bateria, l-am pierdut definitiv. Întreabă-l.

Jadyn tastă şi trimise mesajul.

Najaf, sosi răspunsul laconic.

— Spune-i că-i trimiţi un doctor de încredere. Întreabă-l unde.

Câteva momente mai târziu, pe ecran apăru o adresă.

— Te-am prins, murmură Jadyn.

— Monitorizează telefonul pentru orice eventualitate, îi ceru Owen lui Jack.

— Luaţi-o din loc, vă ajung din urmă, replică Jack. Şi nu intră nimeni înainte să ajung.

— Spune că e foarte grav rănit, are nevoie urgentă de un doctor, traduse Jadyn noul mesaj.

Se afla pe bancheta din spate a Jeepului cu care sosise Mahmood la întâlnire. De la volan, Quinn o privi

tăcut prin oglinda retrovizoare, apoi îşi îndreptă atenţia spre Owen, care se afla pe scaunul pasagerului.

— Mare păcat, comentă pe un ton sarcastic. Stăm pe bară şi aşteptăm să se întâmple inevitabilul?

— Nu. Vreau să-l ucid cu mâna mea, replică Owen pe un ton sumbru.

— S-ar putea să fii la concurenţă cu Jack pentru treaba asta.

— Spune-i că doctorul e pe drum. Vine de la Moşul.

Urmară câteva momente de linişte încordată cât timp Jadyn tastă mesajul şi-l trimise. Câteva secunde mai târziu, telefonul vibră cu un nou mesaj.

— Ce spune? se interesă Owen.

— Vrea să ştie unde e Mahmood.

— Spune-i că ajunge şi el în curând. Şi întreabă-l dacă e în siguranţă, câţi oameni are cu el în caz că e atacat de kafiri. Sunt înarmaţi bine?

— Patru, spuse Jadyn după câteva momente. Da, înarmaţi şi pregătiţi în orice moment pentru jihad.

— Splendid. Atunci să le dăm ce vor, murmură Owen.

— Umplem raiul de martiri şi virgine, rânji Miles, încărcându-şi Glockul.

— Altceva? întrebă Jadyn.

— Jack, ne recepţionezi? se interesă Owen.

— Da, am auzit tot, îi bâzâi vocea lui Jack în ureche. Nu, fără alte întrebări. Dronele sunt deja în aer.

Owen îi aruncă o privire peste umăr lui Jadyn, clătinând din cap.

— Pe unde eşti?

— Acum două minute am aterizat cu elicopterul lângă Kufa, la vreo opt kilometri de ţintă, îl informă Jack.

— Voi?

— Acum intrăm în Najaf. Te aşteptăm.

Adresa se afla la marginea oraşului, într-un cartier prăfuit cu case joase. Străzile erau pustii. Un câine vagabond urmări cu privirea maşina plină cu kafiri, lătrând

scurt pentru a-i informa că intruşii nu erau bineveniţi prin zonă. Mai ales la trei dimineaţa.

— Pare genul de cartier preferat de Tehrazzi, comentă Vaughn pe un ton sec.

Quinn parcă la două străzi depărtare.

— Nu m-ar deranja să arunc o privire până ajunge Jack, spuse Miles.

— E prea riscant, replică Owen. Nu vrem să-i alertăm că suntem aici.

— Două minute, îi anunţă vocea lui Jack în ureche. Dronele sunt deja deasupra casei.

— Uite-l, spuse Owen după câteva minute, indicând o maşină cu farurile stinse ce se apropia din faţa lor.

Quinn aprinse şi stinse farurile. Jack parcă pe partea opusă, coborî din maşină şi se apropie de ei. Owen deschise geamul.

— Casa e împrejmuită cu un zid. Pe lângă clădirea principală, se mai văd două construcţii mici, probabil magaziile.

— Cât de înalt e zidul? întrebă Quinn.

— Greu de spus, piloţii nu-şi dau seama.

— Poarta?

— Închisă. SUV-ul e parcat în curtea interioară. Două semnături termale afară, trei în clădirea principală. Mai devreme, doi dintre ei au îngenuncheat cu faţa spre Meca.

— Se roagă pentru cel de-al treilea, care e grav rănit?

— Tot ce-i posibil, zâmbi glacial Jack. Avem şi doi câini mari în curte, nu ştim cât de agresivi.

— Un musulman extremist care se respectă nu acceptă câini în jurul casei, comentă Owen pe un ton ironic.

— Ba da, în cazul în care n-are încredere că pisicile îl pot ajuta în vreun fel dacă e să se lase cu kafiri.

— Ok, cu câinii habar n-am ce facem, dar ştiu cum descuiem poarta.

Owen se întoarse către Jadyn, cerându-i să trimită un mesaj în care să anunţe sosirea iminentă a doctorului.

— Aveţi grijă la veste sinucigaşe, îi avertiză Jack înainte de-a se îndrepta către maşina cu care sosise.

— Miles, vreau să rămâi aici cu Jadyn, spuse Owen, pregătindu-şi arma şi părăsind maşina înainte de-a aştepta un răspuns.

Quinn şi Vaughn îl urmară, suindu-se cu toţii în maşina lui Jack.

— Nenorociţii naibii, murmură Miles, coborând de pe bancheta din spate pentru a se urca la volan.

Întinse mâna şi porni radioul. O voce bărbătească susură din boxe.

— Citeşte versete din Coran, comentă Jadyn pe un ton sec.

Miles schimbă canalele, oprindu-se la o voce de femeie.

— Ce zice?

— Prezintă vremea, îi răspunse Jadyn.

— Şi cum e?

— Foarte cald.

— De parcă ar spune vreo noutate, făcu o grimasă Miles.

— Îmi pare rău, spuse Jadyn cu voce joasă.

— Pentru ce? o privi Miles peste umăr.

— Pentru că eşti priponit aici lângă mine în loc să fii cu băieţii.

Miles rânji ca un om fără nicio grijă pe lume.

— Hei, mai ţii minte ziua înmormântării lui Hani?

— Te referi la ziua în care am fost de acord cu toată nebunia asta? întrebă Jadyn cu amărăciune.

— Sunt foarte mândru de tine şi ştiu că şi Hani ar fi fost, spuse Miles cu o mină brusc serioasă. Ai trecut prin chestii inimaginabile, eşti mult mai puternică decât mă aşteptam. Făcu o mică pauză şi închise radioul. Ai apucat să interacţionezi puţin cu el? Cum e ca om?

— Cine?

— Tehrazzi.

— Nu contează, în câteva minute o să fie mort.

Jack conduse nici prea repede, nici prea încet, cu o mână pe volan şi cealaltă pe schimbătorul de viteze. Pe scaunul pasagerului, Quin bătea darabana cu degetele pe cotiera din mijloc.

— Zi-i să înceteze, îl privi Owen pe Jack în oglinda retrovizoare.

Jack îi aruncă o privire lui Quinn. Darabana încetă. O cotiră pe strada unde se afla adresa.

— Boss, ne vezi? întrebă Jack.

— Aţi fi greu de ratat, îi răspunse vocea lui Tyrone în ureche.

— Ceva schimbări majore?

— Nu. Doi afară, trei înăuntru. Cei doi de afară se îndreaptă către poartă.

— Şi câinii?

— N-o să-ţi vină să crezi, dar acum două minute tocmai au fost închişi în magazie, replică vocea lui Tyrone pe un ton amuzat. Probabil nu vor să-l sperie pe doctor.

— Primul noroc pe ziua de azi, murmură Jack.

Maşina ajunse în dreptul porţii şi Jack opri, farurile iluminând puternic metalul ruginit. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic.

— Ce fac? întrebă Jack.

— Par că descuie, replică imediat Tyrone. Încă unul a ieşit afară, are puşca ţintită către poartă.

— Nici nu se putea altfel, murmură Quinn.

Poarta se urni din loc, deschizându-se încet. Jack scoase pistolul pe geam. Quinn îi copie mişcările. Doi bărbaţi înarmaţi le făcură semn să intre. Jack şi Quinn traseră la unison. Cei doi căzură la pământ fără să apuce să tragă niciun glonţ. În schimb, al treilea bărbat deschise focul. Owen deschise portiera şi sări afară, secerându-l cu o rafală din pistolul mitralieră Heckler & Koch MP5/10.

Coborâră cu toţii din maşină, urmându-l pe Owen către clădirea principală, care aruncă pistolul mitralieră şi scoase Glockul, înşurubându-i amortizorul. Păşiră peste trupul celui de-al treilea bărbat, oprindu-se la intrare

pentru a privi înăuntru. Owen şi Quinn pivotară înăuntru cu armele ţinute cu două mâini în poziţie de tragere, Owen acoperind zona din dreapta, Quinn pe cea din stânga. Traversară holul şi ajunseră la scări. Cineva începu să tragă de la etaj. Owen şi Quinn plonjară în spatele scărilor, în timp ce Jack şi Vaughn se adăpostiră după tocul uşii de la intrare, trăgând pentru a-i acoperi. Owen se rostogoli pe spate şi ţinti Glockul în sus cu ambele mâini, trăgând foc după foc. Un strigăt şi o bufnitură, apoi linişte. Quinn şi Owen se ridicară în picioare şi păşiră încet pe trepte, urmaţi de Jack şi Vaughn. În casa scării trecură peste trupul unui bărbat ciuruit de gloanţe. În capătul holului lung se zărea o uşă. Se scurseră de-a lungul pereţilor fără să scoată un sunet până ajunseră în dreptul ei. Jack încercă clanţa. Uşa era încuiată. Owen îi făcu semn să păşească înapoi şi trase câteva gloanţe în încuietoare, distrugând lemnul din jur până când încuietoarea căzu pe partea cealaltă, împinseră uşa încet şi păşiră în cameră.

Tehrazzi zăcea pe o saltea aşezată direct pe podea, cu un telefon mobil într-o mână şi un AK-47 în cealaltă, dar era mult prea slăbit pentru a o putea ridica să tragă, în schimb, privirea i se fixă pe faţa lui Jack, buzele mişcându-i-se abia perceptibil. Jack se apropie, cu arma ţintită. Hainele şi salteaua erau îmbibate cu sânge. Buzele i se mişcară din nou.

— Ucide-mă… ucide-mă…

Jack îl privi pentru câteva momente, stomacul transformându-i-se în gheaţă. Degetele i se încleştară pe pistol. Putea s-o facă, să-i curme viaţa şi suferinţa acelui monstru care odată fusese un băiat tânăr la care ţinuse enorm. îl putea trimite la Allah, cel pe care crezuse că-l slujeşte într-un mod atât de eronat. Ar fi fost un gest nobil. Dar nu putea. Pur şi simplu nu putea apăsa pe trăgaci.

Owen păşi pe după el şi-i puse ţeava pistolului la tâmplă, apăsând de două ori rapid pe trăgaci. Tehrazzi tresări, apoi rămase nemişcat, cu privirea fixată la Jack.

Epilog

[Lincoln City, Oregon

JÂDyn stătea pe prispa casei ei, cu privirea pierdută peste apele neliniştite ale Oceanului Pacific, inspirând prin toţi porii albastrul lichid al oricărui început şi sfârşit. Misterul nesfârşit al orizontului, locul unde albastrul cerului se unea cu cel al mării, paradoxalul lăcaş al apusului şi-al răsăritului. Speranţele şi visele i se năruiseră într-un viitor la fel de îndepărtat precum linia orizontului. Închise ochii, imaginându-şi că savurează un ceai aromat de mentă pe terasa unui nad, în timp ce asculta chemarea muezinului la rugăciune. Se văzu pe străzile prăfuite din Damasc, negociind pentru eşarfe colorate şi munţi de mirodenii, admirând mozaicurile colorate ale moscheilor medievale.

Se întorsese acasă cu două zile în urmă, după ce petrecuse trei zile la Langley pentru a răspunde întrebărilor interminabile ale analiştilor CIA. Povestise iar şi iar fiecare întâmplare a ultimelor zile, cu lux de amănunte, în timp ce fiecare cuvânt îi era notat şi analizat la sânge. Apoi urmaseră întrebările. De ce acceptase să-şi rişte viaţa într-un mod atât de nesăbuit? Cum se simţise în zilele cât fusese prizoniera lui Tehrazzi? Ce fel de om era? îi destăinuise secrete, auzise din greşeală detalii importante pentru securitatea naţională? Ar fi interesată să lucreze pentru CIA? După refuzul politicos dar categoric, i se îngăduise să se întoarcă acasă.

Dormise aproape douăzeci şi patru de ore, trezindu-se extenuată. Abia dacă pusese ceva în gură. Trupul îi funcţiona pe automat, dar nu se simţea vie. Nu mai ştia nimic despre Owen, ultima oară zărindu-l la Langley într-o cameră asemănătoare cu cea în care fusese analizată şi descusută de analişti. Întorsese capul şi-o văzuse, dar nu schiţase niciun gest, nicio emoţie nu se oglindise în ochii de un albastru indigo. Poate că lumina interioară i se stinsese pentru totdeauna după ce asistase neputincios la exploziile ce-i uciseseră toţi prietenii şi colegii în catastrofa din Djibouti. îi şoptise că-l iubeşte, dar el

continuase s-o privească tăcut şi nemişcat ca un sfinx, părând că priveşte dincolo de ea într-un punct suspendat în trecut. Apoi uşa se închisese între ei ca o barieră de netrecut. Plânsese ascunsă într-o toaletă publică până când rămăsese fără lacrimi.

Când ieşise într-un final afară, Jack o aşteptase sprijinit de un perete, părând mult mai bătrân decât şi-l amintea. Cearcănele vineţii de sub ochi îi dădeau de gol nopţile nedormite. Probabil retrăia permanent în minte evenimentele ultimelor zile, la fel ca ea. îi pusese o mână pe umăr, mulţumindu-i cu blândeţe pentru curajul de care dăduse dovadă, destăinuindu-i cu o licărire amuzată în ochi faptul că Miles şi Vaughn fuseseră recrutaţi de către CIA. Clătinase tăcut din cap atunci când îl întrebase despre Owen, murmurând că trebuie să vorbească direct cu el. În seara aceea, Quinn se reîntorsese în Israel, nu înainte de-a o strânge tăcut în braţe.

Şi acum era acasă, simţindu-se mai singură decât un far în mijlocul unei mări secate.

Un zgomot înfundat o făcu să-şi întoarcă privirea către uşa terasei. *E cineva în casă*? se întrebă cu o strângere de inimă. Se ridică în picioare şi păşi în vârful picioarelor pe lemnul încălzit de soare, apoi trecu pragul în sufrageria întunecată. Transperantele opace blocau lumina, scufundând camera în semiîntuneric. Privirea îi căzu pe o hârtie aflată pe podea. Se apropie şi-o ridică, mijindu-şi ochii pentru a citi cele câteva cuvinte:

Bună, frumoaso. Ghici cine? ghici unde?

Privi în jur, descoperind o altă hârtie mai aproape de scările ce duceau către dormitor.

Cine ţi-ai dori? *Şi unde*?

Zâmbi, sperând împotriva speranţei şi urcă scările fără niciun zgomot. Se aplecă după o altă hârtie lăsată pe ultima treaptă.

În punctul ăsta ţi se declanşează o fierbinţeală în pântece pentru că urmează…

Jadyn aproape suspină şi grăbi pasul, oprindu-se în

faţa uşii de la dormitor. Privirea îi coborî la hârtia de pe podea.

Poarta către lumea senzorială a extazului permanent. Atenţie! *Trebuie să fii convinsă că asta-ţi doreşti cu adevărat înainte să intri…*

Jadyn izbucni în râs şi se grăbi să deschidă uşa. În mijlocul camerei, scăldat în lumina aurie a soarelui, se afla un bărbat la care visase dintotdeauna fără ca măcar s-o ştie, ochii de un albastru lichid aproape curentând-o cu intensitatea lor. Owen înclină capul într-o parte şi zâmbi.

— Bună, frumoaso, spuse cu voce joasă.

Jadyn simţi că o năpădesc lacrimile şi-i sări în braţe.

Owen o strânse la piept, inhalând parfumul discret al părului ei.

— Am fost atât de îngrijorat, hienele alea de la Langley nu m-au lăsat să vorbesc cu tine şi până am reuşit să termin cu zeci de rapoarte, mi s-a spus că ai plecat deja, îi şopti în păr. Eşti bine?

Jadyn se trase în spate ca să-l privească, nevenindu-i să creadă că se află în dormitorul ei. îi zâmbi printre lacrimi.

— Acum sunt. Eram atât de singură şi extenuată… simţeam că mor fără tine…

Owen îi puse un deget pe buze, oprind torentul de cuvinte.

— Şi eu te iubesc, îi spuse, scufundându-şi privirea în a ei. Vreau să ştii asta de la bun început, înainte de orice.

Se aplecă spre ea pentru a-i atinge buzele cu ale lui. Jadyn oftă, închizând ochii. Sărutul deveni tot mai sălbatic, în curând hainele aterizară pe jos într-o grămadă fără noimă. Owen o împinse pe pat, urmând-o şi imobilizându-i trupul sub al lui.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti în timp ce-i desfăcea coapsele. Şi eşti a mea.

O pătrunse dintr-o singură mişcare ce-i lăsă pe amândoi fără suflare. Gemură prelung gură-n gură, furându-şi răsuflarea unul altuia, distrugând tot ce-i

separase odată. Trupurile li se contopiră şi deveniră unul singur. Pentru totdeauna.

Urmează

ROGUE – VOL. 2

Seria GEMINI include:

GEMINI – VOL. 1

ROGUE – VOL. 2

OPS FILES: INTELLIGENEX – VOL. 3